

VIBRACE IV.

v i b r a c e 4/ září 86

s b s a h:

JOSEF VÁCHAL / Osud zvířat
Rodopis nejjasnějšího panujícího
domu rána Echo
Jediné bratrství
Chléb náš vezdejší

MIAN GOPAL MUKERDŽI / Mahápráathan neboli
poslední cesta
(k výročí Rámakríšny)

SV. FRANTIŠEK SALEŠKÝ a jeho myšlanky

JASNOMILEC EDGAR CAYCE

KERNER / Jeanovická Prevorstská

PSYCHICKÝ MONT MEZI VĚLOU A DUCHEM

EMANUEL SWEDENBORG - průzkumník meditace 18.st.

AM./ Pár slov pro ctitele snů

ANNIE BESANTOVÁ / Vzestup člověka

Vytvoření kosmu

(z theosofické knihy OLIVKA MOULROST)

JILL FURCE / The Mystic Spiral-journey of the x
Soul

(1.část)

MICHEL QUÉRET / Nasadit celý život k zachráně
celého člověka

Přijmout své manželství

Milevat znamená darcovat se

(z knihy MEZI ČLOVĚKEM A FOHEM)

ŽIVÁ A MŮTVÁ VOLA - pro domácí kutily

0 5 0 0 2 5 1 0 4 2

(z knihy KALENDÁŘ TOLERANCÍ NA ROK 1923 snob
ROKOLNÍK, ve kterém na každý den nějaký bludař
nebo jiná pozoruhodná osoba a znamenitá osoba
a svátek vynajít se může.)

00

Osud zvířat, spjatý stykem a spolužitím s člověkem, je tak nekonečně chmurný a strašlivý, že rozum lidský doznati musí nepřítomnost spravedlivé řádicí rozřetelnosti, nechce-li připustiti MOŽNOST KATAM-BOCHOSU a ukliďování vědomím, že onen politováníhodný tvor na stole vivisekčního ležící byl sám vivisek-orem v životě minulém....

Jak hloupassí je představa, "Všemohoucího" oficiálního boha, neslýbivého svými hlasateli ČTVRNOŽCŮM ni ilusorního po smrti ráje jako lidem, prostě beze minky přirodu miji, vidíme na křestanech a všech efících, spoléhajících se v jakési řízení vyšší provedlosti a říkejících: buď vůle Tvá, a zbavujících se tím možnosti, ba POVINNOSTI napravití ve větě ŽLO, práv k vůli této moci. Člověk může sobě přece pomoci než zvíře; zvláště tam, kde utrpení, otročení a závislost nižších bratří je tak nekonečná a strašlivá, že t žko o ní psáti. Bohud nezbije LITIVO v sobě představy nicotných bohů, jakož i palivnost mystickou, odevzdání všeho do vůle boží, utrpení tvorstva zůstane stejné. Uvědoměním, že NENÍ žádného účelného z NEMŮyalsitelne vedení, stanou se všechny osudy naše i zvířat podejnyzí a zmnitelnými naší vůli. Pak vynoří se z hlubin nitra v nás kryté BOŽSTVÍ a uvidíme bod, kam sprovedlost svoji prve řadě obreceti musíme: k těm nejslabším, nejube božejším a tudíž pomoci nejpotřebnějším; k zvířatům naší zemi jest zapotřebí po zerném a nepovšimnutém, podínami duší, působení Buchy a Krista, nového PŘÍKODU Mesiasše, tentokrát jakéhosi antikrista, Božskýcl bestností, humanního, přítele zvířat, lechetného vládc nejen nad dušemi ale i těly lidí a celým svítem, luhokého myšlení a nejširšího rozhledu po duševnímivotu lidí a zvířat, obdařeného silami magickými, by želo lidstvu, co vládce, po taviti se mohl s neomezenou mocí vládnouti tak, jako lidé dnes o Prozřetel-

naši představě, na jehož tělíske krevní v kteréš
 žile co zázrak kosmu se díváme, jsouce V Nám, jest
 zase sám prapropatrný ! ŽIVNÍK A na jiné bunce
 obrovitého dalšího tvora....

Proto stojí každá představa lidská: "Boha," za
 kočku, ať i kočka stojí za více, než všechna odvážná
 božství a nepřítelů, z nichž nakonec vylezli vždy
 bohové pokroucení a neúživí, zrovna jako tvárcové
 jich. Títo bohové byli nenašenci krve, pozdější
 vždy ožemetní a plní vzteku; bohové pak současně
 jsou roztomilými kvítky a výhonky z dob přelých
 a nemožných.

Dokonale typ Boha, náhražku a fetiš za unikající
 představu spravedlnosti utvoří teprve
 v budoucnu osvícené lidstvo, hostivší se faleš-
 ných představ o dominujícím postavení svém ve
 vesmíru, představ o božství, které zřušující svět,
 na syny se rozdělí a téhož lidstvu k vytáhnutí
 z bryndy posílá; z představ o dobru a zlu, nevy-
 řetěvších dosud poměr lidstva k bolesti, zabíjení
 zvířat a svobodnému duchu. Zde podávám rejstřík a
 náběh ke skizce dynastie lidmi urozených bohů;
 jmenuji pouze bohy, žijící v hlavách lidí "kultur-
 ních" států, ať stálo by se to, pověsinnouti si, které-
 rak se bohové od začátku množili a křížili mezi
 sebou. Nejstarší senior-bůh

J E H O V A,

J. Vel. císař a král židovský, vévoda z Orientu a
 v Palestině, kníže Star. Zákona, atd, atd. zrozen, opra-
 ven a dodělán Mojžíšem. Jéžíšem nově předělán, vyle-
 štěn a zmlácen v

BOHA OTCE, Všemohoucího,

jenom nemohoucího bytí bez svého, vyhozeného slu-
 hy, Šabla, kterého správcem žaláře věčného učinil.
 Je to přísahý pán a poživín: člověku dal právo za-
 bíjet nižší své bratry a odsuzuje bezpodmínečně;
 čekneš slovo a škvářš se věčně v kův.--Jeho vlas-
 tní bratr

J. V. Arcikníže Náslédník Trůnu,

katolický bůh římský,

zplazený nástupci Petrovými, pod kuratelou Jeho
 Svátosti Papežské trvá, slebomysln jak a nepřítel-

ný ze záramtku nad zmaňající se vládou rozumu, vědy,
a východních nauk. Jeho mladší bratr, a níže v mladí
se prável,

ALAN mohamedánský.

povahy temperamentnější bratra staršího, jest záseď
"člověče, nehoň se!" a co tě čeká, to tě nemine. - z
manželství katolického boha se Severskou umíněnos-
tí a Usebreností dvě dítek pošlo, (chtějících tělo
i s krví mít) z nich pak opět jiní bohové povsta-
li, sporáčení a užiteční nadmíru společnosti, státu
a i lidem; v první řadě kněžím, úředně oprávněným a
koncesovaným dovezovačům lidských duší do vzneše-
ného domu Pána boha. Pročež jeden každý a vespolek,
vyberouce sobě některého z patentovaných bohů,
hledne s jeho čeledíny zde na zemi dobře vycházeti,
aby nám po smrti u boha pomoci byli.

††††
††††

JEDINÉ BRATŘSTVÍ

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Může člověk zvoliti rodiče, dobu a místo svého
narození? Může jak by chtěl zpříjemnit své dět-
ství, určití dle svých vloh školy a pln užiti všech
radostí, jež nese jinošství? Může poslechnouti zce-
la hlasu svého náivního srdce, rozezpívati se svým
mládím, použiti, jak by aluželo, svého pohlaví a síly,
čáti uzrát všem svým snům? NIKDY! Vědy zůstává
otrokem!

ČLOVĚČE! Občane svobodný(!) svobodné(!) čs.
republiky! nuku na srdce a uvažuj: Jsi v pravdě
opravdu volný az svobodný?

Nenáleží tvé tělo od malička lékařům, kteří je
otkují, rodičům, kteří je bijí nebo zanedbávají,
škole, která je mofí(zcela zbytečnými věcmi v době
bibliotéky!) práci, která je podlamuje a mrzačí, nemo-
cním co pokusný a státu co žoldnéřsko-hlídací
materiál, kapitálu co mrtvá hmota a naposlady-patho-
logiím k rozřezání...?

Kdo tě takovým otrokem učinil? Společnost sama.
-Zůstává mezi lidmi, nadále budeš otrokem své hlc-
posti, dědičnosti, rodiny, kapitálu, státu, nemoci,

nedostatku a pozůstatých, jak mrtev. Můžeš zlepšit mnoho, máš ono mocné zaklínadlo Bída, jímž jsou z-níže.

Lépe bude vždy na tom ten, jenž zlatému teletu se klaně, takto se více z povšechního otroctví odpoutá než mystický slaboch o bratrství lidstva snící a zafraňující hlady.

Nemysli, že zotročeno-li tělo, avobodný zůstane duch; není většího omylu nad to! S křekem matčiným, více méně, více méně, otroctví Pověr a bigotnosti jste všali a máte-li vyjítí s lidmi, úřady, církvemi a společnostmi, otročiti pokrytectví musíte, svobodně jednatí nemohouce, by ste do většího otroctví neupadli.

BÁSENIKU, byt vyenal jsi novou Apokalyptu, ráj popsal lidstvu ztracený - otrokem zůstaneš nadále! A V TOM JE JEDINÉ BRATŘSTVÍ LIDSTVA: V OTROCTVÍ; ne ve svobodě! Bratrství pravdivé a hořké.

+++

V pravdě ale pomíjí kniha, drží duch a zůstává člověk, nositel ducha, dělník hmoty a přeměnovatel sebe s knih.

+++

CHLÉB NÁŠ VE ZDEJŠÍ

oo

Chléb náš, v pravém slova smyslu, je svinstvo prvního řádu. Kultura pozlátková, století materialismu, zlodějna lidská i státu, ničím neprojevuje se více, než bílý, pekaři uasle vyhnáným chlebem, nad to špatně vypečeným z porušené a pomíchané mouky, s přísadami.

Kdybych absolutisticky vládl v zemi, dal bych v první řadě oběsit všechny městské pekaře, počínaje Odkolkem, jakož i mlynáře posledních desetiletí, pak teprve uzenáře, pivo a lihovarníky. Odměnil bych všechny dobré lidi zlatem, kteří kdy poslali mi černý a těžký, vankovský domácí chléb. - Blbě stádo lidské dovede bez prokletí jísti bílý, v nejlepším případě pšeničnou moukou porušený chléb, maso a výrobky uzenářské; duch jeho špiritusem pivním stoupá

a taková je též jeho duševní úroveň: přesečí a volá ská. Chléb, kterým se žije je bílý a umělý jako celá kultura. - Chléb, zakusau, ící občas stývu chleba a dělník, jenž je chléb mnohdy jedinou stravou! Člověk neměl by být takto okřídlen a znásilnován, všelijakými nařizenými mlecími a vymílacími státem, a ve druhé řadě svou hloupostí, nedovědoucí význam černé, žitné mouky pochopit a uklířující se nad černým žitným neb ovocným chlebem venkov: pšenice, dokonalost je tu sama.

Či se člověk žije, taková též jeho povaha. Pro-paga te napřed v lidstvu zájem o přirozenou po-travu lidskému tělu, prv než přikročíte ke krmí duchovní, Vy všichni idealisté, kteří li stvo z blá ta k výšinám vyvésti chcete!

Kyslíte Vy všichni, Masarykové a Štefánkové, že Váš boj za právo neb hymanus o nesmrtelnosti zu-šlechťí lidskou směrku o učiní člověka lepším? Jaká ironie: představitelé BODNA a Krávy s kulísem mí v pozadí Jatek, Keznických krámů a z vymořené mouky chleba! Vegetariánství je prý už odbytou věcí; leč věda není určovatelskou mravních hodnot a fyziologie etikou. Neponyžitelný je prý též sen o zemi, oplývající mlékem, medem, ovocnými stro-my a lány žitn ch polí co výběr přirozené potravy pro každého: nedovolí prý tomu mnohé, kapitálem počínaje... K čemu tedy všechny lázi o demokracii a rovnosti všech lidí, zůstane-li možnost opatřiti sobě nejlepší potravu privilejem jedinců? - Žiji ve městě a jsem otrokem města. Zahazují s prokletím střídu městského, hanebného chleba, až vía, že tisíc-e těch, kdož by sobě na tom chlebu pochutnali. Činím však to a dobrým svědomím, bych vyprovoko-val bohy k novému a horšímu pro lid nedostatku válečných let 1914-70. Lidstvo se nikterak nepo-lepšilo v poslední válce a uzdy vlád jsou přita-ženy víc než dřív. Ať nová válka snese se nad političeským lidstvem, jenž nestačí černý chléb a co barbaři masem nejvíce se žijí; ať zhyne doba kapitálu s umělými mlýny, černíky a výrobou alko-holu, a zhyne státy, které trpí na podporu této nepravosti. Černý chléb buď odznakem přístihu bra-trství dobrého lidstva. (1922)

18.2.1876 se narodil a 17.8.1886 zemřel jeden z největších svátců moderní Indie Šrí Rámakršna. Je to tedy přesně 150 let od jeho narození a 100 let od smrti a jelí ož jsem si nevšiml, že by ve sdělovacích prostředcích bylo tomu věnována sebemenší pozornost, dovoluji si uveřejnit alespoň jednu kapitolu z knihy SVATEC ČI BŮH? od Dhana Gopala Mukeržího:

MAHÁPRÁSTHAN NEBO I POSLEDNÍ CESTA

...Projevilo se kolem roku 1885, že Rámakršna je stížen rakovinou hrtanu. Mistr naznačil několikrát svým učeníkům, že se blíží čas, kdy je opustí. Mutek jež jim sobila tato chmurná slova a touha čelit nasávací zkoušce, je nutkaly zdvojnásobit své duchovní cvičení. Vivékananda (+4.7.1902), jejich duchovní vůdce, k nim promluvil takto: "Mistr je vážně nemocen. Řekví jak dlouho bude dlít jeho duše v jeho těle? Smežme se celou svou bytostí, abychom mu posloužili rozhojňnými modlitbami a rozjímáním! Ukážeme-li mu naše zanícení dás, budeme toho litovat, až tu nebude. Nepaíme čas vymýšlením malých pozemských věcí! Nechtě světské žádosti se nás nezmocní, sv. si chápady! Usilujmež o to, abychom prožívali božskost, dýchali božskost a jednali jen podle vůle boží!"

Jakkmile věřlo ve známost, že Mistr trpí nezhojitelnou nemocí, hrnuli se lidé za ním, žádající ho, aby vyléčil sebe sama zázrakem. Každý mu říkal: "Mistře, jsi svatý, můžeš se přece uzdravit sám!"

Ale Rámakršna, jenž každé slovo působilo hroznou bolest v krku, jim odpovídal: "K čemu tyto pošetilé návrhy? To, co tu vidíte - a ukázal na sebe - bylo dáno Bohu jednou pro vždy. Jak bych se mohl já nebo kdokoli jiný snížit k tomu, abychom si tento dar zase brali zpět?"

Během své nemoci soustředil Rámakršna skoro všechnu svou pozornost na učeníky. "Tato nemoc je rozhraním mezi zasvěcení a ostatním světem. Ti, kdož se zřekli všeho, žijí zde. Patří k vnitřní svetyni.

Musí se usilovně snažit, aby vytvořili Bytost, jež bude podněcovat muže i ženy v příštích staletích."

Akoli nemoc se následujícího roku rychle zhoršovala, Rámekrána se nijak nešetřil, ale ještě horlivěji poučoval své učeníky. Vléval do jejich myslí a duší vše, co měl v sobě. Velikoz nemohl přijímat pevnou potravu, pil tu a tam trochu mléka. Ale mléko nestačilo vyživit jeho mohutné tělo. Čím víc se Rámekrána cítil, jak mu síl ubývá, tím více duchovní cvičení ukládal svým učeníkům.

Tykalo se to zejména Vivékanande a "svaté matky" ne nichž spočívalo břímě vésti druhé žáky. Mistr jim říkal: "věřuji je vaší péči".

Ze půl druhého roku dokonale strašlivá nemoc své zoubné dílo v Mistrově těle. Konec byl na dohled. A stále ještě lidé přicházeli a žádali ho, aby učinil zázrak a vyléčil sama sebe. Prosili ho nejen lidé z prostředí mimonklášterního, ale k jejich pro-
bám se připojili i někteří z jeho učeníků. Rámekrána však odpovídal: "Nemohu vyléčit sama sebe, poněvadž nemám vlastní vůli. Teď jedná vůle boží."

Den ze dne bylo těžší přimět ho, aby zůstal ležet na lůžku. Raději seděl a promlouval k učeníkům o svém duchovním poznání. Podepřen polštáři, seděl na loži a rokoval s každým jednotlivým žákem o otázkách, týkajících se jejich budoucnosti.

Jednoho červencového odpoledne bylo zřejmé, že se přibližuje neodvratný konec. Mistr trpěl veliké bolesti, ale trval na tom, aby ho na loži posadili. Músili ho poslechnout. Jeho plnovous vzrostl. Růtky mal staženy bolestí, ale jeho tmavé šikmé oči zářily vnitřním světlem. Toto světlo jako příliv zaplavilo postupně celý jeho obličej. A tento obličej působil tak krásným a mocným dojmem, že nikdo na něm nemohl utkvět delším pohledem. Žáci se museli otočit, ž svit Mistrůvých očí potemněl. Jeho oči takto plály celou hodinu. Pak se zase dal do hovoru. Ačkoli toto úsilí ho bořilo jako zuby stérých kober, odpovídal Rámekrána na všechny otázky, které se vybíraly v myslích jeho žáků. Nechtěl zemřít, aniž jim vysvětlil vše, co si přáli vědět. Vzpchopiv se silou, jež nebyla z tohoto světa, pravil:

SV. FRANTIŠEK SALESKÝ A JEHO MYŠLENKY

o sv. Františku Saleském se říká: nese napětí vnitřního života-napětí ducha, kroužícího kol Boha. Je více pohybem než myšlenkou. Je duší kol Boha kroužící, ne na Boha zírající.

Hodí se na něj výrok sv. Augustina: Mohu být zvážen jen ~~váhou~~ vahou své lásky.

Fr. je mistr ~~váhy~~ míry, není v něm nehybnost, ztrnulost či křečovitost, typická u světců, neboť vysoká míra absolutne je drtí. Neměl rád absolutní dokonalost-nevěřil v ní u člověka-protivilo se mu předstírat že žijeme jen duchem, když jsme lidmi z masa a krve.

Dokonalost v křest. smyslu je pro něj víc než pouhou předlohou, do jaké se namáháme vtlačit své malé lidské já bez ohledu na vlastní úkol a podmínky, do nichž nás Bůh postavil.

Dokonalost, již Bůh na nás čeká, je tvůrčí život duše, její pohyblivost, pružnost, nosnost. Musí mít podíl v spolupůsobení s Milostí boží, a proto musí být svobodné v širokém smyslu vnitřní akce.

Fr. nemá zálibu pro statické třídění a formulování věcí, je duch napjatého vnitřního dění... duch také velké dynamičnosti, že intelektualistický rozum nemůže mu být práv.

Světce miloval duše "neodvislé, silné, nezměkčilé" řekl: "Bůh nenávidí mír těch, které vyvolil k válce." ..Skladebnější duch římský byl vždy bližší všemu, co je formou válce, akcí, úderem, polnicí ducha pohotového ke všemu, co je ve vlastní oblasti dění. V hravém duchu keltském převládá intelekt nad vůlí.

Duše formovaná ve škole sv. Františka je pokojná, jasná a neochvějná.

o

"Nutno říci po pravdě, že třeba se bát víc nevědomosti kněží než hříchu, protože nejen se jí ztrácí schopnost řídit sebe, ale zároveň se jí zneuctívá kněžství. Zapřísahám vás, moji nejdražší bratři, ozbroj-

te se vážně studiem. Vědění je u kněze s svátostí církevní. Největší neštěstí na církev přišlo proto, že archa vědění se ocitla v jiných rukou než v rukou levitů... že jsme byli leniví, omezujíc se jen na čtení sv. breviáře, a nemyslíce na to, že ~~my sami~~ bychom měli být moudřejší... třeba věřit tomu, že doposud není pochopen smysl sv. Písma... studujte, aby jste, žijouce dobrého života a učení, byli bezúhonní, schopní odpovédět všem, kdož se vás budou tázat na věci víry..."

"Můžete mluvit o věcech zázračných, nemluvíte-li o nich dobře, nic to neznamená. Stačí říct málo - a je to mnoho."

"Jeho zjevení byla snášet bližního až do krajnosti - říkal, že utrpíme-li tím jakoukoli ztrátu. Bůh to velmi dobře nahradí. Nejlípější jsou ti, kteří nemají snášet nedostatky druhých."

sv. Chantal

"Věnoval se vždy cele té práci, kterou právě konal, jakoby nic jiného neměl na práci a jakoby byla posledním dílem, které v životě koná. Celé hodiny trávil s lidmi zcela obyčejnými, kteří mu sdělovali nevýznamné maličkosti... odpovídal, že pro tyto lidi tyto věci jsou důležité a zasluhují pozornosti, jakoby byly důležité." Bůh ví, že se k významnějším nehodím. Také je každá práce, která náleží k jeho službě, stejně významná. A pokud má tyto menší důležité práce zaměstnávat, nejsem k žádným jiným zavázán. A je to něco nepatrného dělat boží vůli? Malé věci mohou se stát ohromnými, když-li se zvláštěním usilím, líbit se Bohu. Neodmánuje naše služby podle toho, jsou-li vynikající, ale podle lásky, a ní jsou konány o lásku cení podle její čistoty a její čistotu podle dokonalosti jejích úmyslů."

"Žil se obyčejností, ale způsobem tak božským a nebeským, že se mi zdá, že nic nebylo v jeho životě podivuhodnějšího, než toto."

sv. Chantal

Měl neobyčejný souvit k hříšníkům." Stával se a

nimi hrábníkem, oplakával s nimi jejich hříchy a nikdo nemohl mu nikdy odolat, protože své srdce nřsil se srdcem kajícníků."

"Bůh vložil do vrcholu jeho ducha světlo tak jasné, že prostým pohledem spatřoval pravdy víry a jejich výtečnost a podřizoval se jim prostým souhlasem a vitem vůle. Mluvil o místě duše, kde se tyto jakosti ukazovaly, jako o avetostánku Boha, do něhož nic nevchází, než duše se svým Bohem. To bylo místo jeho ústraní a obvyklého pobytu. V této vnitřní samotě držel svého ducha při svých ústavičných zaneprázdněních."

Když se ho sv. Chantal tázala, byl-li kdy déle bez činného spojení ducha s Bohem, odpovídal: "Několikrát, asi čtvrt hodiny - jsem obklíčen lidmi, ale proto mé srdce je přece o samotě."

Říkal, že nevíme, co je pravá služba Bohu. Pravým způsobem sloužit mu je, sledovat ho a kráčet za ním až na nejjemnější vrchol duše, bez jakékoli opory, stácky, citů, světel, jediné a prostou a nahou vírou.

Nebyl vynut z citů a vášní a nechtěl, sbychom žádali být od toho osvobození. Ale nečinil z nich žádný stav duše, jen je ochutnával, jak říkal. Říkal také, že nám slouží k praktikování nejvýtečnějších ctností, sbychom je upevnili lépe v duši. Je pravda, že měl absolutní vládu nad svými vášněmi, které ho poslouchaly jako otroci."

"Láska a hněv" byly jeho dvě největší vášně."

"..Věděl z jakých protěladů tvoříme život: jak jsme hnáni z jedné krajnosti do druhé, silami buď plýváme nebo lakotíme, uprostřed nepřátelských sil, stálého ohrožení, které je podstatou našeho životního probíjování se.."

"Zná skladbu života v její tvárnosti nejvnitřnější, v jejích dynamických složkách, kdy proráží z jevořskutečnosti do skutečnosti nadpřirozené - vlastní to skutečnosti života. Tato povaha života vyžaduje, sbychom dobře dovedli zvládnout to, čemu on říká čin, zluvě o modlitbě cíla a činu.

kteřá má provázet náš život, myslí na to, jak všechnen život křesťanův má vytékat z vlastního tvůrčího života duše.

Má být pohybem, spontánním výtryskem svobodného ducha, který tvoří z původní látky života svůj vlastní osud vnitřní. Málo na tom záleží, co bude z vnějšího světa k tomu přidáno, zda čest a sláva, chudoba či ponížení, neboť to vše skutečné podstatě života ničeho neubere, ani nepřidá.

Tento vyšší život, který jedině má pro člověka cenu rozhodující, odehrává se celý v pohybu. Vyšší život vyžaduje duchovního pohybu, je skutečným tvořením: stavbou duše. Proto vyžaduje naprosté určitosti. Duchovní život vede vždy, když se člověku nedostává konkrétnosti ve všech jeho lidských vztazích. Nic tak neotupuje ducha, jako ženeme-li jej do generalizací: nahrezu eme-li svůj přímý vztah k Bohu a člověku všeobecnými hesly a úvahami. Duch je jako by zajat v samých všeobecnostech, z nichž doopravdy žádná jej silně nevábí, protože žádná není příliš nedoléhá...

Proto má Fr. požadavek "...že v duchovním životě třeba vždy znovu a znovu přímě začít, to je, navázat vždy znovu a znovu přímo na Boha podle zvláštního stavu duše - který se ustavičně mění..."

"Jak se dostat k tajemství dokonalosti, a odpověděl jsem jim, že celé umění je pouze v tom, abychom milovali Boha z celého svého srdce. Tajemství lásky je v tom, že člověk miluje. Tak jako se učíme studováním, studováním, mluvením řečí, běháním skoku, pracováním práci, tak se učíme milovat Boha a člověka milováním. Kdo volí jinou cestu, bloudí. Nejlepší prostředek milovat Boha je v tom, že ho den ze dne více milujeme. Jděte dopředu a neohlížejte se za sebe. Začátečníkům je jen třeba, aby vážně začali, chtějí-li to dosáhnout k mistrovství. Ti však, kteří jsou již hodně vpředu, musí postupovat ještě udatněji a neutěšovat se mělenkou, že jsou již blízko cíle. Neboť láska v tomto životě roste až do posledního vydechnutí; a ti kteří to v lásce nejdelší přivedli,

mohou si říct s králem Davidem: Nyní začínám a nebo se sv. Františkem Asijským: Kdy konečně začneme milovat Boha z celé své duše a bližního jako sebe samého?

"Nezapomínejme na zásadu svatých, že musíme myslet každodenně na to, abychom znovu začínali naše zdokonalování. A budeme-li na to dobře myslet, nepřekvapí nás, setkáme-li se s vlastní ubohostí. Nejsme nikdy hotovi. Třeba vždy začínat znovu - a začínat s dobrým úmyslem. Když čl. skončil, tehdy začíná."

V lidské individualitě vidí podmínky pro růst vyššího života, a nimiž bezpodmínečně nutno počítat.

"Jako nenaalezneme nikdy dva lidi dokonale podobní v darech přirozených, tak ani v nadpřirozených."

"Každý světec má vx nebi své jméno zvláštní, podle nového bytí slávy, již dobyl."

Důvod proč nepodobování v nábož. životě je nesmyslné. Vede k duševnímu mechanismu - poddanství - skrupulozitě - k zániku duchovního pohybu, k živoření. Třeba pracovat na svém poli a těmi prostředky a silami, jež máme.

"Nechtějte nebýt tím, čím jste. Žádejte být dobře tím, čím jste."

"Musíme mít především velkou trpělivost se samými sebou, protože sobě samým býváme obtížnější, než druhí nám."

"Malomyslnost je nejzbabělejší ze všech pokolení. Máte trpělivost se všemi, ale zvláště se samými sebou."

"Jděte prostě a půjdete jistě. - Buďte u ištěn, že trpělivost je ona ctnost, která nám nejvíc zajišťuje naši dokonalost. A musíme ji cvičit nejen vůči druhým, ale i vůči sobě samým. Abychom dostihli dokonalosti, musíme snášet vlastní nedokonalost. Snášet, ne ji milovat a ne ji lichotit. Tím živíme pokoru."

"Chceme-li se násilím vůle zvednout k božským věcem, zapadnem do vlastních myšlenek, a místo aby-

chom přišli k poznání pravdy, upadneme v bláznovství vlastní marnivosti.

"Slabý lidský duch potřebuje stále, aby byl podpírán boží milostí, jinak se zamotá a zaplete do nitek tisícerych nesnází, jichž se pak nemůže zbavit. Podobá se kouři, čím výš vystupuje, tím je jemnější, a tím víc se rozptyluje."

"Duše ztracené mají věčný pohyb bez jakéhokoli přimísení pokoje. — Duše blažené mají pokoj ve svých pohybech a pohyb ve svém pokoji, nemajíce než Boha, jenž je pokojem bez pohybu, poněvadž je suverenně čistým a podstatným konem. Pokoj srdce nepozůstává v tom, že je nehybným, ale v tom, že ničeho nepotřebuje."

"...Je třeba určitě životosprávy duše. Třeba ji převést z jejího života přirozeného k jejímu životu nadpřirozenému — z života nižšího do života vyššího. Jedině život nadpřirozený může dát rovnováhu naší přirozenosti. Je spolupůsobením duše s milostí Boží — je spoluprací Boha a člověka. Jednání je ústředním zájmem Saleského.

Kdy a jak činit — kdy a jak nečinit?

Správný život duše vyžaduje právě tak schopnosti činění jako nečinění. Nečinění je vědomou ochotou vůle podat se přílivu milosti: nezasahovat rušivě do toho, čím na nás Bůh pracuje.

Vede-li nás vyšší vůle, je naše jednání dynamické: pomáhá vnitřnímu rození života duchovního, tvůrčí život duše je zdvihán do vlastní činnosti.

Třeba být i uchvacovatelem Boha — i nehybným nášbojem v jeho ruce. Třeba dovést Pána snášet — i násilí se na sobě dopouštět pro Království Boží. Činit a nečinit rovnoměrně: podle vnitřního tlaku poddajné duše. Přijímat všechny poryvy života, necht jdou zevnitř nebo zvenčí, a snášet je tak, jak jsou nám podávány.

"Nestačí, abychom chtěli, co Bůh chce, třeba chtít to také tak a se všemi okolnostmi, jak On to chce"

"Být poddajnou v ruce Boha, přicházet ze stavu aktivního do pasivního dle vůle Boží."

(rozmluvy se sv. Chantal)

"...Na naší duchovní loutně jsou dvě věci ne-souladné, potřebující sladění: mít velkou péči, aby-
chom se zdokonalovali a nemít o to žádnou péči,
a ponechat ji zcela Bohu..."

"...Je-li naše duše zcela klidná a neznepokojuje
ji ani vítr zbytečných starostí, ani nerovnosti
a vratkosti ducha, je silně schopna nést v sobě
obraz našeho Pána."

Aby milost Boží mohla v nás působit, je třeba
vyprázdnění duše a ducha od všech neřádů, krámů a
odpadků, jež stálý příliv naší vůle do nás dopravu-
je. Znamená to podrobení nižší naší vůle tlaku
vůle vyšší. Lidskou vůli třeba zbožstit, učinit
vládnou a přístupnou pro přijímání všech vyšších
přívů. Zde jsou katolíkové na pomoc svátosti. Vůle
má být vřazena do proudu Božího působení: musíme ji
tedy vyřadit z proudu svých malých, egoistických
přání, které ji ustavičně omotávají a stahují do nízké
kosti egoismu.

Téma zápasu celého našeho života je: vybojovat v
sobě místo pro Boha.

"Blahoslavení chudbní duchem"- nejvyšší odměna
slíbena těm, kteří ve své srdci činí prázdné
místo pro Boha.

Jež třeba vyprazdňovat stále vlastního ducha od
všech nánosů, jež v něm hromadí zbytečné vědění,
zbytečné starosti. Právě vědění ducha živí a sílí,
aniž by jej utlačovalo nebo ochromovalo. Je třeba
dbát o to, aby hladina ducha byla snižována stále
do své pravé a původní míry a odvádět všechny boč-
ními kanály všechno, co značí nižší přirozenosti
tam přitéká. Pak bude moci působit vlastní podsta-
ta života: nahá struktura bytí, čirá a bez chuti.
Tehdy, když se již v duchu téměř nic z nižší přiro-
zenosti nezachycuje, bude schopen zrcadlit Boha.
Bude teprve tehdy schopen vydestilovat jádro všech

věci, jež jim procházejí. Je napínavé sledovat tento zápas a vlastní vůlí, jak do něho sv. František uvádí dcery své Kongregace Navštívení.

Hlavní motiv, který jim předkádá: Ničeho nežadst, ničeho neodmítet.

"Chceme-li dosáhnout dokonalosti, třeba chtít málo a nežadst ničeho... Je to velké tajemství k nabytí dokonalosti..... Jsou takoví, kteří žádají křížů, a zdá se jim, že jich nemají nikdy dost, aby se zadosťučinilo jejich horlivosti. Nežádám ničeho, přeji si jen být schopen nést ty, jež se zalíbí Boží prozřetelnosti mi poslat, a co nejpokorněji a nejtrpělivěji, jak jen mohu.

"Přijímejte, co se vám dá, a nežádejte, co se vám nechce dát. Nežle-li na vás Boží prozřetelnost zármutky, odpory nebo umrtvování, přijímejte je s do brým srdcem, láskyplně a klidně.

"Duše jejichž počet je až příliš velký, dělající si nároky na dokonalost, představují si, že vše závisí na velkém počtu přání a velmi usilují hned o ten, hned o jiný prostředek k jejich dosahnutí, a nejsou nikdy uspokojeny, ani klidny. So važe mají vyplněno jedno přání, rychle přecházejí k druhému. Podobají se slepicím, snášející jedno vejce za druhým a nestarející se o jejich vylíčení. Holubice tak nečiní. Vysedí hned svá mláďata a krní je.. duše zapomínají praktikovat hlavní prostředek: být klidný a vrhnout se všechnu svou naději na Toho, jenž dává vzrůst všemu, co je zaseto a zasaženo.

"Dobré dílo, dobře udělané s klidem ducha stojí za mnohem víc než díla mnohá z velké horlivosti. -Duše vpravdě holubičí, zmocnuje se všeho prostě, bez usilovnosti, prostředky jež jsou jí dány k zdokonalování, aniž si vyhledává jiné, sebedokonalější..."

"Ne všechny duše mají milost spojovat život aktivní a pasivní (v dobrou jednotu) a přecházet bez vnitřní škody z jednoho do druhého!!!"

(list sv. Chantal 1619)

Kdosi mu psal o radu, má-li vést život aktivní nebo kontempletivní. Otázka ho rozesmála: "Napsal jsem mu, aby vedl život dobrý a zbožný."

(list sv. Chantal 1606)

Je třeba snažit se zachycovat v sobě každý pohyb vůle Boží, když na nás pracuje. Pracuje tak dokonale, že nikdy naše úsilí sebe lepší by toho nedosáhlo. Toto přijímání vyšších podnětů života není pasivní v tom smyslu, že duch snad líně vyčkává a vůle nás ochabně nese. Duch má stát vzpřímen, jako socha, čekající na pohyb Pána. Jakmile ho ucítí, má se sebou hybat v jeho směru.

Jakmile se duch spoléhá sám na sebe a sám se žene za svými výboji a dobrodružstvími, zabloudí v bouři svých vášní a přání: to je jeho nesvoboda. Jeví se neklidem, nepokojem ducha. Nic mu není vhod a proti všemu se bouří: ale marně. Jeho jednání schopnost je nepatrná, protože jeho vnitřní činnost není povolena. Je nesvobodný. Nemůže sam ze sebe. Aby mohl prorazit ke své skutečné výši, totiž výši života neosobního - bylo by mu třeba tuhého zápasu a vlastní vůle. Tak cesta k salesiánskému nečinění je hustě poseta napínavými činy, jimiž se vůle vyprazdňuje ode všech zbytečností a překážek - činí odolnou - činí schopnou oblékat se v Ježíše Krista.

Taková je podstata duchovního života: roste z vnějšího tlaku - ne z nějakých vedlejších důvodů pobožnostních, z nějakého náboženského přesvědčení, "náboženských citů". Pro sv. Františka je každé přílišné zasahování vůle do vnitřního života rušením: jako velebí palmu datlovník pro její skrytý květ a skrytý plod - pro její skryté zranění, jen před tváří Boží, tak chce, aby taková tichá činnost zranění dávala barvu, vůni a chuť životu naší duše.

Chce aby i život vnější rodil se vždy z vnitřního, "aby se nedělalo nic ze zvyku". "Nechávejíc rodit z vnější z vnitřního a živíce vnitřní vnějším."

"Třeba měřit důležitost toho, co podnikáme. Bylo by pěti nezřízenou, vínovat cestu jednoho dne tolik námahy, jako cestu tří či čtyř dnů sto míst."

"Blahoslavené srdce poddažná, neboť nikdy se nezlomí."

Soudaně však je třeba "dokonalé lhostejnosti v přijímání událostí přicházejících z rozkazu Boží prozřetelnosti. Přijímat stejně zármutek jako útěchu, chudobu jako zneuznání. - Zshrnuje to i odevzdání se do vůle Boží ve všech pokušeních, vyprehlostech, suchostech, odporech."

"Na naší cestě nechceme se setkávat s žádnou nesnází, žádným odporem, žádnou námahou. Chceme mít vždy útěchy bez vyprehlosti, dobro bez jakéhokoli zla, zdraví bez nemoci, odpočinek bez práce, pokoj bez nepokoje. Kdo by v tom neviděl naší pošetilost? Chceme, co být nemůže. Čistá dokonalost se nenalézá než v ráji: tam jsou dobro, odpočinek, útěcha ve své dokonalosti bez jakéhokoli přimíchání zármutku - jako v pekle je dokonalost zla, zoufalství a strastí bez jakýchkoli přimísenin dobra, naděje, pokoje."

"Vzpoury myslů jak v hněvu, tak v žádostivosti, jsou nám ponechány pro naše cvičení, abychom odlavajíc jim, cvičili statečnost duchovní."

"Pokora nás učí, abychom sobě nedůvěřovali a velkodušnost, abychom důvěřovali v Boha. Obě jsou spojeny tak jedné s druhou, že nemohou být odloučeny. Poznávat nejen vlastní špatnost a bídu, ale současně výtečnost a hodnotu našich duší, schopných spojení s božstvím. Pokora, která nerodí velkodušnost je nepochybně falešná."

"Co jsem řekl o velkodušnosti, že nám nedovoluje ani trochu pochybovat, týká se vyšší části duše, neboť je dobře možno, že nižší část bude plna takových pochyb, a bude se zdráhat přijat úkol, jenž na nás byl vložen. Duše velkodušná se však tomu posmívá a nebere to v počet."

"Netrudí se ani nesnázemi, s nimiž má co činit, ani velikostí díla, ani délkou času, jež vyžaduje, ani zpožděním, potřebným k dokonalosti podniknutého díla. Je třeba pokorit se zcela sladce a pak se

odvážně zdvihnout."

Pokora: "Vnitřní cit vlastní nehodnosti a spravedlivou úctu k bližnímu.

Saleský mluví s opovržením o vnějších projevech pokory, nevyplyvají-li z pokory vnitřní: "Jinak je to jen marná zábava slabých duchů-fantom pokory."

Úryvek z kapitoly knihy ŽIVOT SVĚTCŮ-SVATÝ JAN BOSCO, věnovaný Boscovu vzoru sv. Františkovi Saleskému, který Bosca inspiroval k založení řádu Salesiánů, který je dodnes moderní ve své činnosti. Doporučuji blíže se seznámit s postavami obou svātců-Bosca i Saleského. Zajímavý je i Boscov přístup k využívání moderních komunikačních medií pro popularizaci duchovních myšlenek.

další úvahy Saleského snad někdy přistě. Knihu vydalo nakl. A. Neuberta v Praze 1937, napsala M. Stechová.

JASNOVIDEC -
EDGAR CAYCE

(výpisky)

VELKÁ MOČNOST

- Lidé se narodí, trpí, zemrou- V těchto slovech vystihl moudrý muž, Anatol France, dějiny lidstva...

Proč trpíme? A co máme dělat, abychom se osvobodili od nemocí a všech útrap?

V okamžicích citového vzrušení, např. při vážné hudbě, východu slunce aj., cítíme, že v srdci vesmíru je hluboký smysl pro ~~rádost~~ radost, harmonii... Tak se vrátíme k tvrdým denním starostem a přibýly nám otázky: Kde je smysl života, v čem? Proč jsem zde? Kam jdu, proč? V jakém vztahu jsou naše síly k ohromným silám vesmíru, k vyšší moci?

Zpočátku lidé obdivovali jen přírodu, později si začali dělat představy a vysvětlení, které ještě dnes pocítujeme. Mnozí lidé zcela věří Mohamedovi, jiní Buddhaovi, nebo v gurus Manak, nebo v Mojžíše, v Ježíše, nebo v Krišnu.

Jiné tisíce nemají žádného vysvětlení pro smysl života, jiné hledají jen okamžité zábavy.

Křesťané mají své tradiční vysvětlení, avšak velmi konzervativně zakukasovali do vysvětlování přírodních zákonů (např. Galileo Galilei, M. Koperník) Vědecky však byly jejich tvrzení popřeny a autority středověku (Ptolemaios, Aristoteles) byly vyvráceny, bylo dokázáno, že se mýlí.

Tak se narodil moderní duch; i stále další objevy, všechno se začalo popírat. Ale také duch. Nikdo přece ducha ani duši ~~nikdo~~ neviděl. Není nesartelnost, není nebe. Dalekohledem je nevidíme. Vesmír je velký stroj. Bůh není. Věda věří jen myslům.

Proti myslům, na které jsme byli tak pyšní, se "ironicky" obrátila technika, přístroje- aby ukázala, (ukázaly)-že smysly ne všechno nestačí.

Radiové vlny, radioaktivita, atomová energie a jiné objevy svědčí o skrytých silách přírody. Dnes víme, že jen úzkou oblast vlnění vidíme a slyšíme (O něco více přijímají zvířata, zvláště hmyz).

Někteří lidé mají přesto širší rozsah vnímání. Tak např. Swedenborg, velký matematik a učenec 18. stol. měl nadmyslové vnímání rozvinuté v pozdním věku. Jeho prostorové daleké vnímání mohl potvrdit i filosof Immanuel Kant.

Existuje v dějinách mnoho takových případů u různých osob (např. Mark Twain, Abraham Lincoln, Saint Bonse...). Většinou bývá tato schopnost jen v kritických okamžicích, kdežto např. u Swedenborga byla tato schopnost ~~xxxxxxkritická~~ velmi intenzivní a všestranně potvrzena.

V západním světě, pokud jsou již u takových událostí hodnověrní svědci, prohlašuje se všechno za náhodu, nebo nejvýše za "zajímavé".

Přijde však čas (respektive přišel věk čas), kdy tyto události již nelze brát na lehkou váhu. Existují také vědci, kteří se v laboratorních zabývají nadmyslovými jevy (v dnešní době, 1983 již dlouho doba ve USSR i ČSSR). Mezi takového vědce patřil i J. P. Rhine. Od r. 1930 studoval s asistenty intenzivně telepatii a jasnovídné schopnosti lidí.

Ze vědeckého dozoru se prokazuje, že i v laboratorních podmínkách si mnoho jedinců zachovává nadmyslové schopnosti. Pomatematickým zpracováním bylo statisticky prokázáno, že nezávisle na těchto výsledcích dochází ke stejnému závěru vědecký výzkum jiných vědců, např. Arcellier ve Francii, Rotik v Rusku, Fischer v Německu. Také jsou pomalu odbourávány předsudky a pochybnosti západního světa.

Ale přes všechny dnešní úspěchy v umění, kultuře a v civilizaci si stále lidé "rozbíjí" hlavu o neznalost významu a smyslu života.

EDGAR CAYCE - JASNOVÍDNÝ DIAGNOSTIK

Je vzrušující znát muže, který má a prakticky používá jasnovídné schopnosti. Tímto mužem byl Edgar Cayce. V posledních letech života byl Cayce nazýván názevným mužem z Virginie Beach (USA).

Tento titul byl však mylný, neboť Cayce nedělal zrakry, nepokládal ruce, nedělal žádné magické rituály a neochazovaly se berle.

Jeho udivující činy byly jasnovidné diagnózy na vzdálenosti i tisíce mil. Perfektně jasnovidně však Cayce viděl jen v hypnotickém stavu. Jeden z nejvýznamnějších případů byl s mladým děvčetem v Selma (Alabama). Děvče "ztratilo rozum" a mělo být převedeno do léčebného stavu. Její bratr prosil Cayceho o výklad. Cayce v hypnotickém stavu po krátkém usnutí na pohovce, po chvíli začal mluvit na žádané téma. Jako pod rentgenem popisoval fyzický stav děvčete. Zjistil, že jeden její zub moudrosti je potlačen a tím působí na nerv vedoucí z mozku. Odstraněním zubu se uvolní tlak a vrátí se její normální duševní stav. Podle těchto údajů byl děvčeti udělán lékařský zákrok, spočívající v odstranění zubu. Děvče se pak úplně uzdravilo.

Jiný jeho případ byl:

Mladá paní z Kentucky měla při edčasně narozené dítě, které bylo 4 měsíce nemocné a nakonec dostalo záchvaty křečí, takže 3 lékaři pochybovali zda se dožije rána. V nouzi se matka obrátila na Cayceho a prosila o pomoc. Ten předepsal určitou dávku jedu Belladonna a protijed, kdyby byla potřeba. Přes námitky lékařů matka dítěti lék sama podala. Skoro ihned křeče ustaly, dítě se uvolněně natáhlo a klidně usnulo. Bylo zachráněno.

Takové případy nepatří mezi léčení vírou.

Cayce v různých případech předepisoval léčivo, operace, dietní kúry, vitaminovou léčbu, vodní kúry, chiropraxi, léčení elektrinou, masáže, autosugesce... celkem poradil ve více než 30 000 případech, o čemž jsou zaznamenány kvalifikovaným osobám přístupné. K tomu jsou přiloženy datované originály dopisů těchto lidí. Toto všechno obahuje jedinečný archiv, který současně svědčí o Cayceho fenomenálním nadání.

CAYCEHO ŽIVOTOPIS

Edgar Cayce se narodil r. 1877 poblíž Hopkinsville v Kentucky, jako syn prostého zemědělce. Navštěvoval

zemědělskou školu. Jeho přání od mládí bylo stát se kazatelem, nemohlo být však splněno. Život na farmě mladému Cayce nevyhovoval a tak přesídlil do města, kde pracoval nejprve jako pomocník v knihkupectví a potom jako pojišťovací obchodník. Když mu bylo 21 let, stihla ho životní rána, která dala jeho životu jiný směr. Postal zánět hrtanu a ztratil hlas. Různé lékařské snahy byly bez účinku. Mladý Cayce byl nyní neschopen vykonávat své zaměstnání a tak žil nečinně, sklíčen svou zdánlivě nevyléčitelnou chorobou skoro celý rok u rodičů. Konečně se rozhodl přijmout práci jako fotograf a obchodník. V tomto oboru se jeho hlas skoro nepotřeboval. V době, kdy pracoval u fotografa jako učen, přijel do Hopkinsvillu cestující umělec a hypnotizér jménem Hart a uspořádal představení (noční) v domě opery.

Hart slyšel o Cayceho nemoci a nabídl se, že se pokusí ho léčit hypnozou. Průběh pokusu byl slibný, neboť Cayce v hypnoze přijal Hartovu sugesci a opět mluvil normálním hlasem. Po probuzení se však opět projevil ztráta hlasu. V sugesci mu bylo řečeno, že po probuzení z hypnozy může opět normálně mluvit. Ačkoli tato metoda, známá jako posthypnotická sugesce, bývá v mnoha případech úspěšná a mnoho lidí se tak osvobodilo od kouření a jiných návyků, v případě Cayceho zůstávala neúspěšná.

Hart musel odjet ze svou povinností do jiných měst a nemohl již pokračovat ve zkoušce. Tento případ sledoval a účastí jeden místní občan, jménem Layne. Sám studoval oblast léčení sugescí a chiropraxi a měl i určité schopnosti jako hypnotizér. Layne se zeptal Cayceho, zda by dovolil, aby zkoušel své schopnosti. Cayce souhlasil, neboť byl vděčný za každou možnost, získat znovu hlas.

Laynovou myšlenkou bylo, aby Cayce sám v hypnotickém stavu popsal své nemoci. Bylo to dosti zvláštní, ale stalo se, že Cayce skutečně postupoval podle pokynů Layneho a určil vlastní diagnózu. Stav hlasivek začal popisovat normálním hlasem: "Ano můžeme vidět tělo (používal slovo "my" i

v pozdějších jeho vykladech). V normálním stavu nemůže plnit tělo funkci, neboť vlivem nervového přepětí nastává částečně ochrnutí vnitřních hla-
sivkových svalů. Jde o duševní poruchu, která způsobuje tělesný defekt. To by se mohlo odstranit oživením oběhu krve v napadených orgánech, což by bylo možné v hypnotickém stavu pomocí sugesce.

Layne následoval těchto pokynů. Cayce se probudil a začal více než po roce opět normálně mluvit. V následujících měsících se příležitostně stav vracel. Pokaždé použil Layne stejného postupu a vždy se krize překohala.

Tím byl případ vyřízen, pokud se týká Cayceho, avšak Layne byl horlivý a zvědavý badatel. Znal různé hypnosy a z podobných případů v praxi věděl, o Dr. Fuyagurovi ve Francii, následovníku Mesmera. Domyslel si, že Cayce tak jako sobě by mohl stanovit diagnosu i jiným. Sám se nejdříve podrobil jako pokusný objekt. Již delší dobu trpěl žaludečními obtížemi. Pokus byl úspěšný. Cayce v hypnotickém stavu popsal symptomy Laynova těla a navrhl určité ~~léčení~~ léčení. Layne byl velice potěšen. Léčiva, cvičení a dieta, kterou dostal doporučenou od Cayceho, od svých lékařů neměl, i když jeho stav znali. Po splnění podmínek léčby se za 3 týdny cítil poměrně lépe.

Ke všem těmto událostem se stavěl Cayce s pochybnostmi. Layne byl však tak nadšen, že vytvořil plán, jak učinit i jiné lidi touto metodou. Cayce se bál, že v hypnotickém stavu by mohl uškodit nebo dát i nestrofovalní rady. Layne ho ujišťoval, že natolik zná léčebné metody, že by nepřipustil případné nejisté doporučení. Cayce se nakonec uvolil, ale s tím, že i když se bude brát jen jako pokusy a za nic nebude brát peníze. Všechny zkoušky, které Layne s Caycem dělal v hypnóze, nazýval "Readings" ("výklad").

Nyní, pokud Caycemu dovoľoval volný čas, sestavoval diagnózy. Bylo však při tom zcela překvapující, že ~~žádně~~ a perfektně ovládal odborné a fyziologické výrazy, ačkoli v bdělém stavu neznal z lékařství nic ani jednou nečetl z tohoto oboru nějakou knihu.

A. Lammer, zamožný tiskař, byl o C. jasnovídným nadání přesvědčen. Zjistil, že se C. abstraktními otázkami nezabývá, přesto se mu podařilo dokázat, že jeho schopnosti jsou i v jiné oblasti než medicíně.

C. přijal jeho pozvání do Ohia. Lammer se ptal jen na svůj horoskop. C. mu skutečně odpověděl: "Když jsi byl mnichem", tzn., že pochopil teorii reinkarnace? L. hned sestavil otázky, na které dostal postupně odpovědi. Mimo jiné řekl C.:

"Astrologie obsahuje významné pravdy". Sluneční soustavu vidí C. jako kruh pro získání zkušeností a vývoj duše. Oblast zkušeností lidí na zemi se začíná v dalších se zkušenostmi v jiných rozměrech vědomí. Tato různým dimenzím byly původně přiřazeny názvy planet, které svým významem platily jako onisko.

Astrologie, jak se dnes provozuje, je jen přiblížením se k pravdě, neboť nepočítá s reinkarnací a kromě toho nerozumí jak působí tzv. astrologické vlivy na člověka přes žlázoový systém a ze druhé přes jeho dřívější zkušenosti. O spojení znalostí o reinkarnaci s astrologií dosud Lammer nepřemýšlel. Postupně sestavil urč. formulář, který C. v transu předčítal:

...máš před sebou... jméno, narz.... dne v... popiš vztahy této osoby s vesmírem a silami vesmíru. Vyjmenuj osobní okolnosti vyvinuté i nevyvinuté, v současné životě i v minulém vtělení této osoby na zemi. Přideš uvedeš čas, místo, jméno a podporující vlivy na vývoj osoby v každém životě.

Caycemu samotnému bylo řečeno, že před staletími byl v Egyptě vysokým knězem a velkými okultními schopnostmi. Avšak svévolnost a smyslnost mu nedovolily dosáhnout vysokého stupně. V pozdější inkarnaci v Persii byl lékařem. Jednou po válečné bitvě zůstal ležet v poušti. V tomto fyzickém stavu musel strávit čas bez potravy a vody tři dny a tři noci. Tu vyvinul brovské úsilí, aby se odpoutal vědomím od těla. Pokus byl úspěšný a zde je příčina jeho dnešních schopností uvolnovat ducha z tělesného omezení. Současné vtělení je pro C. druh zkoušky pro vývoj duše. Má příležitost skoušet nezištně lidem a tím opat dosáh-

nout dobrého stavu, překonat materialistické názory a hrubou smyslnost z minulosti.

Cayce dospěl do stadia, kdy se přesvědčoval, že jeho výklady jsou podle vůle boží. V jednom říká: Reinkarnace neznamena v žádném případě návrat lidské bytosti do zvířecího těla a není to také žádná pověra. Existuje i v Indii a na dál. východě mnoho sekt, které učí o převtělování do zvířat. Zde jde o špatný výklad zákonů reinkarnace. Také v křesťanství jsou nesprávné a špatně pochopené podání. Musíme dbát na to, abychom se při podrobných znalostech určitého podání nenechali cele ovlivnit natolik, že bude původní pravda potlačena. Reinkarnace znamená vývoj lidského ducha v mnoha po sobě jdoucích pozemských životech, někdy jako muž, či jindy jako žena... chudý, bohatý... postupně v různých rasách na zemi, až konečně duch dosáhne takové dokonalosti, kterou nám Kristus uvedl a slíbil. Duše prochází jako herec v různých rolích a kostýmech při různých představeních.

Je toto učení v rozporu s křesťanstvím? Vábec ne, žádných rozporů jsme nenašli. Základní principy jsou stejné. Kristus sice nepoužíval slovo reinkarnace, ale obecně o tom učil. Autentické výroky už nemáme, jen časem zachovaný zápis jednoho autora, kdy Ježíš vysvětluje židům, že Jan Křtitel byl Eliáš.

"Ake pravím vám, že Eliáš již přišel, a však nepoznali ho, ale učinili mu co chtěli. Tak i syn člověka trpětí bude od nich. Teďy porozuměli, že jim pravil o Janu Křtiteli."

V jiných výrocích o reinkarnaci mluví skrytě nebo po oskrytě:

"Jestliže kdo koho povede do vězení, do vězení půjde, zabije-li kdo mečem, musí mečem být zabit. Zde je trpělivost a víra svatých." Je zřejmé, že působí zákon morální odplaty.

Ortodoxní křesťanství postupně vyjmuló částí Kristovy nauky a převedlo na dogma, u nichž se zdá, že nemají vztah k reinkarnaci. Je také známo, že první

křesťanští otcové psali docela otevřeně o přijetí reinkarnačního učení a také veřejně o něm učili.

Chťel bych připomenout, že tak důležitě té učení jako je učení o reinkarnaci, znovuvtělení se duší za vývojovým účelem, učení o znovuzrození, které teprve umožňuje pochopit lásku a spravedlnost Boží, bylo vyškrtnuto z křesťanského vyznání až v r. 553 na koncilu v Konstantinopoli a to rozhodnutím nepatrné většiny hlasů.

Další otázkou bylo, jak je to s velkým rozšířením obyvatel na zemi.

Všechny tyto otázky studovali společně ve skupině něco ika osob..po využití všech informací zjistili, že odpověď není tak obtížná. Počet lidí přibývá jednak z dřívějšího velkého počtu lidí na zemi, o nichž máme zprávy z vykopávek a dále přibývají lidé podle vesmírných a kosmických zákonitostí. Neviditelný svět může být velmi dobře domovem pro miliony duší, jsou-li podmínky na zemi příznivé.

Srovnáním a doplňováním zpráv z jednotlivých výkladů vznikel postupně celkový obraz jako z mozaiky. Mnohé případy bylo možné i dějepisně potvrdit.

Brzy C. zjistil, že k výkladům nepotřebuje dotýcné osoby znát, stačí jen plné jméno, datum a místo narození a je schopen určit životní podmínky a charakter do jeho nejmenších podrobností i s uvedením souvislosti s minulým životem.

Další stránkou jasnozření se ukázaly postupně výklady pro děti, kde určoval přesně charakter i budoucnost povolání. Výraz předurčení z jeho výkladů nelze brát jako věštění, ale jako vyslovená možnost na základě psychologických testů.

Při různých výkladech byly vždy používány biblické obraty a poukazem na to: "Jeďte tak, jak chcete, aby jiní jednali s vámi".

Stalo se postupně pozoruhodným, že se opakovaly často určité historické epochy u mnoha lidí ve vztahu k předešlým životům. Mnoho lidí mělo podobný historický postup, př.:

Atlantida-Egypt-Rím-Francie-směr.obč.válka

nebo:

atlantida-Egypt-Řím-doba křížáckých válek-doba rané kolonizace

nebo:

Čína-Indie-Ambodže-Peru-Severské země-Afrika-Střední Amerika-sicílie-španělsko-japonsko-aj.země

Podle C.výkladů bylo příčinou to, že duše inkarnované v urč. době se hromadně opět inkarnovaly v pozdější době. V časových údobích mezi těmito obdobími se nalézely na zemi opět jiné skupiny duší. Tyto inkarnační změny probíhají v řádném pravidelném rytmu, podobně jako střídání směn v továrně, proto ve třina dnes vtělených duší bylo inkarnováno společně na zemi i dříve. Duše, které jsou příbuzné nebo spojené rodinnými, přátelskými svazky a zákonitostmi, byly také v nějaké jiné formě spojeny i v dřívějším životě.

Výzkumná skupina položila jinou otázku: Odkud pochází tato odhalení? C. mluvil v tranzu o dvou pramenech.

1) podvědomí osoby uchovává vzpomínky na každou skutečnost, kterou osoba prožila a to ze všech dob i před narozením. Pramenitální vzpomínky jsou sice uzavřeny jakousi závorou a uloženy hlouběji než dokáží moderní psychologové a psychiatři dosáhnout. Tyto zkušenosti jsou ale mnohem lépe dostupny jinému podvědomí. Pod hypnotickým vhodným vlivem mohl Cayceho duch dosáhnout spojení s podvědomými vrstvami jiných duchů. To souhlasí i s objevy psychosomatiky.

2) souvisí s esoterním pojmem "Akaša kronika". C. říká: Akaša je slovo ze sanskrtu, vyjadřující základní ~~vesmírnou~~ subatenci vesmíru, která má jakousi elektrospirituální povahu. Světlo, pohyb myšlenky, cit, činy, se od stvoření vesmíru nesmazatelně zapisují, zaznamenávají do této akaši. Existence této kroniky umožňuje vizionáři a jasnovidci nahlížet přesně do minulosti, bez ohledu na dobu a na to, zda událost ještě zůstala v lidské vědomosti.

Akaša registruje různé dojmy a události, jako vysoce citlivá deska a je jí možno považovat za jakousi trvalou kameru vesmíru. Schopnost čtení zápisů těchto vibrací je v každém z nás a závisí

na naší struktuře (v vojové okolnosti každého jedince). Při správném stupni vědomí se lze napojit na úroveň akaši podobně jako nalaďme rádio na určitou vlnovou délku.

C. az v bdělém stavu nemohl záchvěvů akaši dosáhnout, pouze v hypnoze.

ooo

DRUHÝ TĚLESNÉ KARMA

Moderní člověk zahodil víru, že nemoc je příčinou nesprávných činů. Jen několik jich je nakloněno myslet nemoci ve smyslu hříchů - překročení daných zákonitostí.

Příčinou vztahů mezi nemocí a hříchem vyjadřuje KARMA. Je to sanskrtské slovo vyjadřující -jednání-. Ve filozofickém smyslu vyjadřuje akci a reakci, účinek a protiúčinek a tomuto principu podléhá veškeré lidské jednání. Kristus to říká větou: "Jak zasejete, tak sklídíte". Newtonův zákon akce a reakce plaxtí i zde.

C. v klady obsahují vysvětlení principů karmy, zjišťuje, že jsou různé druhy:

HUMERANCOVÁ KARMA:

Špatný čin proti někomu se dříve nebo později vrací na otročníka.

ORGANICKÁ KARMA:

Ve fyzické plisoti, kde je podstatné zneužívání organismu v minulém životě, způsobující odplatu v životě pozdějším.

SYMBOLICKÁ KARMA:

Obisat se týká psychoaomastické medicíny. Tělesné neduhy mohou vznikat z příslušných duševních poruch. Nopětí v těle jsou emocionálního charakteru. Hluboce ve vědomí osoby je zaktoven pocit viny, který se nyní promítá do těla a vyvolává v orgánech příslušné jevy.

Obecně se dá říct, že při vyřizování karmy nemusí být přítomny tytéž osoby, kterým bylo kdysi ublíženo, pouze se rovnání se v podobné dravní.

i když to mohou být jiní lidé, kteří se zrovna pro to hodí v důledek zase své karmy.

KARMÁ LIDÍ BEZ SOUCITU:

Jedním z nedostatků většiny teologických učení je domýšlivost. Podle C. se může projevit karmicky vážnou fyzickou nemocí. Týká se to případů posmívání, pohrdání a hrubého chování bez soucitu, cynismem a necitlivostí.

Je zde případ muže, katolíka, rodiče chtěli, aby byl knězem, on se však k tomu necítil povolán. Jeho problémem bylo homosexuální chování. C. výklad: Byl satyrikem a šaškem na fr. dvoře, měl zvláštní uspokojení tupit a karikovat dvorní skandály, týká-jící se homosexuálů.

V těchto případech se lidé nemocní nenarození, ale nemoci na ně dolehly později. Je jen zdánlivě neškodné utrpení nějakého úrazu apod.

Aristus: "Každý, kdo tě nazval bláznem, dostává se do nebeské pekelné ohně."

Výklady ukazují, že život ve vesmíru je řízen od hvězd až po atomy společnou ústřední silou, všichni muži a ženy jsou božími dětmi.

Můžeme ještě lépe vycítit osobnost Ježíše. K vysvětlení o sebeobětování Krista, z důvodu osvobození člověka: Toto dogma porušuje smysl pro odpovědnost, neboť obětní smrt jiného se prohlašuje za nutnou a nevěřící se vyhrožuje trestem věčného ztracení. Přes to má církev velkou moc působit na svět dobrem.

Příklady C. záznamů ukazují, že krutost může vést k onemocnění alepotou, rozkladem krve, astmatem nebo paralýzou. Sexuální nevázanost např. ep. lepší, sobecké využívání jiných přitahuje ochromení údů apd.

Lze tedy pochopit tragický stav milionů lidí na zemi. Je nutné je vzít na vědomí, abychom si uvědomili tragedii odklonu od pravdy, morálních zásad ap.

Obvyklé křesťanské vysvětlení: To je vůle Boží, je však těžké představit si milujícího Otce, který by připravoval nemoci nevinných lidí. Boží vůle

se zde opravdu projevuje hlavně jako duchovní zákon který uloží každému člověku takový kříž, jaký si kdysi zasloužil. (pozn. red. v podstatě se člověk soudí sám-viz "poslední soud")

O ATLANTIDĚ

C. výklad v tranzu potvrzuje existenci Atlantidy. Podle něj ve velkých pyramidách mají být uzavřené komory, které budou jednoho dne otevřeny a podají zprávu o dějinách obyvatel. Tyto zprávy byly uloženy do pyramid, když několik Atlantidů uniklo po třetí poslední potopě (kolem .9 900 př. Kr.) Ostrov Sisio před Miami na Floridě považuje C. za jeden z horských vrcholů Atl. Tvrdí, že kolem ostrova na mořském dně by mohl být nalezen stl. chrám, jehož kopule byla konstruována tak, aby zachycovala sluneční energii pomocí zvláště opracovaných krystalů. Cayce říká, že obyvatelé měli mnohem výraznější vědecké znalosti než my. Připomíná stále, že zneužili gigantické možnosti znalostí sil, které se naučili uvolňovat. Největšího zločinu se dopustili v souvislosti s myšlenkovými a elektrickými silami a určitým druhem hypnozy, kterou používali k zotročování jiných jako pracovní síly a k sexuálnímu uspokojování na zrudné úrovni. Osoby, které zneužívaly ze sobectví ohromné vědecké možnosti i moc v Atl. musí proto nyní mnoho dokázat ve stejných vlivových podmínkách dnes. Opekující se pokrok v dějinách dosáhl totiž ve 20. stol. takových podmínek, jaké byly tam, proto se nyní inkarnuje mnoho osob z Atlantidy.

2) jímavý poznatek je tento: Jestliže se nějaká lidská zkušenost využije jen pro své uplatnění, povýšení nebo obdivování, jedná tato osoba ve svůj neprospěch a vytváří si tak karma.

NOVÝ POMĚR VE FILIZOFII A PSYCHOLOGII

Dokáže-li se, že duše existovala již před zrozením a zůstává i po smrti, pak je nutné předsat celou psychologii. Psychologie se snaží analyzovat lidské typy a vysvětlit rozdíly 1) psychologie v nauce o typech lidské osobnosti

2) psychologie charakteru

Laikům je nejznáměj í dělení na intro a extro-vert. to je podle vztahu lidí ke skutečnostem. Nevyavětlují však příčinu tohoto dělení. Jung sice hovoří o příčinách biologických, ty jsou však podle rein karnačního zákona až druhotné. Rozhodující je chování v minulém životě.

Psyche a citový chlad se může projevit velmi tvrdě. Stráší sem i kritika: Fr. Nadměrnou kritičností trpěl mladý důstojník armády, protože měl pocit osobní nedokonalelosti. C. zjistil, že byl v minulém životě literárním kritikem a byl zvyklý nemilosrdně ostře a zřítelně každého potříti za to, co se mu osobně nelíbilo. Otřásl sebedůvěrou mnoha lidí, což musel nyní sám vytrpět.

Žádné povolání nemá tolik smaterských pomocníků jako kritiku. Nikdo však nemyslí na psychologickou cenu, kterou pozdě ji musí zaplatit (Nesudte, aby jste nebyli souzeni)

Jeden muž pronásledoval puritánsky čarodějnice kvůli veřejné morálce a využíval příležitosti, že vězněné ženy pohlavně zneužíval. Tento strážce zla žije nyní v utišněných poměrech, trpí epilepsií, ochromený na levou nohu a ztratil schopnost řeči. Nemůže se sám ani obléct.

Podle C. je epilepsie karmický důsledek sexuálních vášní, také jako důsledek zneužívání okultních sil.

Další př. zneužití moci; který se uděl za pronásledování křesťanů v Římě. Onus byl vojákem vysoké hodnosti, měl značný příjem. K penězům přišel utlačováním, černou magií a dalšími způsoby. Stále víc se odkláněl od duchovní cesty. Proto přišel vliv Saturna: podle C. dostal odvetnou karmu v interplanetárním prostoru v blízkosti Saturna. Jde zřejmě o úroveň omezení a potrestání. C. ukázal na vztah astrologie a inkarnace. Sám používal pojem Astrologie a nejvíce opatrností, neboť náš rozum je pro porozumění vlivů planet nedostatečný. Současné životní podmínky onoho vojáka jsou dosti smutné, doprovázela ho stále chudoba, vyhánění, život bez domova a hlad. Krejčovství nestačilo nikdy na obživu ženy a 5 dětí. Jen díky příbuzných mohla rodina uhájit existenci v chudinské čtvrti Londýna. Zneužití moci se projevilo v bezmocnosti cokoli podniknout.

Pro astrologicky neškolené čtenáře: symbolická astrologie je dnes zastoupena mezi duchovními pracovníky Planety, jejich postavení a různé astrologické pojmy jsou zde symbolem hlavně pro charakterové a vlivové možnosti. Přírodovědecký význam lze pominout neboť astrologie byla poznána jako duchovní jev.

Případ zneužití autority:

V době fr. revoluce žila žena patřící k měšťanské vrstvě. Podněcovala povstání proti aristokracii a zaznamenala i pokrok v idealismu. Po skončení revoluce získala moc a sama rozvinula tytéž diktátorské vlastnosti, o jejichž odstranění bojovala. V současné době musí poslouchat rozkazy jiných a potlačovat své snahy. Je vdova 15 let, má malé dítě a z tísně došla k pesimismu. Byla sice obětí systému, ale také obětí vlastní. Vtělené duše najdou přesně tu správnou pozici, kterou potřebují k vyrovnaní.

KAR. PŘÍČINY DUŠEV. PORUCH

V tomto oboru pracoval Freud. Považoval poruchy za výsledek protikladů v dětství. Využíval hypnozy jako vyšetřovací metody. C. potvrzuje, že hypnozou lze odhalit minulost. V podvědomí mohou být různé symptomy jako stísněnost v zavřeném prostoru, strach z koček, bouřky... příčinou silný citový zážitek z minulé inkarnace. V jednom případě vysvětlen strach ze tmy pobytem ve vězení za Ludvíka XVI. z polit. důvodů. Vlivy inkarnací lze nalézt i ve snech. Tak se ptala jedna žena proč se jí často zdá o rozbití světa a mnoha černých masech.. C. odpověděl, že byla v Atlantidě kazatelkou a lékařkou a prožila potopu. Halucinace mohou být vzpomínkou. Psychické poruchy však vznikají i z fyzických příčin.

Posedlost: tzv. zlými duchy je katolíky uznávaná. V několika případech byla dle C. léčena elektroterapií. Duch nepřátelící k tělu nemohl elektrinu snést a vzdálil se. Léčení doplňoval C. meditací a modlitbami. V jednom případě nemocná uposlechl rad a za několik měsíců se osvobodila od obtěžujících hlasů. V minulé inkarnaci se zabývala okultismem a černou

OSCAR

Bez vyššího pohledu je osamění jedna z nejtíživějších lidských situací. Oscar Wilde říkal, že jsou jen dva druhy tragédií: jedna, že lidé nedostanou, co chtějí, druhá, že to dostanou. Smyslem tohoto paradoxu je, že lidé vlastně nevědí, co chtějí.

Lidští duchové jsou jako bezpohlavní bytosti z počátku svého stvoření. Zákony vývinu se mnohde projevují jedním směrem. První staletí dějin Atlantydy poskytují mnoho příkladů groteskních vývinů, které byly důsledkem zneužití pohlavní síly. Rozdělení lidí ve dva izolované pohlavní druhy je jen jedna fáze v našem vývoji, který se opět přikloní k latentní dvoupolnosti, avšak na duchovní úrovni. Mužské vlastnosti: síla, bojovnost, průbojnost, vládnutí; ženské: odevzdanost, trpělivost, dobrota, přátelkost. Rozvíjení jen jedné stránky je nebezpečné pro člověka i ostatní. Příkladem jsou brutální diktátoři s rozvinutými jen mužskými vlastnostmi. Bez doplnění ženskými vlast. (lásko, obětavost) vznikne jen krutost, nízké chťice a samolibost. Čistá mužskost není žádoucí. Smysl má manželství neboť spojuje oba pohlavy, je mírně jednostrannost. C. uvádí mnoho příkladů žen, žijících dříve jako muži. Je u nich uzavření manželství obtížnější a zdá se, že jim není dána možnost dětí nebo prodělaly těžký porod.

Život bez manželství má tři příčiny:

1. sebevraždy
2. neschopnost k lásce
3. příliš vyvinuté vlastnosti opěš. pohlaví

Přesto mají všichni dost možností k rozvinutí své osobnosti.

Skoro všechny frigide ženy dle C. byly dříve neprovdány, mnoho z nich řečovými sestrami. Je možný i jiný důvod - nezájem na společenském zákl.

Ot: proč nenechávají bytost štěstí v manželství?
od: protože hledají příjemnost jen pro sebe. Láska nechce na jelek, láska je.

Mnoho muž. nevěr má karmic. příčiny. Někdy příčina je v tomto životě, ale-li to karma, pak opět navrátí

obvykle nepřístupuje k rozvodu. Jsou případy, kdy jeden z manželů táhne druhého dolů. Manželství je instituce na níž je z hlediska inkarnace nejméně dbáno. Svět uzná každý důvod k rozvodu, ale kosmický zákon nehledí na lidské systémy. "Splnil-li člověk povinnost, bude bezpochyby nucen ji splnit v jiném životě. To je podstatou katolického argumentu o nerozlučnosti manželství. Manželství je mnohem vážnější než si lidé myslí. Víme-li, že zlá situace v manželství je výsledek minulých životů a svazků a její rozřešení nám pomůže k pozvednutí našeho vyššího Já, pak poznáme marnost většiny rozvodů.

RODIČE A DĚTI

Rodiče jsou proti dítěti hospodářsky silnější a zralejší, cílevědomější, proto mají právo vládnout. V duševní oblasti však absolutní nadřazenost neexistuje, protože všichni lidé jsou členy společenství. Rodiče nemají mít ani pocit nadřazenosti ani méněcennosti.

Ortodoxní křesťanská teologie prohlašuje o dětech, že jsou počaty v hříchu (i když manželství povýšil na svátost), to způsobilo mnoho komplexů a pocitů viny a zábran.

Početí není jen fyzická záležitost. Vzpomeň na Bibli, jak Hannah a Marie podstoupily duchovní přípravu. Spojením se stávají rodiče vodičem, který přitahuje dítě v souladu s jejich kvalitou. Děti jsou s rodiči spojeni karmicky. Inkarnující osoba má tím větší možnost volby rodičů, čím víc je rozvinuta. Není lehké pochopit, proč si taková duše vybere charakterově nevyvinuté rodiče, bere na sebe nemocné tělo nebo obtížné okolí. Je to však jako když si otulý umíní prodělat odtučňovací kúru, aby mohl použít šaty pro štíhlého.

Případ duše dítěte: po zjištění, že rodiče nesplní jeho požadavky a předpoklady o životním vývoji, jak se to jevílo před jeho narozením a vidí, že nedosáhne hlubšího smyslu své inkarnace, stáhne se zpět (např. důvod spontánního potratu, úmrtí po narození). Takto se vyvětluje dětská úmrtnost i špatný odhadem ze strany dítěte jako bytosti. Jen vyspělý

mohou uplatňovat svou vůli, neboť nejsou karmicky nuceny žít v tom či onom prostředí. Také případy dětského kartí, které mají být bolestnou zkušeností pro rodiče. Dítě se krátkodobě obětovalo, aby způsobilo léčivou bolest, kterou potřebovali k duševnímu uzdravení.

C. výklad (ikdyž okrajově) potvrzuje, že okamžik početí není totožný se vstupem duše. Rodiči těhotným aby během těhotenství přesně kontrolovaly své myšlenky, neboť bytost jež se má inkarnovat se cítí většinou přitažena stejnými záchravky myšlenek (nově inkarnovaná bytost si vyhlíží rodiče ještě před početím, zvl. vyspělejší duše)

Souhrn: narození není náhodné stejně jako průběh dětství.

Spojení dětí a rodičů je karmické, stejně jako mongoloidní idiocie, hluchota, němota, voda v mozku aj. jak pro dítě tak rodiče. Odhalení karmic. příčin ale nestačí. Je nutno v dalším životě se snažit mánit zášť v lásku a nepřítelství v přátelství. To plní pro všechny vztahy.

KARMICKÁ ZPŮSOBILOST A POVOLÁNÍ

Onostikové v raném křesťanství uznávali kontinuitu života v budoucnu i v minulosti. Lze se tomu vyhybat.

V N.Y. má luxurní salon jedna atraktivní kosmetička. Jednu z minulých inkarnací strávila na dvoře Ludvíka XV, kde měla vliv na panovníky. "aučila se umění diplomacie, koketerie, znala etiku, módu, šperky. V předminulé inkarnaci byla ve starém. Mě, náležela k šlechtické třídě, která přijala křesťanství. Dříve, 13 let před Aristem vykonávala službu jako egyptské chrámová kazatelka. Rozvíjela také kulturu těla, tance, hudbu aj. umění. Učila se připravovat masti, pudry kosmetické vody. Ve starém Egyptě byly dva druhy chrámů: 1. pro pěstování krásy a obětní chrámy. První typ byl jako škola či univerzita, kde se rozvíjely tělesné a duševní vlastnosti. Obětní chrám byl spíš typu nemocnice, v nichž mimo jiné užívali elektroterapii, kterou znali od atlantidů.

Jistý úspěšný chiropraktik byl v předešlém životě lékařem u Indiánů ve staré Americe. dtud získal zájem o léčivé byliny a prostředky.

Z C. výkladu vyplynulo, že všichni, kteří žili u Indiánů, měli sklon k ručním pracem, přírodnímu léčení, přírodě.

Odborník na barevné filmy v Hollywoodu a umělec žil ve třech minulých životech jako umělec. Byl architektem pro vnitřní vybavení interiéru a kozáckým důstojníkem v Rusku, předtím malíř a dekorátor ve službě královny v Indočíně, předtím jako vnitřní architekt v chrámové škole v Egyptě.

20 let před vědeckým objevem atomové energie, zminuje se C. o atomové energii uchované v kamenech.

C. se zminuje o životní pečetí každého člověka. Je to symbolický obraz, který charakterizuje vývoj bytosti v minulosti a má připomenout jeho povinnosti. Znač byl obvykle složen z kruhu, většinou rozděleného na tři nebo čtyři díly, v nichž byly výjevy, obraz nebo symbol z minulé inkarnace, čímž se mělo zabránit chybám a rozvinout talenty. Znak měl probudit porození či vztah k tvůrčí činnosti. Podle C. se tvrdilo, že někdy v pozdním 20. stol. se objeví několik těchto pečetí či pleket v Egyptě.

Po poslední záplavové katastrofě asi 10000 let př. Kr. uniklo mnoho Atlantanů do Egypta. Přinesli sebou své vysoce vyvinuté vědění v oblasti umění a techniky. "byli sice schopni výsledky zničeného národa přivést znovu do kultury, ale něco spojili s kulturou E. Podle C. byla v Atlantidě i taková povolání, která dnes považujeme za nejnovější objevy, jako letectví, elektrotechnika, televize, hypnóza, telepatie, ovládání atomové energie (navíc si připomeneme, kdy C. žil). Je možno říct, že náruživý koníček poukazuje na činnost, kterou jsme se již zabývali.

MYŠLENKY O VOLBĚ POVOLÁNÍ

Síla přání velmi důležitá pro směr osudu. Kromě toho působí karma, které spoluarčuje další povolání.

- ot: kolik povolání musí jedinec splnit v tomto vývo-
jovém cyklu, aby dosáhl dokonalosti v našem pla-
netárním systému?
- od: pro vyvážený vývoj každé duše je žádoucí, aby pi-
covala v mnohých různých oblastech, neboť je ne-
pravděpodobné, že by někdo dál postoupil a znal
např. jen uměleckou činnost, ale vůbec se nestar-
a neznal nic z medicíny, mechaniky nebo společen-
ských věd.

Je možno předpokládat, že řád kosmického vládce
vyžaduje stupeň hotovosti ve všech těchto oborech. N-
víme jak je ale uspořádán plán vývoje na tak rozsáh-
lé studijní cestě. Je však jasné, že existuje vztah
mezi problémy v povolání a duchovními problémy. Tzn.
že potažte v zaměstnání souvisí často s charakterový-
mi nedostatky.

Nejistotu ve volbě povolání můžeme vyložit jako
nedostatek schopností, ale i jako mnohostrannost. Při
volbě povolání opakuje C. tři poučky:

I) určete svůj vnitřní ideál a snažte se jej do-
sáhnout. Pomůckou: tři sloupcečky v tabulce a do nich
heala: tělesný... duševní... duchovní. Vypln ním slou-
pečků si vyjasníte problém a poznáte svůj ideál. Piš-
te vše, o čem máte povědomí. Při duchovního: Ježíš, duch
Buddha, hmota, Bůh... pod duševní: domov, přátelé, soused
nepřátelé, věci, poměry... tělesný: materiální... auto,
berák, prachy. Jak daleko jste tedy od svého cíle?

II) služ jiným podle toho vol povolání. Představ
si, že jsi bunkou těla, nikoliv vojenského státu. Je to
největší služba Bohu, sloužit jiným. Kdo je největší
slouží všem. Tomuto cíli musí být podřízeny i světské
záležitosti jako finanční jistota, štěstí, úspěch.

ot: v kterém oboru budu mít nejjistější finanční
úspěch?

od: upust od finančních myšlenek, finance necht jsou
u tebe jen výsledkem čestného chování a správnými
přání. Tak, aby ti byla jasná správná cesta.
Dobrý život přijde darem.

III) použij to, co máš po ruce, začni tam, kde jsi
knozi lidé, kteří mají pomáhat jiným upadlou do al m
ho neurčitého idealismu nebo aš utoci v armadu.

starostlivé horlivosti. Mohý ví jakou ulohu by rád splnil v umění, vědě nebo politice, ale zdá se mu to nedosažitelné vzhledem k své krátkozraké politice, a tak ztrácí odvahu a nedělá nic. Kdyby si uvědomil neomezenost času, začal by se studiem kdykoli a častěji již v příštím životě by byl korunován úspěchem. Není možné stát se např. velkým hudebníkem během jednoho života. Neopékají se mnozí teologové domnívají, že studiem a znalostí zákonů dosáhnou automaticky pokroku.

Umatuj, že každá situace v níž se nalézáš, je nutná pro tvůj vývoj. Každé slovo, čin a jiné jsou kameny ve stavbě, kde přibývá pomalu vrstva k vrstvě, až vznikne celé stavební dílo.

Všechny spící schopnosti jsou prakticky neohraněné možnosti v minulosti i budoucnosti. Všechn čas, síla, myšlenky se zapisují do knihy života na naše konto.

Z karmického hlediska není žádná námaha zbytečná

Také hovor o pozdním stáří, večeru života atd. je pověra. Podle C. ve starém Egyptě 10000 př. Kr. byla délka života přes 100 let. Přestože věda o správné výživě byla rozpracována až v novém věku, znalosti laboratorů nepomohly odstranit slabost stáří, protože ta je důsledkem špatného způsobu života a celkového psychologického stavu člověka, který věří, že dosáhl existenční hranice, že je na světě přebytečný a že je utlačován dorůstající generací. Je to výsledek porovnávání jen v současné rovině času a prostoru jen horizontálně. Při vertikálním pohledu vidíme správně, že surovášvání pokroku a mladšími není nutné. Náš pokrok v určitém smyslu nemůžeme porovnávat s jinými lidmi, nýbrž ve vztahu k Bohu. Jedině to nás zbaví strachu. Starší člověk tedy nepetrčí do starého železa, ale při poklesu výkonnosti tělesné, se má věnovat rozvoji svých sklonek, zálib, které nemohl až dosud rozvíjet. Připomínají se slova Ježíše: Neschranuj pro zemi ale pro nebe. Mysli na ochrannování schopností duše a ducho.

ot: Jak se mám lépe připravovat na vysoké stáří?
od: přípravou na přítomnost, ve stáří máš jen zít, neboť člověk je tak mladý, jako je jeho srdce a

s obaah života. Buď milý, přátelský, vyzařuj lásku, chceš se uchovat mladý.

ot: jak překonat strach ze stáří a osamění?

od: když se uvolníš a pro někoho něco děláš, to zn. pro bezmocné, když uděláš někoho šťastným a přitom zapomeš na sebe. Omůžeš-li jiným staneš se pánem strachu.

ot: jakou zálibu mne doporučujete?

od: někomu pomáhat. Být činný v zahradě by pro tebe bylo také dobré. Každý den si neplánuj něco udělat pro někoho, kdo si nemůže pomoci. I kdyby víc nebylo než že se pobavíš s poraženým nebo mu poskytneš společnost, tak je to velká pomoc.

ZÁVIST

Je z hlediska reinkarnace zbytečné citové vzrušení. Emerson říká: Závist je nevědomost. Árása, bádní, štěstí lásky, sláva nebo spokojenost jiných jsou pro mě stejně dosažitelné, pokud vyvinu tu námahu, sbych si je zasloužil. Hindové říkají: Poznej sám sebe. Žalost rozvoje nadání přispěje k tomu, že tě více budou uznávat i druzí.

Tak jako závist tak i pocit marnosti nad možností uskutečnění nějaké touhy je zbytečný. Na ni se neumírá, ale mnozí duševně trpí a mohou i onemocnět či se pomást.

Říká se, že marnost, ješitnost a strádání mají důležitou psychologickou funkci. Bez nich by nevznikaly písně, nebyla by objevována léčiva, zkoumány cizí země.

Ve skutečnosti mají pocity 2 póly: dobrý a zlý. Nutí-li strádání lidi ke zlepšení charakteru, vytvoření uměleckých děl, je dobré. Ztrácí-li však lidé z toho rovnováhu a životní síly, je to špatné.

Zdá-li se nám marnost skutná, nevidíme východiska, musíme trpělivě vše snášet, ba- stavět se dokonce přátelsky, a tím si pomalu zajišťovat v láně času již předem vítězství.

HNACÍ SÍLY OSOBNOSTI

Jak vznikly rozpory? V předávnu nejdříve z boje proti přírodě a proti lidem. S vývojem člověka se boj přesunul do nitra, jako rozpor mezi dobrem a zlem, hmotou a duchem, věděním a pudem, vědomím a podvědomím. Později se prvek silám působícím zdánlivě proti člověku přidal vliv karmického omezení vlivem špatných činů. Nyní ještě pokračuje boj proti neviditelným zdem vybudovaného vězení. Vznikají konfliktní situace. Vlastní síly, snahy nebo přání pak vycházejí ze zkušeností minulých životů.

Obtížnější je, je-li hnací síla negativní. Příklad: Muž měl sklony k hrubosti, když kdysi projevoval moc nad utlačenými lidmi. Později se narodil jako smaržené dítě, aby poznal trpělivost a soucit. Špatné sklony však nebyly zcela potlačeny, což se dnes projevuje ve vědomí muže jako protichůdné impulzy, nestálost, roztržitost. Proto je nutné si tak ujasnit životní ideál a nepodcenovat to.

Smyslem je totiž vystihnout hlavní cíl, pro který se duše inkarnovala.

Projevuje-li se žena panovačností, kterou halí do starostlivosti, uteče tomuto tyranství manžel rozvodem a děti se vzpírají. Ona je obvinuje z bezcitnosti a cítí se opuštěná bez životního smyslu.

Problém dědičného hříchu, řeší katolická církev smazáváním svátostmi (křtem), což je podle znalostí reinkarnace smazávání jen symbolické. Skutečné smazání nastane až změnou charakteru.

Negativní vlastnosti se často projeví náhle. Člověk oplývající krásou, blahobytem, intelektem, erotickými úspěchy, štěstím či nátlakem konvenční zdvořilosti si často není vědom vlastního zla. To se projeví až je vnější jistota otřesena a osoba se dostává do situace, kdy se má osvědčit. Žádná nehoda se člověku nestane, není-li dlužen zlým činem, nebo slebami (přesto nemá hazardovat s životem). Zlo nepřijde k člověku, není-li v něm zakořeněno.

CO CHCE UČENÍ O KARMĚ ŘÍCT?

C. Na otázku o dědičnosti říká, že člověk zdědil většinu po sobě, ne po rodičích. Rodinu lze přirovnat k proudu, který protéká duší. Existují zákony magnetického přitahování a jejich účinkem se dostane inkarnující duše do takových tělesných podmínek, jaké nejlépe vyhovují vnitřním požadavkům (včetně zatížení na specifická onemocnění).

Př. Hudebník, který je slepý, byl v Persii členem barbarského kmene, který oslepoval jiné žhavým železem. Popravčí u fr. gilotiny byl státním zaměstnancem. Podobně jsou zaměstnání kati i u elektrického křesla.

Zde jsou karmické příčiny v motivu, nikoli v jednání, vyplývající z nařízení, tedy v duchu. Zde je spoluvina celé společnosti či národa. Je-li z etického hlediska jednání zcela špatné (zotročování lidí, násilné oněmování, zabití - tedy z důvodů znásilňování svobodné vůle) absolutně zlé, pak jsou vinni všichni členové společnosti. Ne-li aktivně, edy aspon pasivně.

Čím více jsou lidé schopni rozvinout etické a morální rozlišovací schopnosti, tím větší je jejich vina, jestliže trpí zlé činy a nepokusí se je odstranit.

O tom je velkolepě pojednáno v Bhagavadgītā: jen neomobní jednání v ovládnutém stavu s odstupem vylučuje budoucí karmu. Zvlášť láska musí být ve vztahu k vlastní osobě, vztah musí být málu, ící, jiné se zatěžuje budoucí karmou.

Př. Chrlení krve - stav podmíněn karmicky přílišným užíváním silně kořeněných jídel. - to zas odjinud

Celý princip účinků karmy je dobře znám po stáří v Indii. Indové to řeší formou nevměšování se do karmického problému života. Z toho důvodu se chová většina k nemocným lhostejně a dokonce vylučují ničí kasty z obecného sociálního pořádku. Systém kast spočívá v Indii na starých zákonech velkého filosofa a zákonodárce MANUÁ. Jeho názory se staly nakonec společen. povinnostmi. Tradice pověry ovládly 90% obyva

telstva, složeného ze samých snafabetů, což přispěl ke zkostnatění celého řádu..Nejnižší kasty prohlásili za nečistou. Podle karmických příčin jsou v ní nyní lidé číve domýšliví a zlí. Je to pravá láska, které projevuje účastenství ne jiných. Zde se projevil význam Krista, jeho pomáhající ruka všem trpícím. Vidíme zde i Cayceho, který znal příčiny starostí lidí, 40 let se neúnavně namáhal, aby jim pomáhal, ať již tělesně nebo duševně postiženým. To bylo křesťanské milosrdenství.

Bez ohledu na minulé provinění musíme vyvinout snahu pomáhat lidem (a nejen jim). Víme, že karmické zábrany mají za účel zamezit dalším překračováním etických zákonů a nikoli vyvolávat pomstu. Víme tak že lhostejnost k utrpení jiných je postižitelná a vyvolává sama opět karmické odpykání. Toto vědění umožňuje správné stanovisko k životu, je náboženské ale ne pověrčivé a je vědecké, ni oli však materialistické!

Bůh stvářil člověka, ale člověk je dále již svým vlastním tvůrcem do dalšího svého vývoje. Karma přestavuje oblast, v níž může člověk nalézt své sebeurčení.

FILOSOFIE K ŽIVOTU

V C. radách se opakovalo vysvětlování stále stejných zákonů. Jsme-li nešťastní nebo nespokojeni pro určitou příčinu, nemylme se, že vnější okolnosti jsou toho příčinou. Můžeme poznat, že situace změnil jen překonání sebe sama, svých zvyklostí, chování. Zlepšení nemůžeme očekávat jsme-li přehnaně kritičtí, netrpěliví, pomstychtiví, lhostejní, závistiví, sobečtí, ztřeštění, emocionální.

Systematický plán výchovy, který platí ve vesmíru se táhne všemi C. radami a výklady. Jsou to:

- § Bůh existuje, každá duše je částí božské energie
- § Ty jsi duše, obýváš tělo
- § Život má smysl, není náhodný
- § Život je nekonečný, v absolutním měřítku není i čas

- § Každý lidský život běží podle zákona
- § Nikdy si nestěžuj, že ti někdo ublížil
- § Zákon představuje karmu a reinkarnace
- § Každým zákonem proniká láska
- § Osud tvoří vůli člověka
- § Duch člověka má tvůrčí sílu.

Odpověď na všechny problémy leží v nás. Podle těchto to základních pravd má člověk dbát následujícího:

1. Buď si především vědom svého vztahu k Tvůrčí síle Vesmíru, k Bohu.
2. Jasně si urči své životní ideály a životní cíle
3. snaž se tyto ideály plnit
4. Buď činný
5. Buď přátelský
6. Buď trpělivý
7. Všechny výsledky přenechej Bohu
8. Žádnému problému se nevyhybej
9. Buď nástrojem dobra pro jiné lidi.

Nepovažujme trpělivost za pasivní vlastnost! Je to bdělé očekávání místo negativního jednání, je to měřené chování každé duše, která ví, že čas a prostor jsou v určitém smyslu jen domnělé veličiny. Osvobodí-li se vědomí od času a prostoru, pak se stává trpělivost a mírnost dokonalou.

RADOST A VESELOST Jsou na místě neboť Bůh je Láska a láska je radost. Jste-li v úzkém vztahu s tvůrčími silami, musíte pocítovat vnitřní radost a veselost. Spolu s tím a s činností rozvíjejte i zdrženlivost. Nemíchejte se strachem pozorovat výsledky svého rozvoje, tak jako by zahradník stále chtěl vytahovat ze země ředkvičky, aby se přesvědčil, zda rostou. Zahradník má přistávat a hájit ale i vědět, že Bůh ~~zaručuje~~ ochrání růst. Člověk se proto nemá starat o odměnu za své činy. Nikdy se nelituj ani neproklínej! Dělej vše tak, abys i vykonal, co nejlépe. Problémy jsou příležitostí k dalšímu rozvoji. Nemá smysl vyhýbat se obtížným situacím. Žádný problém bez vyřešení ze světa neodejde.

Zdá se to jako teologické fráze, ale jsou to ve skutečnosti zákony, které jsou platné podle C. pro všechny. Jsou vyjádřeny touto moudrostí: Láska je velká tvůrčí síla, její rozmanitost, krása a všeobecně dobročinný účel. Měl by ses snažit být s touto silou za jedno a ve všech obdobích života být její výřezem. Každému člověku, který uzná učení o reinkarnaci, se ukáže smysl života, dostane schody pro vstoupání k jeho způsobu života a ujištění, že není ztracen v nesmyslném chaosu zcela nekontrolovatelných sil.

MYŠLENKY NA ZÁVĚR:

C. závěry z výkladů můžeme shrnout jako průkazný materiál do sedmi skupin, které bez pochyby prokazují svým charakterem jeho jeasnovidné schopnosti:

- 1) analýza charakteru a popisy prostředí ukázaly u zcela cizích lidí ve vzdálenosti stovek mil a v tisících případů jako správné.
- 2) předpovědi schopností v povolání a jiných schopností se ukázaly v pozdějších letech správné nejen u dospělých, ale také u novorozenců.
- 3) psycholog. charaktery osob byly vysvětleny jako domnělé zkušenosti z dřívějšího života.
- 4) Za 22 let zůstaly stovky podrobností v C. výkladech bez rozporu. Souhlasily nejen detaily, ale i základní principy.
- 5) Některé dějinné výroky byly přezkoumány a potvrzena správnost. Jména dříve žijících neznámých byla identifikována.
- 6) Výklady pomohly těm, kteří je přijali a řídili se jimi.
- 7) Filosof. a psycholog. systém, který uplatňoval ve výkladech a který byl z výkladů odvoditelný, se prokázal jako spolumyslejší a dostatečný k vysvětlení všech projevů života duše, s příspěl k odhalení a vyvětlení dosud nevysvětlitelných hledisek lid. života. Souhlasí také se starými

Z celé "pravdy", jak byla dosud popisována, musí u každého vzniknout nový obraz vesmíru, mnohobarevný a nádherný. Novým, hlubším a zjevnějším porozuměním celého života se probudí nové síly k překonání všech zmetků, tregedií a starostí života.

00000

..Dokud jsou duch a duše vázání na toto tělo, jsou a ním ve zvláštním střídavém poměru, v přírodním nexu, který duch hlavně podrží, vstoupí-li ve zření do slunečního kruhu (astrolog-symbol).

Tu spatřuje pak duch svět ve všech jeho zakonach, rovnicích a proporcích, které jsou většiny všem věcem stvořeným v prostoru a čase, nebo jinými slovy: vysvitne mu zde poznání našeho slunečního systému se všemi jeho podmínkami a vlivy majícími vztah k věcem a lidem. Vše typické tohoto slunečního systému, celá matematika jeho přírody, číselný poměr do ní většiny, zjeví se mu tu více méně jasně a on najde jeho vztah a užití na všech ny věci a také na svůj obal, tělo.

"Zde pak zřít", pravila jasnovická, "člověk svět v němž jest, v jeho nejvlastnější podstatě, bez závoje a přehrad, mezi sebou a věcmi, kterýžto závoj a hráz se jinak staví mezi něho a věci. Avšak toto zření ztemnilo se nyní člověku více než kdykoli jindy předtím.

To zření ztemnilo se člověku, jako ustoupilo z center jeho kruhů. "Nyní již nerozumí člověk přírodní řeči věcí, čísla a jména se mu ztratila a musí se zabývat nazáhonými pokusy, aby našel jen trochu z jejich vlastností. Kdybychom byli ještě v oněch centrech, prohlédli bychom ve všeobecné přírodní souvázlosti a jménem věcí její číslo a s číslem její vlastnost a hodnotu, jak procítla naše jasnovická v magnetickém stavu vlastností věcí, již při jejich dotyku.

"To, co je u nás vědou" pravíli Shubert, "bylo v oněch dobách více zjevení vyššího ducha v člověku", zní podle jasnovicky: "Kdysi byl lidský duch také v obyčejném životě schopen vstoupit do centra slunečního kruhu ležícího v každém člověku a zřít svět, v němž byl, v jeho nejvlastnější podstatě bez závoje a přehrad mezi sebou a věcmi, kteréžto zření se mu později ztratilo, když

stélex víc se vzděloval center; nyní však vystupuje do popředí jen jednotlivě v magnetických a jiných stavech, kdy duch se opět vrací do oněch středisk.

Odtud také pocházejí veškeré výroky a předpisy somnabul vyšlé z niterného zření nejhlubších přírodních vztahů a nejpravdivějších vlastností věcí. Jakož i vědění starých národů, jiným způsobem nepochybně nevysvětlitelné. Tak je časomíra jasnozření analogická s presterými číselnými systémy, hlavně s čísly, která se vyskytují zhusta v knihách Mojžíšových, použita na náboženské předměty, která se jeví jako svatá čísla, např. 3, 7, 40; další podobnost je u čísel, jimiž věštili prorokové např. mystická časomíra Danielova o 70 týdnech.

Tak spatřujeme v dávném starověku hlavně astronomické práce, které mají za základ jen čísla z nejhlubších přírodních poměrů vzata, jak je nalézáme v magnetických zřeních. Ony astronomické tabulky Indů, které se vztahují ke sklonu ekliptiky, byly přesné již dávno před 6000 lety a později se nedalo na nich již nic změnit. Přestare indické básně hovořily o přírodních silách rostlin, o významu jejich vzrůstu a barev, o duchu kamenů a kovů.

Tak pochází patrně ona nauka staré magie z onoho pravěku, kdy lidský duch byl ještě blízek středisku sil. Odtud, jako v magnetismu, znalost času a čísla, hodnoty a síly modlitby a živého slova v této staré magii. Tak se projeví u naší jasnovídky řeč a počítání nitra, jako se něco podobného projevuje jen u národů, kteří jsou první z lidského pokolení. Zajisté vznikl systém starých filosofů také z takového vnitřního, přírodního nazírání a především názor Platonův. Jak velkou podobnost má pythagorejský systém číselný, pokud o něm něco víme, s vnitřní číselnou mystikou somnabul a hlavně naší jasnovídky. Jak velice nám připomíná ony kruhy jasnovídky (sluneční a životní) a vnitřní číselnou mystiku četba v Platonovi: "Duše je nesmrtelná, a má aritmetický počátek, jako tělo má počátek geometrický. Ona je obrazem duše v duše

rozděleného; pohybuje se sama a proniká ze středu celým tělem kolem dokola. Je však podle souhlasných mezer rozdělena a činí jaksi dva spolu spojené kruhy." Jeden kruh nazývá Platon pohybem duše (životní kruh naší jasnovidky), druhý pohybem všehomíra a bludných hvězd (sluneční kruh). "Takto je uvedena duše ve spojení se světem vnějším, poznává co jest, a existuje harmonicky, protože má sama v sobě prvky podle určité harmonie" praví Platon.

Tak podle Platona slouží znalost přírodních čísel k zbadání dobra a krásna. Nazývá toho šťastným, kdo rozumí duchovním číslům a kdo poznává mocný vliv, který má sudost a lichost na plození a síly bytostí. "Bez tohoto božského daru", praví, "neznáme ani lidskou povahu, ani je jí božskou a smrtelnou část, ani základ pravého náboženství. Číslo jsou příčinami světové harmonie a plození všech věcí. Koho tudíž opustí jeho číslo, ten ztrácí společenství s dobrem a je vydán na pospas všem nepravděpodobnostem."

Je to totéž, co praví naše jasnovidka, která nezná Platona ani podle jména. "Převládá-li zlo, což je ve svobodné vůli člověka, aby činil nebo nečinil, ztrácí člověk základní číslo a je pak úplně vydán zlu a jeho následkům svou vlastní vůlí." Smysl pythagorejské nauky je číselný je, že čísla jsou prvky všech věcí, ba všech věd; používal však čísel také na svět duchů a rozřešil tím záhady dnešní aritmetice úplně neznámé. Srovnajme s tím mnohé výroky naší jasnovidky.

Také naši vidci tušili zvláštní číselnou mystiku v přírodě. S. Martin praví: "Číslo nejsou než překladem pravd a zákonů, jejichž základní text je obsažen v Bohu, v člověku a v přírodě." A. Novalis píše: Je velice pravděpodobné, že v přírodě se odehrává podivuhodná číselná mystika: což není vše plné významu, symetrie, narážky a zvláštního vztahu?"

Jest velice litovati, že ona vnitřní číselná mystika naší jasnovidky, jakož i řeč s ní spojená, je pro nás z větší části ztracena, nebo zůstala nerozumitelná, jakkoli se paní H. velice snažila učinit

ji i jiným přístupnou, protože tato mystika vycházela jediné z vnitřního zření, které by chom mohli jen těžce pochopit, my kteří žijeme v e vnějších kruzích.

Také ve Swedenborgovi, o němž Jasnovička neví pranic, nelézáme zmínku o těchto kruzích. "Ze zlo a faleš mají své sídlo v přirozené myslí (in mente naturali, což je sluneční kruh naší jasnovičky), pochází odtud, že tato mysl je světem v malém nebo v obraze (in forma sen in imagine mundus), duchovní mysl však (což byl životní kruh jasnovičky) nebem v malém nebo v obraze (in forma sen in imagine coelum), a v nebi nemůže sídlit zlo. Obě myslí jsou prohnuty v kruhy."

Jasnovička vsadila přírodní svět do slunečního kruhu a vyšší duchovníjší svět do kruhu životního.

I tento videc předpokládá vyšší slunce, než námi viděné, praví-li: "Nad andělským nebem je slunce, čistá láska: jeví se ohnivým jako světaké slunce. Teplo tohoto slunce dodává lidem a andělům vůle a lásky. Světlo, rozum a moudrost, které z něho vznikají, nazývají se duchovními. Co však vzniká ze světakého slunce, nezyvá se přirozeným a obsahuje život. Rozsah životního střediska je duchovní svět, tento existuje prostřednictvím svého slunce. Ohen světakého slunce vychází ze slunce andělského nebe, které je božskou láskou, která nejdříve vychází z Boha, který je v jejím středisku."

Schenmayer napsal mi po sděleních jasnovičky: "Jsou dvoje slunce, jedno, které vidíme, které osvětluje náš den a vynáší vše na světlo, zato však se omezuje na kruh našeho planetárního systému, který je jen kapkou z oceánu. Je však také centrální slunce, které nevidíme, které nás ponechává v temnotách, ale právě v této temnotě otvírá nám teprve nezměrnost hvězdného světa, slunce, od něhož berou veškeré hvězdy, i naše, své světlo, a které existuje právě tak jistě, jako naše slunce.

Tak má se vědění k víře.

Naše denní slunce je vědění, které sice vynáší vše na světlo a které přesně dovoluje rozlišovat.

ale přece jen omezuje se na kapku oceánovou. Centrální slunce je vírou, ponechává nás v temnotě, a my musíme neříkeme žádnou jednotlivost jím rozlišovati, ale ono nás zpravuje přece o nezměrné hloubce božství a o mizivé hodnotě našeho vlastního systému tak jistě, jako vědění vydává svědectví o nás samotných. Evangelium je knihou hvězd, kterou můžeme číst jen v noci víry, ale přesto otevírá nám nezměrnost a zpravuje nás o jistotě centrálního slunce. Filosofie je knihou našeho slunce, kterou sice čteme na denním světle svého vědění, ale ne, ostřeji, ale dál nic, než co je omezeno na kapku oceánovou. A tak vidíme také jak vědění stále zakrývá víru a filosofie evangelium. Čím silnější je denní jas vědění a čím více zesiluje slunce filosofie, tím více svítí hvězdy světa a centrální slunce evangelia do noci víry, a tenkrát postřehneme teprve bohatství univerza oproti chudobě naší planety. Je vášný omyl, že toho, co je nám známo o denním slunci, chceme použít na centrální slunce, které jsouc sluncem všech sluncí, musí být zcela jiné přirozenosti, než abychom užíli analýsy kapky oceánové k změření celého oceánu. Jaký je tedy nejvyšší lidský pojem o absolutnu? Je snad víc než kapkou v hojnosti božství?"

Jedno místo v Annamoserově znamenité historii magnetismu zní takto:

"Představíme-li si svět a vše, co je v něm, v podobě kruhu, jak tento kruh je vpravdě založen v přírodě samé, pak není v něm ani začátku ani konce, svět je neomezený, a v něm je uzavřena minulost a budoucnost (Jasnovidka Mikela: Mohlo jsem hledět v tomto kruhu kupředu dozadu a spstřít, co bylo a co se stane). Celý svět je světlem prozářen a jasně osvětlen a sám člověk je zrcadlem božského odlesku. (Podle jasnovidky: Duše lidská je zrcadlem vesmíru). V tomto zrcadle (duši) shromažďují se veškeré předměty, není-li potaženo temným mlžným nádechem pozemské páry. Vnitřní smysl jest světlo, hořící v člověku (duch), které však ne vždy může prozařovat pro tlustý obal těla a jen při některých vnitřních kmitcích propuká jako oheň zemský na jistých místech; to je jen u jistých lidí, nikoli v celém lidském pokolení, vyvíjí se vnitřní smysl navenek, jako oheň zemský

na jistých místech; to je jen u jistých lidí, nikoli v celém lidském pokolení, vyvíjí se vnitřní smysl navenek, jako ohen zemský nepropuká všude, nýbrž jen v některých horách. — Jednou ozáří se celá země na všech bodech vnitřním ojnem, ale i celé lidské pokolení odhodí od sebe tlustý obal a rozplyne se ve všeobecném světle.

Dokud duch odpočívá v svém centru (centru životního kruhu), vyhlíží pouze z oné oblasti, nehledí však dovnitř. Jakmile však tam vyšle z centra slunečního kruhu světelný paprsek, osvětlí se mu jako blaskem onen vyšší vnitřní svět, a on vnímá do sebe nyní jeho památku jako tušení, nenalézá však slov, aby je vyslovil. To je to, co praví Jakub Böhme: "Nemohu to dostat dále, než ze srdce do mozku, před knížecí paprsek smyslu, tu uzavře se to do tvrzí nebeských a nevrátí se již ducha prameny do matky srdce, aby mohlo přijít na jazyk; když se to stane chtěl bych to říci a hlásati to. Chce to však zůstat v mém nebi a psát podle mých schopností. Duševně vidím to dobře, ale mezi tím je nebeské tvrz, kde skrývá se duše a přijímá tam paprsky ze světla Boha (z ducha sídlícího v centru), prochází pomocí jich tvrzí nebeskou; jak to blyská (blesky zření, osvětlení, pro které není slov), ale zcela něžně, jako přelohdná slast (J. Böhme - Aurora, 28. kap.)

Onen světelný paprsek, který vysílá duše do centra životního kruhu, je náboženským světelným paprskem z vyšší sféry, která naplňuje naši duši a vylévá tut plnost na vše ostatní, takže pozorujeme celý svět ve zcela jiném světle, nežli je nám možno z mlžného doupěte našeho smyslového a hříšného duševního života. Do svatostánku však, kam onen světelný paprsek vniká, existuje však jen zahalené (mstické) zření a toto zahalené zření je víra, která nosí sice již v sobě veškerou sílu pravdy, ale zahalené jako je květina v poupěti. Toto zahalené zření stane se na onom světě jednou otevřeným vnikáním (werden) tomu, kdo je má, a pak promění se víra, jak P a v e l tomu chce, ve zření, a z poupěte rozvine se světelná květina, a to je K r i s t u s.

A nyní uvedeme několik pokynů pro veškeru filosofii.

V zájemný poměr obou kruhů je vnitřní; duch přesezuje se z jednoho centra do druhého, jeho hlavní funkcí je zření, a to jak do centra slunečního kruhu, kde leží prototypy tří světových řádů (fyzický-svět sfér, organický-říše živých tvarů, mravní-říše dělů) tak i zpět do centra životního kruhu, kde je slunce milosti. Duch stojí sice vždy v hojnosti zjevení, ale on jich nepoznává, teprve v svém reflektivním zření spatřuje slunce milosti a je naplněn tušením o vnitřním vyšším světě.

Odhýlí-li se však duch ze svého centra, nebo vystáhoval-li se dokonce ze svých kruhů, nastupuje na místo zření vědění. Veškeré vědění je však kusé, jak praví Pavel, a nemůže nahradit zření. Přesto však sůstává v duchu snaha, aby opět nebyl zření. Výrazem této snahy je pravá filosofie a ta zůstane pravdivou, dokud se neuklídí vědění a dokud se nezastaví, aby se spojila s hojností zjevení.

Je však také falešná filosofie, která nemá v sobě tuto snahu, spíše si postučuje sama a táhne hranici kolem svého vědění. Její stoupání od podmíněného k nepodmíněnému, od prostředního k bezprostřednímu, od jednotky ke všemu, od účinků k poslední příčině atd. není ničím jiným než zptáním uváděním všech subjektivních a objektivních směrů duše do jejího východiště, které protože samo nemůže spadati do linie směrů, nýbrž musí ležet mimo veškeré směry, běže na sebe protichůdnou povahu-není to nic jiného než vyhledávání překategorie, která plodí a odvozuje kategorií ze sebe, není nic jiného než přimknutím logického rozumu na metafyziku rozumu.

Právě tak nejsou veškeré ty predikáty, které vědění přenáší na nejvyšší bytost, nic jiného, než potencování "já" do nekonečna a pozdvihování jednotky do kategorie celku. Duch, ze svého pravého centra vychýlený a konečností zaujatý, staví si falešné centrum v absolutnu, a tot temné

těžiště kolem kterého se pohybuje jak stará, tak i nová scholastika ve vědeckých kruzích. Pravá filosofie jest ta, která tihne k posvátnosti a která klade své nejvyšší centrum tam, kde prýstí světlo, vzduch, život a láska, a to je nejlépe označeno sluncem milosti; ale tam dojde duch, jen když se jeho vedení rozplývá ve zření. Falešná filosofie však je ta, která hledá svůj bod rovnováhy ve věděni a kolem něho tihne hranice. Absolutno není ničím jiným, než potenci "já", které vrhá svůj obraz do univerza, zvětšuje se do nekonečna, svou jednotu vystupňuje v celek, domnívá se, že zrušilo v sobě veškeré meze a samo se ustanovuje v Boha, takže mezi "Já" zajatým v konečnosti a božským "Já" není již rozdílu, než mezi relativním a absolutnem. Naše empirické "já" je relativní jednotou vedení a bytí, extakzextrudí vextakzextrudí a potenci "já" je absolutní jednotou vedení a bytí, a tak se rodí ve falešné filosofii veškeré ty relativnosti, které jsou vzaty z "já", totiž ne sobě, v sobě, ze sebe, pro sebe atd. které se přenesají úplně nerosrozumitelným, nicotným způsobem na božské věci. Tot ona modloslužba, které vyzývá potenci "já", a určujíc ve věděni své centrum vylučuje se z hojnosti zjevení, vystupuje ze svazku vyššího světa duchů a nepoznává ani ve víře ani v lásce své vůdce k pravému Bohu.

Platon praví: Duše byla před svým životem v těle spojena se svými přeborezy, totiž s ideami pravdy, krásy a dobra, odpadla však později od nich, snaží se však navrátiti zase k nim.

Stořo stejně učí svaté Písmo: Člověk vyšel čistý z ruky Boží, ale odpadl později, může však, účastní-li se všeobecného zprostředkování a spásy, navrátit se k oné čistotě.

Jako důvod k odpsnutí udává Písmo hřích, který nebyl pozvolna takové převahy, že duch byl vytažen nejen ze svého centra, ale i z jeho kruhů a ponořen do světa, takže uctívání je d n o h e, v ě ě n ě h o, živého Boha bylo roztrženo v tisíce fragmentů přírodního světa a v tisíce idolů světa lidského.

Pravda a hřích jsou dva věčně od sebe přecházející
 póly, proto nemůžeme se přiblížit poznání pravdy ji-
 nek, než vzdálíme-li se od hříchů. Je jen jeden sys-
 tém pravdy, ke kterému směřují veškerí duchové a ke
 kterému musí být upraveny cesty všech srdcí a tot
 věčné slovo pravdy, nebo evangelium. Čím více se blí-
 žíme křesťanství, tím více se učíme poznávat také
 pravdu. Kristus praví: "Kdo chce činit vůli mého
 Otce v nebesích (kterou vám zjevují), ten pozná zde
 je mé učení od Boha, nebo mluvím-li sám ze sebe."
 Konání božské vůle je návratem k centru ducha, a jer
 odtud je možno poznat pravdu, která pochází od Boha.
 Ale všichni ti, kteří hledají středisko v svém vě-
 dění, hovoří o sobě samých, a jsou na omylu: "Hovoře-
 ním o sobě" nemíná Kristus nic jiného, než domýli-
 vost filosofie jako opak k zjevenému slovu pravdy.
 Jen o té filosofii, která nechce být ničím pro sebe,
 nýbrž napíná všechny síly a shromažďuje znalosti,
 aby sloužila evangeliu, možno říci, že přijala lásku
 k pravdě. Je ovšem několik druhů pravd, které filo-
 sofie nedosti rozoznává: předně fyzická, matematická,
 logická pravda, rodící se v rozumu, ale zaujímající
 nejnižší stupeň; za druhé pravda v dobru, v krásnu,
 plazená v citu a již méně v roudi; za třetí pravda
 v dobru, plodící se ve svobodném chtění, která je
 uslechnilejší než obě předcházející. Ale nejznameni-
 tější ze všeho je pravda ve svatosti, tj. božské slo-
 vo, v něm sídlí duch pravdy sám. Shrňme-li tedy
 systémy staré a nové scholastiky a těmito druhy
 pravdy, sledáme, že hlavně logika rozumu a jeho
 kategoriemi a metafyzika rozumu se svými statrak-
 támi formulkami se zahnízďily a potloukaly v nej-
 hlubší oblasti pravdy. Proto je také osud systémů
 nepřetržitým cyklem od 2000 let; konají dílo Syste-
 vo, nehot tak, jak posadily své vědění na kulminační
 bod, tak opat spadává a znovu je vyvaleno nahoru.
 Tyto systémy, které čini z falešného centra absolut-
 na svou modlu, provozují jen střídanou hru svého
 padlého ducha a jeho potenceovaný obrazem.

Jako tedy duch má dvojí zření a harmonii idejí,
 tak připadají dubi tři funkce: myšlení, cítění a chťi-
 ní. Nejnižší funkcí je myšlení, a všichni ti filoso-
 fové, kteří myslí čistou myšlenku nebo čistou formu

myšlení jako např. ve větě identity, odporu a zprostředkování staví na nejhořejší místo, stojí na místě nejnižším, tím že právě to, co přináší sílu, hojnost a život do myšlenky, sponímají pro jeho formu. Světlo, vzduch, život a láska nejsou výplody myšlení, mají vyšší zdroj v člověku a myšlenku teprve oduševnují. Kdyby transcendence svobodného principu a duchovního zření nebyla tak zneuznávaná a kdyby nebyl nad ně stavěn stále immanentní zákon a vědění, byla by filosofie božských věcí již dávno vzala na sebe jiný ráz, nebyla by utkvěla na prázdných rozumových formulkách a oněch reletivnostech.

Ve stavu integrity duše slouží ony tři funkce myšlení, citění a chtění jen duchu. On je jejich vůdcím geniem, a proto je přiváděno vše myšlené k principům, vše citěné k ideálům a vše chtěné k mravním zásadám a všechny spojují se ve vyšším centru ducha, kde se odráží pravda, krásno a dobro ve svatosti.

Avšak ve stavu odpadnutí duše odloučily se ony funkce od centra ducha, každá chce být pro sebe něčím a hledá své vlastní těžiště. Tím přichází rozpor do duše, takže rozum se oddělí od citu a vůle, a myšlení a chtění, smýšlení a čin, poznání a jednání nikdy nemohou se sjednotit. Duše je stažena do těla a tělo do světa a nižší síly nabývají převahy nad vyššími. Protože vše pravdivé, krásné a dobré jeat v tom, že veškeré síly v člověku se pohybují kolem vyššího centra ~~arkonstruují si vlastní střediska~~ duše, musí nastat zvrácenost v člověku, jakmile roze schopnost vnímání a vůle se odtrhnou od onoho centra a konstruují si vlastní střediska. Pak se musí zvrátit pravda v blud, krásno v ošklivost a dobro v zlo. Duch ztrácí sídlo svého panství, duše ztělesní a tělo zesvětští, a tak odtrhne se celý člověk od vyššího svazku říše duchů.

Pojmeme-li nyní načrtnutý obraz odpadlého ducha a smysliněné duše, jak tomu bylo a jak tomu jest, v celek, a uvážíme-li, že nepřetržitě působí příčina jeho je hřích, pak je otázka, čím pomoci, aby duch a duše dosáhly opět své integrity? - Tvrdím, že ničím jiným než tím, čemu nás učil Kristus a učí, totiž

laskou, vírou a společenstvím s ním. Víra je protitahem, který prochází člověkem veskrze, který přemáhá tah do smyslnosti a světa, obřecí falešné sklony, nenásleduje vědění do jeho bludných klikatin, nýbrž otevírá rovnou veškeré ty kruhy do sebe se sbíhající, kráčí mimo falešné centrum absolutna, nestraje se oně, a směřuje k slanci milosti, které naplňuje duši tušením vyššího života a otvírá duchu do hojnosti zjevení. Provezila-li si víra jednou tuto dráhu člověkem, pak přidruží se k němu rado myšlení, vnímání a chtění, a vědění a rozum dorozumívají se s ním v neochvějných přesvědčeních takže světlo, vzduch, život a láska vyrůstají z něho jako výhonky a připravují člověka k věčné spáse.

Co je slunce milosti jiného, než evangelium ve vyšším světle, jak je sděluje člověku duch svatý? Pavel praví, že putujeme ve víře zde a ne ve zření.

Na víru možno hledět jako na zavřené poupě, které sice má již veškeré části nádherné květiny, ale dosud skryté oku; má také v sobě všecku sílu pravdy, ale dosud nerozvitou. Jednou však se rozvine a pak přejde ve zření. Jen vírou je možný návrat do vyššího centra, a všichni lidé, kteří se věnují své vlastní chytrosti a moudrosti a jimi se honosí, uchylují se od přímé cesty, a upadají do bludu a zaslupení.

Přijme-li jednou náboženská filosofie takový základ a vyvine-li jej dál, dojde se k přesvědčení, že falešné centrum absolutna zemanit a oním sluncem milosti a lidskou moudrost pokorit před evangeliem je jedinou správnou metodou pravdy.

Paní N. praví: "Křesťaný člověk pozemský může mít zcela dobrý světský rozum, ba může být zářivým příkladem v tomto světě, ale jeho duch je tím slabší a temnější a nemůže proniknout do vnitru. Neměl-li takový člověk, pak je duše, která jediná jej pozvedá v tomto světě, již jen obalem jeho ducha; slabý, temný je pak vládce a nyní- co dále?

hluboká pravda! Největší intelektuální bohatství může existovat vedle největší mravní chudoby. Morální zisk je však jediným kreditivem pro život na onom světě a přičítá se duchu; vědění však se nepočítá, protože neprospíváje skutkům a morálce a naboženství, je jen neužitečnou věcí, která je na onom světě bezcenná.

Písmo praví: "Zničím moudrost mudrců a rozum rozumných zavrhnou. Neproměnil-li Bůh moudrost tohoto světa v bláznovství?"

Vlastnost čistého ducha je zření a nikoli vědění. Teprve když duch je vtažen ze svých kruhů do duše a zatažní se, dojde k vědění, ale veškeré vědění je dílem kusým; proto ztrácí duch svou integritu, přejde-li jeho zření ve vědění. Další vlastností ducha je svoboda, a to ta, která vychází z modlitby lásky v níž souvisí celý svět duchů s Bohem - a nikoli samozákon, který si rozum sám ukládá. Další vlastností ducha je vlastnictví hrami ne pravdy, krásna a dobře - a ne odluka pravdy proz sebe, jak tomu je v organismu duše. Veškeré ty systémy kladoucí své absolutno do vody, mají falešné centrum; stavějí svou bodu pod zákon. Co je pravda? - Kristus praví: "Já jsem pravda, ve slovo je pravda, Duch svatý je duchem pravdy." Teď pravda ve svatosti, nebo jak naše jeanovická to nazývá, milostné slunce je pravou pravdou, přináležející duchu, nikoli logická nebo metafyzická pravda, vznikající z jednostranného směru rozumové spekulace. Ve slově sídlí duch pravdy a jen tam nalézá také náš duch své očistění a vytržení. Veškerá filosofie je převdívá, směřuje-li ke svatosti a je-li srozuměna se sloven, a veškerá filosofie je falešná, která určuje své centrum jediná v pojmu pravdy nebo v ideálu krásna, nebo v čisté snaze po dobru. Nejnepravdivější je však scholastika, protože ve všech svých systémech nepředstavuje nic než myšlenkovou kostkovou hru, kterou provozuje rozum sám se sebou, a při šťastné shodě honosí se vždy svou vysokou moudrostí, avšak jen na krátko, protože záhy opět následuje shoda jiná, která smíchá jeho myšlenkové kostky jinak a tvoří tím také jiný systém.

Jak chudí a tenzí na ducha ukáží se jednou
 všichni tito zpylenkoví umělci, když jejich rozumové
 systémy slouží jen za desku nebo obel, do něhož je
 zabalená prázdná kniha ducha! Pojmy naplňují pouze
 duši, ale duch zůstává prázdný, on může vládnout jen
 v lásce, a víře, ve snaze po svatosti, ve zření a
 uvádění pravdy, krásy a dobra k jednotě. Kristus
 zůstává příkladem ducha, on je Cestou, pravdou a
 životem a jím je vzkříšení....

z knihy JASNOVLSKA PREBORSTKA

PSYCHICKÝ MOST MEZI VĚROU A DUCHEM

(o čtení sury)

Rosalyn Bruyerová je senzitiv, jaasnovidka a léčitelka, jejíž schopnost vidět auru byla vědecky zkoumána a potvrzena při experimentech na UCLA. Vede Centrum "Léčivého světla" (Healing Light) Center v Glendale, Kalifornie, přednáší a cestuje po USA, vede školení léčitelů, píše knihu o symbologii těla a léčení. Tento rozhovor vedl Ronald S. Miller a byl otištěn v časopise Science Of Mind v roce 1991.

Som: V relativně krátké době jste vymohla roli matky tří dětí a ženy v domácnosti se roli léčitelky, výzkumné pracovnice, lektorky, jste známa po celých státech, nedávno jste pracovala ve funkci odborné poradkyně pro film Resurrection, o léčitelství. Jak se cítíte, když máte vysvětlit, jak jste se stala slavnou léčitelkou?

RB: I po sérii přednášek a turné po USA a Evropě jsem pořád udivená a stále pobavená, když vidím na tvářích posluchačů, jak mi nevěří, zatímco jim popisuji svou "cestu". Asi si říkají "tohle si vymyslela" a i já si někdy připadám, jako kdyby si to celé někdo vymyslel. Přihodilo se to všechno tak rychle a tak snadno....

V obvyklém životě se nestává, aby matka a žena v domácnosti, jen se středoškolským vzděláním, přednášela o vědomí, aby byla konzultantkou atd. A přesto se mi to stalo. Jenže když se na to vše dívám pdsud, z tohoto pokoje, ona přeměna ženy v lektorku vlastně ani nenastala. Stále se starám o své děti, uklízím, pečuji o dom, manžele, kočku, psa. Možná jsem prostě obě role nějak rozšířila a sjednotila.

Som: Byla jste psychicky nadaná od malička nebo jste tenhle dar zjistila až později?

RB: Byla jsem už od dětství velice citlivá a viděla jsem auru, ale když mi bylo 6 let rozhodla jsem se to zapomenout. Tehdy zemřel můj pradědeček a prababička to velice těžce nesla. "Ačela pozorovat kolem těla jiných lidí zář a světlo, svěřila se s tím svému lékaři a byla pak hospitalizovaná dlouhou dobu v blázninci, dokonce musela prodělat elektrické šoky. Tehdy jsem se rozhodla, že zatajím, že také vidím světlo kolem lidí, že to nikdo nikomu nereknu. Během roku jsem pak začala nosit brýle a schopnost vidět auru zmizela. O mnoho let později, když mi kluci měli 3 a 2 roky, začali vyprávět o nějakých zamlženinách kolem těla našich sousedů. Viděli i v místnosti, kde já neviděla nic, roje světla. Jednou kluci uviděli nějaké oranžové světlo okolo tatova žaludku a já, poprvé od dob dětství, znovu uviděla auru. Moje sousedka mi pak řekla, že to je "aura", já si zašla do knihovny a vypůjčila jsem si všechno, co tam o aurách měli, a brzy jsem začala dál studovat s jinými lidmi i všechno ostatní, co s tím souvisí.

SoM: Akceptovali jste své psychické "probuzení" s radostí, nebo s nějakou vnitřní obavou?

RB: Jistý druh jeunovidence se provozoval v mé rodině, ale léčení rukama a celá idea duchovního léčitelství mi připadala poněkud bláznivá. Jenže brzy jsem se stala jakousi "třídní hvězdou", lidé za mnou přicházeli se svými problémy, třeba je bolela hlava, já jsem jim položila ruce na čelo a bolest zmizela. Přes tyto "děječky" jsem tomu ale vnitřně příliš nevěřila. Nebyla jsem schopna akceptovat ideu, že sloužím jako nějaký kanál pro léčivou energii. Říkala jsem si, že ti nemocní prostě byli postiženi nějakou psychosomatickou blokádou, která v přítomnosti toho, o kterém věřili, že je vyléčí zmizela. Placebo efekt atd. Pochybovala jsem o svých schopnostech a možnostech, dokonce i tehdy, když jsem svou učitelku zbavila klučíkového vředu.

SoM: Jak jste se tedy těchto pochyb zbavila a začala akceptovat nejen svůj talent, ale i osud?

RE: Má sousedko, malířko, měla oběs tak silný ekzém, že nemohla udržet v ruce ani štětec. Jednou jsem si dočela odvěhu a "přenesla" jsem do jejích rukou energii, a během několika dní mohla zahodit všechny mastičky, zmizely otoky, plekaly jsme obě štěstím, že se to podařilo. Tohle jsem už nemohla jen tak přehlédnout, protože tahle přítelkyně narozdíl od předešlých případů, které jsem vyléčila, v "léčitelství" vůbec nevěřila. Brzy mě začali navštěvovat další umělci a přátelé mé sousedky, abych je léčila. Během jednoho dne u třech nastalo prudké vylepšení a poslední ze čtyř poprvé ze čtyřti roky nebolela hlava. Tak to začlo: lidé přicházeli v zástupech, má učitelka musela zmobilizovat další léčitele, abychom to zvládli. Telefon nepřetržitě vyzváněl od 7 do půlnoci, a já brzy léčila víc jak 8 hodin denně. Všichni mi pacienti se buď velice vylepšili, nebo úplně vyléčili. Začalo být jasné, že jedna ženská nemůže léčit vkládáním rukama celé Los Angeles, a tak jsem začala organizovat, nejprve s lidmi mé bývalé třídy, každý víkend školení a semináře pro léčitele. Jeden večer jsem prostě léčila za asistence dalších lidí a ti se učili ode mě. Během následujících tří let jsme pak vypracovali jako tým léčitelů, vybudovali jsme své stále střeš disk.

SO: Stala jste se tedy vyhledávanou a známou léčitelkou a "štenářkou aury". Jak ale došlo k vaší výzkumné činnosti?

RE: Millie Conrad De'oučová, známá tanečnice a terapeutka tancem, jednou přivedla pacientku. Během bizarního léčebného procesu- který zahrnoval zpěv, tanec, zvonění na zvonky- jsem poznamenala že v dolním mozkovém laloku je vidět poškození, ale za 18 dnů přejde. Za 18 dnů mi Millie telefonovala z ordinace lékaře a sdělila mi, že nález byl tam, kde jsem označila, a že podle EEG nastává radikální zlepšení. Obě, i lékařka u EEG na UCLA, mě požádaly, abych jim pomohla vědecky zdokumentovat

tento léčebný proces, a tak začala má kariéra coby psychické výzkumnice. V průběhu testů byly jak na Emlinu, tak na mou hlavu připojeny elektrody a já jsem pozorovala b. revné změny její aury zatímco Emilie léčila. Někdy jsem například: "energie vychází z pacientova kolena a vrací se obloukem do oblasti srdce." Tohle tvrzení bylo potvrzeno elektro-myograficky. Nebo když jsem popsala, že energie je "nabílena" kolem srdcové čakry, EEG ukázal obrovské zvýšení amplitudy v páteři. Naše výsledky byly tak dobré, že jsme nakonec spolupracovali celkem 6 let.

Dot: Váš výzkum tedy prokázal názor mnoha mystiků, že totiž "světlo okolo těla a hlavy" má přímý vztah k mentálním a fyzickým procesům člověka.

AB: Ano. Nejprve jsme prokázaly, že aura existuje, a to ještě nedávno vzbuzovalo, ve vědeckých kruzích údiv a nepochopení. Demonstrovaly jsme také, že aura je opravdu přímo ovlivněna zdravotním stavem pacienta. tmavé oblasti aury vždy indikují krizi, obtíže, světlé oblasti zase emoční i fyzickou pohodu. Prokázaly jsme dále, že různé barvy se vztahují k různým stupňům v domě: jestliže má člověk převahu žluté barvy, je velice racionální, a levohemisferový, modrá barva představuje relaxovaný alfa stav. Fialová ukazuje tvrdší mentalitu, kterou nacházíme např. u malířů, tanečnic, hudebníků, růžová je všeobecně spojena s milujícími srdcem. Naš výzkum celé naznačil možnosti zjistit patologické změny v organismu ještě předtím než se materializují v těle. To naznačuje dále, že mysl, tedy celé vědomí člověka, je odrážena v aure, podobně jako v holografických teoriích Karla Pribrama. Jedna z jeho myšlenek je, že mysl proudí skrz mozek a ne "v mozku", a potvrzuje to stále víc výzkumů. Wilder Penfield, neurofyziolog, po tisíci operacích také dospěl k názoru, že mozek je jen část prostoru, ve kterém a okolo kterého působí jakési myšlenkové pole, mysl. Když pozorují jak "změní mysl", jak se třeba můj pacient rozdílí, vidím změnu barvy nejen aury, ale celého těla. Myšlenkový proces ovlivňuje každý orgán těla, takže se jen potvrzuje starý názor "jak člověk myslí, takový je."

Moderní neurofyzilogické helistické ideje jednoty těla a myslí říkají v podstatě totéž.

SoM: To naznačuje, že lidé rozdílných kulturních oblastí, lidé se základně rozdílnými kulturními a sociálními zvyky mají rozdílnou barvu aury, i kdy dělají třeba stejnou činnost.

RB: Přesně tak, a byl to jeden z nejneočekávanějších objevů v našich výzkumech. Když jsem začala cestovat, zjistila jsem, zvláště v Řecku, Egyptu a Izraeli, že barvy a spektra aury naprosto závisí na dominujících psychických centrech. Američané např. většinou převládají žlutou barvou, protože hodně přemýšlejí a jekmile se uklidní, objevuje se modrá. Byla jsem tedy zvyklá, jak aury mých známých a pacientů oscilují mezi žlutou a modrou, s malými variacemi citově oranžové nebo červené bolesti, a hnědé změny patologického procesu. Ale v Řecku jsem viděla v aurách daleko více oranžové barvy (kterou jsem předtím zaznamenávala jen v blázcích a věznicích), protože Řekové a zjednodušeně řečeno všichni jihoevropané, volně a svobodně vyjadřují své emoce, bez destruktivního záměru a bez rizika sociálního odporu. Naproti tomu Egypťané mají nadbytek oranžové barvy ve spojení s fialovou, šmolkovou, hnědofialovou - v nádherných kombinacích jako na pavích ocasech nebo vitrážích, což naznačuje převládající intuitivní stav vědomí. Stejně kombinace barev mají lidé v oblasti Jordánu. Jenže jakmile jsme překročili hranice Izraele, objevila se znovu naprosto převládající žlutá.

Zjistila jsem, že i když byli Izraelci zklamaní, stále v jejich barvě převládala žlutá, když relaxovali opět žlutá, když byli úzkostliví opět žlutá. Během 3 dnů v Izraeli jsem nikde neviděla tu paví kombinaci. Izraelci jsou jako Američané, přímo myslící a uvažující, dokonce víc než Američané a Evropané. Tohle zjištění bylo jako zjevení a donutilo mne vidět problémy středního Východu a arabů úplně jinak. Uvědomila jsem si, že se tam střetává konflikt, který jako lidstvo samo. Žlutá barva znamená "vím", oranžová "cítím", a mezi těmito dvěma

tábory není zatím možná komunikace: jsou podezíraví nedůvěřiví a není se čemu divit. Lineárně uvažující Izraelci jsou na blízkém Východě obklopeni intuitivně uvažujícími národy a prostě si nemohou porozumět. Hrovné rozdíly mezi bratránky nachovými Egyptany a "žlutými" Izraelci vysvětlují proč jsou tyhle země tak od sebe "vzdáleny".

SpM: Takže nedůvěra mezi Izraelci a Arabi by měla být jakai přemoštena spíše než bojem nějakým mostem společného vědomí...

RB: Ano. Potřebujeme lidi, kteří by to dokázali. Ve světě politiky tyhle "mosty" budující lidi, diplomaty, máme; v duševním světě jim říkáme "medi". Tak také uvažují sama o sobě - jako o prostřednících mezi dvěma světy, mezi oblastí rozumu a intuice. Nedělá mi potíže domluvit se s indiánskými ženami, protože umím hovořit jejich jazykem a vím ledačco o jejich "purpurovém" stylu života. Stejně tak ale nemám problém s komunikací ve světě vědy, protože se dokážu "vyladit" na žlutou barvu konceptuálního myšlení, tedy rozum, logiku, časová orientace atd. Psychický svět vlastně sjednocuje svět viděný a "neviděný", a existují lidé, kteří mohou bezpečně klouzat tam či zpátky a kteří se časem naučili, že oba tyto světy lze obejít vzájemnou láskou a respektem. "Jasnovidectví" je vlastně jasné vidění kdysi dávno jasnovidců "jasné vidění" do budoucnosti (stejně jako dnes futurologové) a dnešní předpovědi a proroci), tím, že ostře viděli současnost, všechny vztahy v ní a souvislosti, a prostě jen "jasné" sledovali trendy, které vedly k nevyhnutelným závěrům a důsledkům.

Když proroci prorokovali zemětřesení nebo války, jen převedli výraz vnitřně neurovnaných sil v lidech, kolektivní psyché do vnějších souvislostí. Jakmile se ale podařilo (a podaří) tyhle síly převést do stavu kolektivního akceptování, přeměnit negativní energii na pozitivní, vnější katastrofy lze oddálit a vyhnout se jim. Jestli ale "temné síly" zůstanou nevědomě neodhalené, neschopny tak pozitivní transformace, energie vyvěre ve vnějším světě jako katastrofa, kterou prorok předpovídal.

Soň: Takže většina lidí vidí jen malinkou část svého vnitřního života, zatímco senzitiv dokáže vidět pod povrch totality. Jeho funkcí je tedy zprostředkovat celkový obraz života individua i národa.

Ab: Ano, a to samozřejmě platí i o dnešku. V násli jsou obvykle pocity, emoce a způsoby vnímání světa kolem nás pohřbeny v jakési intuitivně neovlivněné sněsi, a navíc sjednoceny v jakousi "feministickou" variantu, zatímco vnější svět, vědecký a racionální je daleko víc "mužský". Sensitiv tedy daleko více hlouběji akceptuje životní totalitu a je tedy i dleji spojen s ženským způsobem vnímání. Je blíže pramenům nevědomých psychických komunikací lidí. Takle kvalitativně dokonalejší forma vidění světa a vztahů je často životně důležitá pro přežití národů a nyní i lidstva jako celku. Je faktem, že takhle alternativní forma vize světa je zažívána a praktikována stále větším počtem lidí, a to také naznačuje, že jako celek jsme v krizové době, v kritické době, co se týče našeho dalšího vývoje, a že koordinované úsilí těchto lidí, kombinované s vůlí a přáními záhny k lepšímu u ostatních, může být nástrojem nejen odvrácení protokovaných katastrof.

Soň: I když "jasnovideci" a lidí schopných psychicky komunikovat je stále víc, přece jen je jich mále promile. Myslíte si, že dar "jasného vidění" je stále něco zcela vyjimečného a vzácného, jen pro několik jedinců?

Ab: Kdepak. Myslí, že tyhle schopnosti jsou nám všem vrozeny, a já sama sebe neberu jako zázračné dítě nebo co. To jen v našich dobách jsou tyhle věci pojímány jako něco vyjimečného a abnormálního, ale tyhle zážitky a zkušenosti má mnoho lidí, jen jim chybí slovník a možnosti to ventilovat v bezpečí. Mnohé vyjimečné psychické zážitky pak paradoxně vyúsťují v období sebepochybností, nervových zhroucení ap., protože není kde a s čím je porovnat a zhotovit. Nemůžete přijít k psychiatrovi a říct mu, že vidíte světelnou záři okolo lidí a jejich hlav, aniž byste neriskovali, že vás nespou tabletkami a

nebo pošlou do nemocnice.

Stejně tak jsou tyhle příběhy běžné u dětí, např. velké procento tříletých dětí hovoří o světle kolem lidí ~~xxxxxxx~~, ale protože nenaleznou potvrzení nebo oporu, prostě na to zapomenou. Abychom slyšeli, musíme, nerozdíl od zaostrěného běžného vidění, rozostřit oči "za" to co vidíme a vnímáme běžně. Stejně jako jsem nosila brýle já, i teď mnozí nosí brýle ne proto, že by měli špatné oči, ale aby viděli to, co je v "normě" běžného vidění. Nevidí pak skutečnou "realitu", ale to, co civilizace a jejich kultura považuje za optimální a akceptované.

SoM: Co se děje, když se "vyláste" na jinou osobu?

AB: Pozoru, i slyším, i kolem těla, záblesky barev, a zjevují se mi obrazy a zážitky nějak manifestující i budoucnost. Z slyšení dokážu vyčíst jak vztah a zařazení osoby ve světě, ale také jakési mystické zařazení toho konkrétního jedince do běhu (spirály) jeho života. Mým úkolem jako sensitive je pak komunikovat s touto "druhou" osobou a přeložit to pacientovi do nějaké užitečné rady. Třeba říkám "vaše myšlení" vás vede tímto směrem, vaše pocity ale jinač, a vaše duše zase jinač. Pak bychom mohli tohle všechno sjednotit a nerovnováhu napravit?"

SoM: Je tohle vidění nepřetržité nebo je lze ovládat?

AB: Během procesu učení a zvládnutí techniky jsem se naučila aurické vidění zapínat a vypínat, protože jinak by to byly nájezdy do osobního života cizích lidí a jejich soukromí. Když jedu po dálnici, nezajímám se o slyšení jiných řidičů. Všeobecně řečeno, nevidím, "co" si lidé myslí, ale "jak". Nikdy nepronikám do myšlení lidí pokud nejsem zvána. Ale běžně na ulici a v restauraci nikdy slyším něčtu.

SoM: V posledních letech jste studovala mezi

Indiány a jste u tří kmenů považovány za "šmanku" tedy léčitelku. V čem je podstata příbuznosti vašeho léčení s praxí těchto kmenů?

RB: Mnozí "rodilí" indiáni ve mně rozeznávají zvláštní, pro ně ojedinělý jev: bílá žena, která léčí tak podobným způsobem jejich! Oni pracují s dřívky a paříčky stejně jako s jasnovidectvím a já se u nich cítím velice "doma". Navíc spousta jejich "posvátných" praktik i festivalů má podobné paralely křesťanství nebo židovství (šabat), jenže u nás se to poněkud posunulo a původní ceremonie už neslouží účelům. Energie, kterou lze vyvolat některými ceremoniemi, je u nás považována za jaksi nedostupnou, neužitečnou, bojíme se jí.

BM: Takže se pak stává, že vyvře v násilí, teroru, nebo jinak poškodí náš vztah k této věci a to nás dále uvrhne do podvědomé obavy z toho, co v nás dřímá.

RB: Je to tak. Jak to dělá z člověka cizince vzhledem k vlastním pocitům! Protože mám děti, vidím na nich, kolik úsilí vyžaduje potlačit tuhle část jejich osobnosti. Naštěstí prošli pubertou zrovna když já žila s indiány - jejich rituály pro hochy v pubertě jsou vzrušující a vynikající. Kluci jsou nyní daleko klidnější, jistější a když zažijí něco psychického, už mají uvnitř místo, kam se vrátí a odkud mohou a dokáží vyjádřit své pocity. Měli bychom chápat, že v psychickém světě je v echno normální. Tedy žádná exotika, mystéria, vyjíměčnost.

BM: Vaše centrum tedy prakticky buduje mosty mezi žlutou a fialovou myslí, jak pracujete?

RB: V základě učíme umění a vědu psychické léčby. Máme tříleté kurzy, učíme vidět auru, cítit energii okolo lidí, léčit vkládáním rukama. Máme mezi sebou celou řadu léčitelů, kteří léčí jak "nevyléčitelné" nemocné, tak chronické potíže. Máme také výzkumné středisko, které studuje psychickou léčbu a ardeční patřičné choroby.

Cítím ohromnou zodpovědnost pomáhat lidem rozvíjet jejich psychické schopnosti, protože tento svět to velice urgentně potřebuje: potřebuje lidi, kteří budou schopni akceptovat a jednat na obou stranách, v ženském i mužském světě chápání. Jasnovidectví není nějaký nezder vývoje přírody, ale vrozená schopnost každého z nás vidět nejen osud svůj, ale celého lidstva a kontrolovat jej. A až tohle zjistíme a realizujeme jak na osobní, tak společenské úrovni, pak vytvoříme kolektivní moudrost, která stvoří mírový a důstojný svět.

Průzkumník meditace z 18. století

EMANUEL SWEDENBORG

Svět obdivuje průzkumníky. Planeta Země už bý-
lými místy neoplyvá, ale nebe nad našimi hlavami
poskytuje odvážným a zvědavým nekonečné možnosti
průzkumu neznámého prostoru. Satelity, kosmické
lodě fascinují děti i dospělé.

Pouze málokdo z nás ale ví, nebo tuší, že existu-
jí daleko vzrušivější a neuvěřitelné prostory ne
ve vesmíru, ale v našich myslích.

Jeden velice "moderní" člověk si to začal uvě-
domovat ve věku, kdy drtivá většina jemu podobných
už pomýšlí na zesloužený odpočinek "v důchodu".
Tento švédský vědec, člen parlamentu, začal objevo-
vat svět nevědomé mysli. Především tak Freuda, Jung
a ne rozdíl od nich nezkoumal pokusné myši nebo
osoby, ale vstoupil do proudu vědomí a nevědomí a
jmenoval se Emanuel Swedenborg, žil v 18. století.

Až do padesátí let se Swedenborg zabýval zkoum-
ním fyzického světa. Naposled: "Nikdy jsem netušil,
že dojdou až k tomuto psychickému stavu ve kterém
dnes jsem... původně jsem se zabýval zkoumáním pří-
rody, chemií a mineralogií a hornictvím." Třetí z
devíti dětí, Emanuel, vyrostl v Uppsale. Jeho otec
byl teolog, luteránský biskup. Po klasickém vzdělání
v literatuře a starých jazycích Swedenborg začal
publikovat verše v latině, ale jeho hlavní zájem
směřoval k fyzice a chemii. Díky podpoře švagra,
odjel brzy po studiích do Londýna (málem zahynul
na lodi přepadené piráty a pak vystavené palbě
děl z osvobozující anglické lodi). Studoval astro-
nomii stejně jako anatomii, matematiku i hodinář-
ství, stýkal se s nejlepšími mozky tehdejší Anglie.
Cestoval po celé Evropě a naučil se plynule hovořit
v devíti jazycích. Projektovat lodě, aeroplány, su-
tomatické zbraně, ponorky, a mezi obdobími 1714 až
1744 publikoval okolo 150 vědeckých prací. Pracoval
jistý čas i ve švédském parlamentu a působil jako

královský ministr pro hornictví.

Swedenborg dovedl využít výhod svého postavení. Do důchodu odešel poctěn mnoha tituly a s dostatečným příjmem z patentů, vynálezů a investic do různých dołů. Koupil si malý pozemek na okraji tehdejšího Stockholmu. Ihned poté se naplno projevil trend posledních prací: od výzkumů přírody inklineval stále víc k podstatě lidského vědění, a začal psát o nozku a snech. Anatomické zkušenosti ho přivedly zpět brzy k problému fyzického umístění duše, podstaty člověka. Popisy nebyly k ničemu. Pohbé zhrozořování dat a detailů, jak věděl i z předchozích prací, nestačí. Swedenborgův cíl byl jakýsi "vhled" dosažení schopnosti najít smysl v hromadě detailů. Jakýmkž druh výzkumu by ho dovedl k podstatě, k duši?

V pozdním létě 1743 se Swedenborg ocitl na křižovatce: stále častěji se jemu, úspěšnému vědci a občanovi, začaly ve snech zdát sny, plné konfliktů. "Přestal jsem tehdy toužit po další slávě." Pokračoval sice ve své práci, ale od Velikonoc 1744 byl pronásledován sérií snů a vizí, které symbolizovaly jeho vnitřní problémy.

"Nemateriální věci se mi ve snech zjevovaly v symbolech. Velké vynálezy a diplomy byly jen cary a staré hadry, místo poct a odměny jsem byl pod sprchou bláta, bydlel jsem v chatrči a stále čekal nějakou návštěvu...." V dubnu 1745, poté co začal rozeznávat jednotlivé symboly, se rozhodl: bude po zbytek života zkoumat duševní království v sobě samém.

Jako duševní kosmonaut, na lodi spánku začal prozkoumávat prostor duše, vesmír myšlenek a pocitů. Bizerní schémata, skryté významy, andělské vize, vášnivé chtíče, to všechno hrálo své role v dramatech každonočního snění. Brzy objevil, že tento druh průzkumu, vyžaduje nejen odvahu, vytrvalost, ale hlavně obrovskou lásku k převdě, aby byl schopen překonat všechny nástrehy ega. Sebezpoznání přichází velice těžce. Swedenborg trénoval i přes den schopnost "vědomě" snít. Brzy dokázal dosáhnout "stavu dokonalého vědomí snu, zatímco tělo spalo."

Naučil, že provozuje staroindické umění yoga-níře, a brzo jako jogíní a další před ním i po něm, opravdu "spal" jen několik hodin denně. Několik let dosahoval proměnlivých výsledků. Ony byly zpočátku velice nepřátelské. Blouhými hodinami jejich rozborů Swedenborg postupně odkrýval symbolické významy a skryté náznaky. Naučil se přibíry a monstra jako mávnutím kouzelného proutku a nit v květiny. Intuitivně tužil, že to všechno je odrazem podvědomých konfliktů. Mnoho let zkoušel zůstat vždy stranou konfliktů ve snech, a naučil se pak nejen objevit, ale i využít možnosti volby. Zkoušel energetické bouře, dlouhé hodiny bojoval a dlouhé hodiny odolával pokušení. Všechno překonal. Jeho tělesné i duchovní potřeby byly velmi skromné. Jedl málo, toužil spíše po vnitřních než vnějších hodnotách. Žil jen pro sebe. Odmítal jakékoli zveřejňování, a když měl pocit, že by měl o těchto věcech psát a publikovat, dělal to anonymně, pod pseudonymem, na vlastní útraty. Prvotní nadšení, že je jakýmsi filosofem myslí, brzo přerostlo v hlubokou úctu a pokoru před Pravdou. Sám sebe začal považovat za služebníka Pravdy. Jeho intelekt už se nevyhýbal citu, naopak. Dovolil citu aby cele pronikl jeho životem. Před tím bylo nade vše objektivní rozumování, nyní, s láskou a soucitem pozoroval život očima intuitivní laskavosti, tolerance, pokory. Bez toho by zcela jistě nejen že nedokázal rozluštit symbolickou šifru podvědomí, ale vůbec by ji neobjevil. Témaž jako na oslavu Lásky k Bohu, plnou poetického a laskavého pohledu na člověka, úplně odlišnou od jeho předchůzích.

Swedenborg objevil, že zlí duchové, vášně a různá pokušení jsou aspekty jeho vlastního nitra. Jeho boj nebyl kytických rozměrů a vnitřní boj nabýval všeobecné platnosti, důležité, možné univerzální aplikace. Měl být Bohu, dosáhnout vnitřního poznání může člověk jen tehdy, dosáhne-li k své vnitřní čistoty, podaří-li se mu sjednotit všechny chnychny aspekty a síly duše. Člověk zůstane navždy uvězněn sám v sobě, dokud nedokáže vybojovat

a zvítězit v těchto vnitřních bitvách. Swedenborg si uvědomil, že to, co nezná, o čem ještě nic neví, neprozkoumané city, ho oddělují od dalších pokroků a jsou překážkami na jeho další cestě. A nově se vrátil k Bibli. Zopakoval si svou starořečtinu a latinu a od prvních stran byl ohromen tím, že v Bibli nacházel vlastní popisy stavů, které už dříve věrně znal a prožil. Někdy čas zkoušel "automaticky" psát, ale brzy tomu přestal důvěřovat a celé se oddal intuitivnímu průzkumu stránek Bible. Odtud byl už jen krok k touze (a následovně realizaci) - sepsat nové komentáře k Bibli pro obyčejného křesťana, který je zmaten konzervativními dogmaty vládnoucího křesťanství. Tak vzniklo 12 svazků jeho Arcana Coelestis.

Čím víc se Swedenborg prokousával do hloubky svého vědomí, s tím větší úctou vzdával hold životu a lidské mysli. I když nikdy nečetl indické sutry, objevil a provozoval mnohé techniky, které jsou lehce srovnatelné v principu i důsledcích s technikami a filosofií jogy. Některé poznámky o dechu se například detailně shodují s učením pranajámy. Už jen o dechu se u Swedenborga projevoval už od dětství; někde poznamenal, že jako kluk experimentoval se zadržením dechu a výdrží při ranních modlitbách v kostele. Další "spekulace" pak byly jen důsledkem umění Swedenborga se soustředit. Dokázal dokonale odblokovat všechny rušivé vlivy a později prokázal, že "jednoduchá" pozornost mysli úzce souvisí s dechem a naopak. "Člověk má svůj dech v závislosti na jakémkoli stavu mysli." V další fázi svého pozorování a průzkumu dechu si všiml, že během meditace se dýchací pohyby jeho těla omezily na minimum - skoro nedýchal a přece žil! Poznamenal si i tuto poznámku: "Když někdo oponuje lásce či ideám jiného, hned se to projeví i ve ztuhlosti dechu; zatímco když jsou oba ve shodě, dech je plný a volný."

Cítil, že člověk je schopen jakéhosi vnitřního dýchání, nebo jak tomu říkal, duchovního dechu. Utišnil a regulaci dýchacích pohybů, dechu, utiňoval i mysl a akceleroval svou cestu po vnitřních světech. Cítil, že dokáže zůstat celá hodina v meditativním stavu bez potřeby větší zásoby kyslíku. Vyvodil z

toho dále, že dokud člověk nedosáhne stavu, při kterém je vnější dýchání dokonale zklidněno, nemůže dosáhnout vyšších stupňů a vizí pravdy. Manipulace s dechem je branou k dobrodružství meditace. Swedenborgovi bylo skoro 75 let. Řávil hodně času také na své zahrádě, navštěvoval přátele a nikdy neodmítl pozvání na čaje či večírky. Lidé ho znali jako veselého a velmi tolerantního dědečka, a protože o tom nemluvil nikdy, nikdo netušil o dalekých cestách po vnitřním světě mysli. Swedenborg ale nikdy nelhal a když byl jednou přímo dotázán, musel asi vzbudit šok svým nic netušícím přátelům, když v červenci 1759, uprostřed oběde, živě popsal ohen, který se právě šířil na Stockholmu. Uznámil také, že ohen se podařilo zlikvidovat pouze tři domy od jeho vlastního. Popis této události byl tak živý a přesný, že se o tom ihned dověděli i přátelé přátel a příhoda se coby hurikán rozšířila po městečku. Za několik dnů, ale dorazil posel se zprávou o požáru, přesně podle Swedenborgova popisu.

Od té doby (prozradilo se také autorství Arcany Coelestie) už neměl takový klid, vypukl dokonce menší skandál, ale v zásadě pokračoval v dalším studiu a průzkumu.

Swedenborg vlastně odpovídal na dávne otázky člověka "Kdo jsem?" a "ká je podstata přírody? Boha?" "Kdo jsem?" byl jsem šťastný a poctěn tím, že jsem mohl život zkoumat neodděleně, ze strany přírody i ducha. Meditací rozvíjel svou mysl a vědomí a dokázal se těšit z malých zázraků okolo něho i z objevů a pouťi po duchovním království. Jak se měnila droben jeho vědomí, zažíval i mnohé rozdílné úrovně a dimenze života. Prohlásil, že mnozí lidé žijí na pokraji duševna, ale jen nevědomě, a je třeba a životně nutné se "probudit", nalézt smysl života akceptováním svobody a sebezodpovědnosti. Podle Swedenborga jsou věci jako duch, duše, vědomí jen různá slova pro identitu lidského bytí. Důležité je, jak člověk svého ducha užívá, a kvalita konkrétního života je i kvalitou člověka. Pokud nedosáhne jednoty myšlení, řeči a

akcí, těžko dosáhne duševní dokonalosti (i když může být někdy ve společnosti docela "úspěšný"). Když lidé hovoří o duši, jejich popis je jen všeobecný a pro Swedenborga to byl jen důkaz že jim chybí znalost z podstaty. Duše se podle něj projevovale neustále, ve všem, ve způsobu jak lidé jedli, seděli, spali, hovořili, zdřevili či nezdřevili jiné. Pouhé dobré úmysly jsou k ničemu, nejsou-li podloženy akcí.

Jedině tak může pravda života vykvést v květu myslí a srdcí člověka. Člověk by měl žít, tak aby vědomí vykvétalo v akce. "Každý, kdo odděluje duchovno od toho, co je morální nebo občanské, není ani duchovní, ani civilní, ani morální osoba."

Swedenborg byl přesvědčen, že láska a cit umocňují myšlenku a vůli. "Vůle člověka je jeho láska v nějaké formě..." Když člověk miluje, má i vůli, a ta se mění v akci, čin. Láska k dobru není nic jiného než vůle činit dobro. Činy a emoce člověka jsou odvozeny od základní substance, lásky. Myšlenky a racionalizace, jsou formy, které pomáhají aktualizovat lásku. Člověk by měl žít " zevnitř " a síla, která kraluje životu, řeči, skutkům, je láska. Lidé se odlišují tím, čemu dávají "v lásce" přednost. Nejdůležitější je pro člověka vztah mezi vnitřním a vnějším chápáním tohoto vztahu. Swedenborg rozpoznával, jak si kdo vytvářel své osobní nebe nebo peklo. Pokud někdo viděl coby penující faktor své ego, budoval kolem sebe pevnost pekla, i kdyby některé cihly byly ze zásluh. Když jiný žije život, ve kterém si je vědom hodnot dobré existence, pak žije v nebi. Ego člověka má tendenci shromažďovat jen pro sebe za každých okolností a snadno pak propadne sobectví, rádo se prosazuje na účet jiných. Peklo je disharmonie, neschopnost komunikovat s druhými. Podle Swedenborga je to člověk sám, ne Bůh, kdo si vybírá cestu věčného pekla nebo nebe. "Fyzický svět je jen manifestace světa ducha." "Všechno, co existuje, neexistuje jen pro svůj účel, ale aby vyjadřovalo univerzální princip vzájemnosti a vyšší úroveň bytí."

Nižší formy existence korespondují s vyššími jako skutky člověka s jeho duchem, a je projevem dobroty materiálního světa, že člověk se může povznést k duchovnímu království. Rokly praktického zkoumání podstaty své duše, jeho vědecké práce i desetiletí nočních dobrodružství snů otevřely Swedenborgovu mysl. Tušil, že vědecky věci viditelného i neviditelného světa jsou vyjádřením Jednoty a různorodosti a mnohověstevnost vesmíru je zdroj a cesta, jakou se tato Jednota projevuje. Realita člověka je spektrum existencí, škála krásy a bohatství, otevřená člověku v něm samotném. Každý aspekt života je symbolická prezentace podstaty zázreku žití. Materiální svět není nějaký oddělitelný kousek Božské vůle, le stálý svět příležitostí k probuzení lidské mysli, vůle a pocitu smyslu jeho existence.

Swedenborg nezaložil žádnou novou církev. Pochopil, že největší svátost je lidská podstata a že člověk ve své nejlepší úrovni představuje Boha. Swedenborg žil ve společnosti, která velmi přísně určovala co se smí a nesmí nosit a myslet. Jeho práce nezůstala nepovšimnuta. Mnozí spisovatelé ostré kritiky a popírali hodnotu jeho díla. On ale pevně bránil svou pravdu a dokud to mohl, pilně korespondoval se svými nejhroššími kritiky.

Jednou se své hospodyně zmínil, že zemře 29.3. 1772 v 5 hodin ráno odpoledne. Prý to říkal jako kdyby prostě odjížděl na venkov na dovolenou. V přesně označenou dobu Swedenborg zemřel, tiše, vyrovnaně. Není pochyb, že si svou "nebeskou" dovolenou zasloužil.

(podle článku J. Obrienové z časopisu Dawn, 3/1985 přel. sm.)

P á r s l o v p r o c t i t e l e s n ů ...

aneb předmluva k sci-fi amateurovým snům, jejichž
zásnemy z technických důvodů zde nezveřejňujeme.

=====

Dobrá hospodynka
pro SEN
i přes plot skočil!

Blažen ten
kdo zvlád sen!

Sny léčí!

Lidé, měl jsem vás rád, sníte
M.

SBÍREJTE
S T A R É S N Y !!!

Komu se nesní,
tomu hlava běsní!

Nedotýkejte se snů
ani na zem spadlých!

Bylo nebylo, po sarti svého otce byl mladý princ závistivým strýcem uvrhnut do vězení. V cele bylo jen látko a umyvadlo. Strážé nesměly na prince mluvit. Ve tmě princ brzy ztratil pojem času, a tak počítal dny jen podle jednoho jídla denně. Princ nejprve strávil celé dny zoufalým přemítáním o svém osudu a spánkem. Ale jak dny ubíhaly, trápení ztratilo smysl. Byla pouze cela, spánek a jídlo. Princ stále víc a víc spal. Zdály se mu sny. Fascinující živé sny plné krásných barev, lidí. V některých snech navštívil daleké kraje, přelétal vysoké hory, prožíval dobrodružství. V jiných snech se ocitl ve své cele, ve tmě, a právě tam se začal pravidelně potkávat s obrem, který hlídal dveře. Stejně jako strážé ve skutečnosti, obr stále mlčel. Byl ale tak živoucí, že když se princ zdál poprvé, musel se princ po probuzení přesvědčit hmatem, že u dveří nikdo není. Obr ze snu pak princ znemožňoval v dalších snech prožívat dobrodružství. Mladík tedy snil o tom, jak se obrem zbavit. V počátcích svého snění se princ lekal příšeří, obří a krutých scén ve svých snech, naučil se ale nebát se a přiserať se postavě tváří v tvář. Po každé, když takto nad obludou zvítězil, se příšeř proměnila v skrzkrzké malé dítě, které se postupně objevovalo v dalších snech a dělalo mu průvodce a společníka. Postupně si princ takto pořídil celý zástup dětí, se kterými prožíval své sny. Užil je, vyprávěl jim, spolu cestovali a vítězili nad dalšími monstry. Jednoho dne, když u dveří jako vždy stál obr, děti přišly prince opět navštívit, odsunuly obra stranou a zvaly prince ven. "Proč nejdeš s námi?" ptali se. Princ znovu a znovu vysvětloval, že to nejde, že ho obr hlídá, ale děti mu nechtěly rozumět. "Zvítězili jsme spolu nad příšerami ve tvých snech, zvítězíme i nad tímhle obrem" a sen po snu, děti naučily prince, jak nalézt souvislosti mezi snem a realitou, a jednoho dne strážé našly jen prázdnou celu.

ANY LZE OVLÁDAT

Jo, je to tak, pánové a damy. Jak bude přibývat těch, kteří budou umět zazenovat, či medityrovat, jak se pozvedne probídná úroveň informovanosti o akupunktúře, holismu, auru, a homeopatii, tak bude přibývat "odborníků" a "mistrů" a jim podobných. Jsou k ničemu.

Když už zvládnete zazen, když už se naučíte počítat dech, když už rozluštíte první koany, když už zjistíte, že si počnete s tělem a občas i myslí rozumět, nepropadejte nadšení z vlastní dokonalosti. Je to jen pouhé nahlédnutí. Fajn, jdeme dál. Nic zvláštního, tohle satori, tyhle čakramy (slyšel jsem o sporu, kdy se dva hádali, kdo otevřel už čtvrté a kdo už páté čakram, heč!)

! to je jen technika. A když si už počnete myslet, jací jste jogíni, zenisté, atomoví fyzici nebo správní výživáři, zkuste se zastavit a uvědomit si, jdete-li správným směrem nějakou hodinu a ideálně celý den - co děláte v noci?

Ano, lze své any ovládnout. Lze měnit jejich obsah, a touthle změnou lze měnit i celý život. Medit v zazen, lze i ve snu! "Ledit se", čistit, vibrovat těmi správnými vibracemi lze i ve snu! Tohle je tedy knížečka amatérských snů a několika inspiračních návodů. A až zvládnete any, nezapomene, že i tohle je "JEN" technika.

Tohle totiž bude umění budoucnosti, nejen konzumní, ale veskrze tvůrčí budování budoucnosti. Tohle totiž bude (doufáme, že) brzy způsob, jakým člověk ovládne sebe, svět, Vesmír. Jen takto lze realizovat to, co zatím vypadá jen jako sen. I snít lze totiž svobodně a odvážně a pozitivně:.

Nejprve se naučíte pamatovat si any. 2. píšete Ne všechny a ne hned, le chce to chtít. Vždycky před usnutím si "vsugerujete" plnění, podložené jistotou, byste si sen pamatovali. Až se vám to začne dařit, vždy po zapánutí či přecházení si snu (pozor na prudké pohyby při probouzení, chce to klid, povučině

snů je příliš jemná) se pochvalte a povzbudte pro příště, zítra ráno si z něho na sen vzpomenou.

Potom můžete začít pozorovat. Být svědkem snu. Nezasahovat, jen být při tom. Lze se i "rozdvajit", kdy vidíte a zažíváte sebe sama ve snu, jste centrem děje, ale zároveň i neúčastněným pozorovatelem. Další kapitolou je jemné zasahování: vougnerujte si, že to dokážete, a zkoušejte ve snech, ve kterých hrajete i "režirujete" doopravdy režirovat. Můžete si sen "přehrát" podruhé v poněkud pozmeněné verzi. Můžete se octnout v ději, ztotožnit se s tím, který se účastní a linií příběhu ovlivnit svou akcí.

Můžete jako svědek, režisér, jen pouhou myšlenkou rušit celé scény, škrtnat děje, nechat mizet obrazy. Vyzkoušejte si různé varianty, ale mějte na paměti, že tuhle techniku se učíte jen proto, abyste se dostali hlouběji do sebe, abyste se důkladněji vyčistili, vyladili, a ne proto, abyste získali Oskara snů. "Konec dojdete k zjištění, že se můžete sny ovládat, nejpoetičtěji, nejimaginativněji jsou sny o sobě takové, jako jsou, bez "rušivého" zásahu zvenčí. Sny vás pak budou poslouchat pokud budete chtít, ale vy jim ponecháte naprostou volnost. Ovládat je budete ne ovládáním (tedy příkazy, bičem, nařízením, úpěnlivým přáním), ale neovládáním: právě sen a pravidla jeho děje nás brzy naučí oné zvláštní soustředěnosti, která je nutná, aby sen avířel tak, jak vy celou myslíte chcete. Jakmile ztratíte pozornost, spánete, narezíte, neudržíte děj a sebe.

Buďte i ve snu tedy zvládat umění žít v centru (mandaly) prostoru a času, tedy a tedy, žít na 100% okamžik po okamžiku, ale navíc se naučíte pouhou myšlenkou (i když rafinovaně koncentrovanou, plnou nezbytné jistoty a přesvědčení o pravosti a správnosti situace a vztahů kolem a uvnitř) inženýrovat sen - a později celý svůj život (a ještě později celé lidstvo) tam kam chcete.

Jakmile se totiž ve snu naučíte cvičit pozice v jaze, tak jak se cvičit mají - plně koncentrovaně v čase, prostoru, v harmonii těla, bez myšlení,

plně procitující ono extotické vytržení z limitujících slupek šetů, jmena, národnosti, osobnosti atd. jako čistá radost plná světla - brzy najdete, budete-li chtít, i v hodině jogy způsob, jak ne cvičit pluh či kobru, ale být pluhem či kobrou.

A je jen stále stejné, co se týče kvality onoho prožitku, ale stále hlouběji a šířeji, stále více prozá en ji.

Ve snu, ve zvládnutém snu, totiž můžete lehčeji překročit vlastní stín, iluzorní limity těla a mysli jejichž jste. (jeme) otroci. Ve snu se můžete elegantně zbavit fobií, předsudků, strachů, nenávisti, loby, záští, zbabělosti. Budete-li stateční, pravdiví a jistí sami sebou ve snu, budete takoví stále víc i ve dne, v realitě života. Ve snu, ve zvládnutém snu, který bude přítel, ne monstrum a příšera a špatné svědomí totiž vyřešíte spoustu problémů, vynaleznete spoustu vynálezů, přetnete mnoho gordických uzlů- budete-li chtít, budete-li snu důvěřovat, a nebudete-li se mu do toho plést.

Odtud už jen několik kroků k tvorbě budoucnosti, k pozitivnímu budování příštích situací. Mnohé problémy tak vyřešíte preventivně, totiž dříve, než nastanou: vůbec nenastanou. (Když nosíte brýle a bojíte se prát, prostě přestanete chodit do hospod).

Mozku je jedno zde reaguje na konkrétní situaci zprostředkovanou smysly, nebo jestli se jedná o představu, autosugesci. Mždou vteřinou vytváří naše mysl tisíce "myšlenkových forem", které jsou ovlivněny a ovlivňují celý mikrokosmos a makrosvět: současné teorie (Sheldrake-morfogenetické pole) na pomezí fyziky a filosofie, objev a teorie hologramu (v každé části obrazu je ukrytý celý obraz) či stará hindáská skazka o Indrově náhrdelníku z nečíslně mnoha perel, z nichž každá je tak dokonalá, že se v ní odráží všechny ostatní perly- to vše hovoří stejným jazykem. Přestože to prozretím odmítáme uznat, jsme pevnou součástí tohoto vesmíru, spojení každým atomem se vším, v čase i prostoru. Dokážeme-li se vyčistit a svou supercitlivou antenu mysli naladit, dokážeme zachytit poselství v každé vteřině produkováné živými bytostmi, v čmí, ději a situacemi v ude kolem

v přítomnosti i minulosti a budoucnosti. (Vždyť např. protony, součást každého atomu, jsou tak staré jako je starý náš vesmír, nesou s sebou tedy informace nedílných věků).

Schopnost snu přeskakovat hierarchické úrovně rekurzivních systémů vám může pomoci cestovat Vesmírem rychleji než světlo a vibrovat s atomy, vytvářet takové myšlenkové formy, které už navždy zůstanou součástí náhrdelníků celého lidstva a ovlivní budoucnost, je jen na nás, jestli ty perly (našich činů, skutků, myšlenek) budou dokonalé, odrážející všechny ostetní, nebo omáčené leností a pasivitou.

Ano, je to tak. Lze zmínit vesmír, svět, lidstvo, okolí, nebo, lze ovládat (pozitivně a aktivně sny). Budoucnost lidstva bude taková, jaká bude její mysl. Sen je potenciální (nejlepší) přítel gigantické změny na cestě k dokonalému člověku, jen žít.

JAK ZAČÍT? JAK POKRČOVAT?

Kež ulehnete, uvolněte celé tělo, (klidně jen protažením, nebo několika pozicemi jogy). Lehněte na okraj postele a držte se v obou dlaních sklenici s vodou. Představte si, že z vašeho těla a rukama proudí do vody energie, která ji změní v kouzelný nápoj snění. Vypijte sklenici vody s představou, že budete krásně a aktivně snít, že si sen zapamatujete a dokážete později ovlivnovat. Vytvořte ze svého ložnice nebo postele kouzelné místo, otevřené všem směrům, připravené přijímat ničím neochráněné nové podněty. Představte si, že přítel sestupuje z vašeho očí jsou teplé a klidné, uvolněte celé tělo v dokonalem bezpečí. Představte si, že přítel sen už sestupuje z temnot a buďte si jisti, že si s ním budete rozumět.

Pokud vám to nepájde tak lehce a samozřejmě, použijte např. zvláštního (obyčejného, ale jen pro tento účel vybraného) prstenu, který budete nosit jen v posteli, a který si lehce zapamatujete, abyste si jej zohlí kdykoli v mysli vizualizovat. Symbolicky otočte prstenem, když usínáte a otočte zpět, když se probudíte. Zkuste si i ve snu vzpomenout, že máte

na ruce prsten. Vymyslete si "místnost" snů, ze které budete vyrážet na snová dobrá přátelství, a v ní nějakou osobní věc a nějaký darek (který v budoucnu budete možná potřebovat) ze světa reality. V této místnosti, jakmile si ji naučíte ve snu vybudovat, budete vždy v bezpečí, zde se naučíte ovládat sny hlouběji a stále dokonaleji. Tohle všechno můžete trénovat i cestou do práce v ranním baru, nebo v neděli po obědě, nebo u "hudební, zábovneho" pořadu v televizi, jaksi na čisto, abyste v akci, ve snu, už věděli jak na to.

Budete-li si přát sny "na přání", vizualizujte si v tréninku nebo těsně před usnutím to, co si přejete rozvinout ve snu, s jistotou, že se tak stane (pokud se nestane, nevadí, nelitujte, většinou je to otázka trpělivosti a důvěry). Postupem času, jak zvládnete ponoření do snu a "objednávku" tématu, můžete jednotlivé etapy tehle techniky "lucidního" snění vypouštět.

Při probuzení neotvírejte oči, chvíli zůstaňte v klidu, bez pohybu, a zopakujte si hlavní body snu (většinou pomůže, když snu dáte krátký název, který je výstižný), abyste si jej mohli později zapsat, nebo se z něj poučit nebo jej přístě variovat. atd.

Pokud si tvrdě a jasně nebudete moci zapamatovat ser. možná pomůže, když si sen prostě párkrát ráno, ještě se zavřenými očima vyslyšíte. Někomu pomůže snový zápisník, někomu snový "průvodce" (vysnňte si ho, a nemusí to být děda vševěda nebo zletovlasá pachole (nejlépe je důvěřovat vlastní intuici a schopnostem). Dobré je začít s velkými bloky (problémy, strachy) a jakmile ty porazíte, pak už je to jen otázka každodenní praxe a trpělivého vylepšování.

Další kapitolou jsou techniky, jak zkušenosti ze snů infiltrovat do reality, ty ale většinou spadnou zkušenému "oneironautovi" do klína samy, budete-li si je přát.

Každou noc 3x až 7x se nám zdají sny - tak šťastnou cestu časem a prostorem!

o

Melajští indiáni kmene Senoi-Semang dali světu propracovanou kwariki snovou terapii. Dali byly od

malíčka učeny, jak manipulovat se sny, jak mnit chování ve snech. "Ažde ráno každé dítě vyprávělo otcům co se mu ve noci zdálo, dostávalo rady jak sen mnit a co z toho vyvozovat pro denní svět.

Ne-li např. dítě sen, že padá ze skály, je poučeno aby přátelě klidně "sp. sdlo". Dítě tak objeví umění létat, zjistí, že mentální "bloky" lze snadno tvůrčí způsobem přeměnit v nové a vzrušující dobrodružství naučí se vnímat svět globálně a přestane rozlišovat na dobré a špatné.

Každý úspěšný pokus příslušníků kmene Senoi pozitivně změnit byl zaznamenán a stal se "majetkem" celého kmene, byl "přeložen" i do světa reality a stal se tak přínosem kmenového kulturního dědictví.

Dítě dospěje až tehdy, zvládne-li schopnost "vědomě" snít, a až bude moci demonstrovat své umění starším příslušníkům kmene.

Sociální zařazenost snového světa u kmene Senoi fungovala na velice rozvinuté úrovni. "Ažde dítě vědělo, že nenalezne sluchu moudrých, dokud nepřispěje svou troškou, sociálně smysluplnou a konstruktivní, kolektivnímu systému kmenové vědomí. Prakticky ve všech věkových kategoriích kmene bylo snění tou nejhlubší formou tvořivého myšlení, zatímco my na západě, naše sny probíhají spíše na úrovni psychotického děcka, protože nepovažujeme sny za sociálně důležité a nezařadili jsme snění do výchovného procesu.

Kilton Stewart,
Dream theory in Malaysia

(P.s. Po 2. sv. válce "civilizace" zničila i ty poslední zbytky příslušníků kmene Senoi, kteří přežili bombardování a invazi, takže dnes už zbyla jen "snová teorie".)

o

"Když mi bylo 7 let", vzpomíná Beverly Kodzierská třicetiletá vědecká pracovnice, která už 5 let spí ve Stanfordské laboratoři místní university, kde se zkoumají tzv. lucidní sny, tj. vědomé sny, každou noc ověřené elektrodami, "každou noc mne honily čarodějnice. Říkala jsem jim, pošlyte, zítra si mne hontě

jak chcete, ale dneska mě nechte vyšet, a opravdu
 zne přestaly prohánět okolo našeho domu, ale příští
 noc přišly opět. Jednoho dne jsem si tedy řekla,
 co je moc to je moc, a zeptala se jich: Co chcete?
 O co vám jde? Neodpověděly, ale od té doby jsem od
 nic m le pokoj.

Vždycky když jsem zjistila, že něco nesouhlasí
 nebo tam nějak nepatří, řekla jsem si, vide tohle
 musí být así sen. Zkusím to tedy zjistit. A jakmile
 se mi to jednou povedlo, bylo to jako když jsem
 byla poprvé ve Velkém kaponu: vzrušující, neopeko-
 vatelné, nezapomenutelné. Řekla jsem si: já, to je
 ale krásn! Tohle si musím zapamatovat navždycky!

Vždycky když si chci otestovat, jestli se mi to
 nezdá, létám. Jestliže vzlétnu, je to sen. Z počát-
 ku jsem mávala rukama jako pták., ale když jsem o
 tom později uvažovala, říkala jsem si, jestliže je t
 to ve snu, nemusím se tak mrazhat, aělo by to fungo-
 vat i jinak. V příštím snu jsem tedy zkusila jen
 tak plachtit, a ono to bezvadně fungovalo. Pořád
 jsem se ale vyhýbala sloupům a stromům. Tak jsem
 si ale řekla, proč se vyhýbat? Ted když létám, lé-
 tám skrz věci. Pokud tomu věřím, že se mi to povede,
 tak to funguje. Jakmile si přestanu věřit, nrazím
 a spadnu."

V Z E S T U P Č L O V Ě K A

annie besantová
z knihy
ODVĚKÁ MOUDROST

Vzestup, jímž vystoupili někteří lidé a jímž někteří ještě vystupují, je tak úžasný, že téměř nás zdrcuje pouhá představa jeho délky, pokouší-li se mysl naše postup ten si představit. Od zárodečné duše nejnižšího divocha až po osvobozenou a vítěznou dokonaleou spirituální duši člověka božského - zdá se téměř neuvěřitelným, že by jedna a táž duše mohla obsáhnouti vše to, co je vyjádřeno druhou - a že je rozdíl jenom rozdílem u vývoji, že jedno je teprve na počátku, druhá pak již na konci vzestupu člověka. Pod linií tohoto vývoje táhne se řada říší světa podhumánního: zvířata, rostliny, nerosty, essence elementární (živelná); a druhé strany pne se nad lidstvem nekonečná řada stupňů vyšších: Chohanové, Manuové, Buddhové, Stavitelé, Lipikové. Kdo by vyjmenoval nebo spočítal šiky oněch vznešených? Pozorovány takto, jen jako část mnohem většího života, směřují se tak mnohé kroky v okruhu lidském na pouhý omezený úsek cesty a celý vzestup člověka představuje jen jediný stupeň u vývoji nesčetných postupných životů, jenž vede od elementární essence vzduchu až k projevenému Bohu.

Sledovali jsme vzestup člověka (předchozí, zde neuvedené kapitoly) od objevení se zárodečné duše v něm až k duchovní pokročilosti, různými stupni vyvíjejícího se vědomí od života smyslového vnímání k životu myšlenky. Viděli jsme jak se vracel znova a znova cyklem zrození a smrti, trojím světem, při čemž každý z těch světů poskytoval mu svou sklizen a dával mu příležitosti k pokroku (fyzický; astrální-citový, psychický; mentální). Nyní jej můžeme sledovat až do posledních stádí lidského vývoje, do stavů, jež většině našeho lidstva kynou teprve z budoucnosti, ale kterých již dospěly nejstarší jeho časti a jichž i dnes ještě dostupuje nevelký

počet mužů a žen.

Tyto stavy třídíme do dvojího oddílu. První nazýváme "stezkou na zkoušku", druhý je "stezka vlastní". Pojednáme o nich postupně o obou.

Jak se vyvíjí rozumová, mravní a duchovní přirozenost člověka, je si vědom víc a více účelu žití lidského a snaží se víc a více vyplnit tento účel sám. Opětované žádosti radostí pozemských, jež byly plně ukojeny a na něž následovalo omrzení a únava, poučily člověka postupně o pomíjející a neuspokojující povaze nejlepších darů země. Tolikrát si jich žádal, získal je, těšil se jim, užíval jich, nasýtil se jimi a konečně se mu zprotivily tou měrou, že se odvrací neuspokojen ode všeho, co může zem poskytnouti. "Co mám z toho ze všeho?" Vzdych unavená duše. "Vše je marnost a trápení. Stokrát ba tisíckrát jsem všechno měla až konečně se mi všechno zprotivilo mítí cokoli z toho ze všeho. Tyto radosti jsou iluzemi; jsou jako bubliny na vodě, krásně zbarvené, hrající duhami, ale splasknou pouhým dotykem. Chce se mi skutečností; jsem již sýt pouhých stínů; toužím po věčném a pravdivém, po osvobození z pout, jež mne nyní omezují, jež mne drtí a vězní mezi těmito proměnnými zjevy."

Takovýto první výkřik duše po osvobození je výsledkem seznání, že to vše duši nedostačuje. I kdyby byla tato země vakutku tím, čím si jí ve svých nejkrásnějších snech vyzdobili básníci, i kdyby všechno zlo z ní zmizelo, každá útrapa a starost, i kdyby každá radost byla prohloubena, každá krása zvýšena, i kdyby všechno na zemi dospělo až k dokonalosti, duše by jí byla ještě neuspokojena, odvracela by se od ní bez žádostí. Stála se jí země vězením, a nechtě jakkoli bylo by jí vězení to vykrášleno, duše táhne do volného, neomezeného vzduchu mimo obkličující jí zdi a hradby. Ani nebe není jí už žádoucnější nežli sama země; i jím je už unavena; jeho radosti ztratily svou přitažlivost, ba ani intelektuální ex citové rozkoše jeho již duši nedostačují. I ony "přecházejí a odcházejí"

ji, netrvající", stejně jako dojmy smyslové; jsou omezeny, pomíjející, neuspokojující. Duše je unavena všemi těmi změnami; z pouhé únavy a steaku volá po svobodě.

Někdy je toto pocítění bezcennosti země i nebes zprvu jen jako záblesk u vědomí, a zase potom vnější světy upevní v duši své panství a lesk jejich ilusorních radostí zase duši oslní a ukolébá v klid uspokojení. Uplyne třeba několik životů plných ušlechtilého díla a nesobecké oddanosti, čistých myšlenek a krásných skutků, prve než pocítí se definitivně prázdnota všelikeho zjevu a stane se stálým přesvědčením duše. Ale dříve nebo později duše jednou pro vždy odřekne se země i nebe, ježto nestojí tomu, čeho jí třeba a co hledá; a toto definitivní odvrácení se od pomíjejícího, tato definitivní vůle dospětí věčného, je vstupem ke stezce na zkoušku. Duše ustoupí ze silnice pravidelné evoluce, aby slezla příkrou stezkou stěnu hory, rozhodnuta uniknouti poutům pozemského i nebeského žití a dosíci svobody vzduchu tam nahoře.

Práce, již musí vykonati člověk, vstupující na stezku zkušební je všecka povahy mravní a mentální. Jest mu se povznést k metě, na níž bude připraven "setkat se se svým Mistrem tváří v tvář". Ale šlova "se svým Mistrem" potřebují objasnění.

Jsou jisté vznešené Bytosti, příslušející k naší rase, které již dokončily svoji lidskou evoluci a o nichž bylo již učiněna zmínka, že tvoří dobrodny Bratrstvo, vedoucí ku předu a rozvíjející naši rasu. Tito vznešení Mistři vtáhnou se dobrovolně v lidská těla, aby bylo utvořeno pojítka mezi lidskými a nadlidskými bytostmi; dovolují těm, kdož splní určité podmínky, stát se jejich žáky, aby tak uspíšili jejich vývoj a uschoptili je takto by se připojili k velkému Bratrstvu a pomáhali při jeho velikém a blahodárném díle pro celé lidstvo.

Mistři bdí nad rasou naší stále a upozorují vždy v čas každého, kdo se objeví býti schopen, aby přijímal ještě zvláštní duchovní pomoc, nehledě k

příspěvní jehož se dostává jinak stále celku lidstva. Záhy zpozorují ty, kdož vynikají ctnostmi, nesobečskou prací pro dobro lidstva, intelektuální snahou ve službě člověčenstvu, upřímnou oddaností, zbožností a čistotou, odvracející se od široké většiny svých vrstevníků. Neboť Mistři jsou rozdělovateli duchovních sil, jež napomáhají lidské evoluci; a užívání těchto sil k rychlejšímu vzrůstu duše jednotlivé není dovoleno nikomu, jediné duši, která jeví schopnost rychlého postupu a může takto brzy býti užitečnou za pomocníci rasy, vracející jí onu pomoc, jež byla poskytnuta jí samé. Když člověk vlastním úsilím, využívaje všecku všeobecnou pomoc, poskytovanou mu náboženstvím a filosofií prozřel se kupředu, v čelo pokračující lidské vlny, a projevuje láskyplnou, nesobečskou, účinnivou povahu, stává se zvláštním předmětem pozornosti bdělých strážců rasy a v cestu jeho zaváděny jsou příležitosti, aby osvědčil svou opravdovost a probouzel svou intuici. Tou měrou, jak příležitostí takových dobře užívá, je napomáháno mu dále i bývají mu poskytnuty záblesky tušení pravého života, až nalézá na duši víc a víc neskutečnost a neuspokojivost vědního žití a dostaví se zmíněný již výsledek: úneva vším, jež probouzí v něm touhu po osvobození a přivádí jej ke vstupu na připravenou stezku.

Vstup jeho na tuto stezku činí z něho žáka neboli chelů na zkoušku a některý z mistrů má jej pod ochranou spatřuje v něm člověka, jenž vybočil ze široké silnice evoluční a hledá Učitele, jeho Učitel zná jej, pozoruje jeho úsilí, řídí jeho kroky, uvádí jej do poměrů, jež nejlépe slouží jeho prospěchu, bdí nad ním s něžnou starostlivostí matky a s moudrostí, pocházející z dokonalého vhledu do všech poměrů. Cesta zdá se snad temná a obtížná, a mladý žák cítí se třeba osamělým, ale "přítel, jenž bližší je než bratr" je stále po ruce, a pomoc neviditelná smyslem jest poskytována duši.

Jsou čtyři určité schopnosti, jež zatímni žák musí hledět si osvojiti; moudrost velikého Bratrstva klade je za podmínku skutečného žákovství. Nevyžaduje se sice, aby žák se jimi ekval již v plné

dokonalosti, avšak musí se o ně přičinovat a získat ji je aspon částečně prve než je žáku povolena intuice.

První z těchto schopností je rozlišování skutečného a neskutečného, která již v mysli žákově svítala a jež ho přivedla ke skutečné, na nížyní vstoupil; rozdíl vystupují tu již jasně a ostře vyznačeny v myslí a postupně do velké míry jež uvolňují od okovů jež jež poutají; neboť druhá schopnost, lhotačnost věci věcem vnějším, povstává přirozeně ve státech mnoho rozlišování následkem jasného chápání jich bezpečnosti. Žák tu poznává, že únavu a omrzelost, jež odnála jeho žití všecek pávab, zavinují ustavičná klamání, jež mu přirodilo hledání uspokojení v neskutečnu, ačkoli jen skutečno může uspokojit duši; žák poznává, že všechny formy jsou neskutečné a netrvalé ustavičně se měnící k podnětům života, a že nic není skutečného jen tento život, jež bezděky, nevědomky milujeme a hledáme pod množstvím různých závojų.

Toto rozlišování je velice podporováno rychle se střídajícími okolnostmi, do nichž žák je obyčejně uváděn za tím účelem, by mu v myslí ostře vtisklo se nestálost všech vnějších věcí. Životy žákovy bývají obyčejně plny bouří a svízeli, aby mohly být rychle vyvinuty a v dokonalost vystupňovány schopnosti, jež jinak bývají normálně vyvíjeny dlouhým pořadem životů. Mění-li se rychle radosti jeho v žaly, klid v bouři, odech v nový trud a namáhání, neudí se jasně viděti v těchto změnách neskutečnost formy a vycítí ve všem a ze všeho stálost jediného neměnného života. Stane se mu lhotačno, jsou-li tu nebo nejsou věci, jež přicházejí a pomíjejí a on upíná zrak svůj víc a více k neproměnné skutečnosti, která je stále přítomná.

Co takto získává porozumění pravému stavu věcí a pevnosti přesvědčení, pracuje zároveň o vývoji třetí schopnosti, jež požaduje se na žáku prve než vstoupí na cestu žákovství definitivního. Je to žestěro mentálních vlastností, jež nemusí sice ještě na tomto stupni vyvinout úplně a dokonale, ale všechny aspon částečně musí ovládat, ač, má-li mu být dovolen

pokrok dalši.

Především musí získat vládu nad svými myšlenkami, musí ovládat neklidnou nepokojnou mysl, již stejně nesnadno lze ovládnout jako vítr, jak je psáno v Bhagavad Gítě (VI.34). Stálé každodenní cvičení meditace a koncentrace počalo řídit tohoto odbojníka mysli prve než vstoupil žák na přípravnou stezku, a nyní pracuje s energií soustředěnou, aby dokončil svůj úkol, věda, že veliký vzrůst mentální moci a síly, jenž bude provázet rychlý jeho rozvoj, bude nebezpečným jak jiným, tak jemu samému, pokud vyvíjející síla nebude mít zcela v své moci. Lépe bylo by dát dítěti za hračku dynamit nežli vložit tvůrčí moc myšlenky do rukou člověka sobce, člověka s vlastními nároky. Za druhé musí žák připojit vnější sebevládu k vnitřní a musí stejně ovládat svou řeč a své skutky jako ovládá své myšlenky. Jako poslouchá mysl duši, tak musí přirozenost nižší poslouchat mysl žákovu.

Upotřebitelnost žáka ve světě vnějším závisí tolik na čistém a ušlechtilém příkladě, jež dává svým vnějším životem, jako závisí jeho schopnost pokroku ve světě vnitřním na stálosti a síle ukázněných jeho myšlenek. Často je zařeno dobré dílo nedbalostí nebo bezstarostností v této nižší sféře lidské činnosti a žák je pak povzbuzen a veden k tomu, aby se snažil opět za ideálem v každé části dokonalým, aby pak později, až nastoupí stezku vlastní, nekloubýtal a nezsvdčoval nepříteli příčinu k potupě.

Jak již pověděno, nezáleží se ještě na prosté dokonalosti na tomto stupni, ale moudrý žák směřuje k dokonalosti, věda, že i v nejlepším případě je daleko ještě za ideálem.

Za třetí hledí čekatel žakovství vytvořit v sobě vznešenou a významnou ctnost snášlivosti; vyžaduje se tu klidné přijímání každého člověka, každé formy existence, bez nároku, aby to byl někdo jiný, něco jiného, co by mu více vyhovovalo, víc bylo mu po chuti.

Počínaje si uvědomovat, že ono jediné Žití přijímá nesčíslná omezení, a každé že je správně na svém místě a ve svůj čas, přijímá každý omezený výřez tohoto Žití bez přání, aby jej přeměnil v něco jiného; učí se cítit moudrost, jež pojala plán tohoto světa a provádí jej; učí se pozorovati s širokým lidem částečky nedokonalé, jak znenáhla se vyvíjejí svými částečnými životy. Příklad učící se teprve své sbecedě utrpení, přivozeného převládáním nižší přirozenosti, koná právě tak užitečné dílo na svém stupni vývoje, jaké koná světec na stupni svém, dokonáváje poslední svou lekci ve škole této země a nemůže se spravedlivě od nikoho z nich žádat víc než je každý a to provést. Jeden je ještě v dětské zahrádce, kde se učí názorně, druhý dělá doktorát, ješ hotov opustit svou univerzitu; oba jsou správně na svém místě dle svého věku a má se jim pomáhat a má se s nimi účastně cítit na jejich místě, právě tam, kde jsou. To je jen jedna z lekcí o tom, co vyrozumíváme v okultismu slovem : tolerance, snášlivost.

Ze čtvrté má se vyvíjet trpělivost, jež ochotně snáší vše a ničeho nezazlívá, ubírajíc se neodvratně přímo k cíli. Žák ví, že nic ho nemůže stihnout mimo zákon, a ví, že zákon je dobrý. On ví, že příkrá stezka, která vede po úbočí hory přímo vzhůru k vrcholu, nemůže být tak pohodlnou cestou jeho krokům jako pomalu k výši stoupaající, dobře stavěná silnice. Ví, že je mu spatřiti v několika krátkých životech všechny karmické dluhy, navržené jeho minulostí, a že splátky musí být poměrně k tomu velké a těžké.

Právě neznáze a zápasy, do nichž je vržen, rozvíjejí v nastávajícím žákovi pátou schopnost důvěru v Mistra a v sebe sama, klidnou a pevnou důvěru, kterou nelze otřást. Učí se pevně spoléhat v moudrost, lásku a moc svého Mistra a počíná prožitím poznávat, sobě uvědomovat - ne jen pouze říkat, že věří. Božství v srdci svém vlastním, jež je schopno podmanit si všechno.

Poslední žádoucí vlastnost myslí, rovnováha, vzrůstá po jistou míru bez vědomého usilí již

pouhým směřováním k pěti schopnostem předcházejí-
 cím. Derrné předsevzetí vále nastoupit na stemku
 je svědectvím, že vyšší povaha duše se otevírá a
 že vnější svět zaujímá v ní nyní definitivně nižší
 místo. Stále snaha vést život žaka odpoutává duši,
 uvolňuje ji, oprostuje každého ještě bývajícího
 úvazku, jenž by ji poutal ke světu smyslů, neboť
 odvrácení pozornosti duše od nižších předmětů pos-
 tupně vyčerpává přitažlivou moc jejich. I ony "se
 odvracejí od zdrženlivého obyvatele těla, jak praví
 Bhagavad-Gitá (II. 59) a brzo ztrácejí všelikou moc,
 aby rušily jeho rovnováhu. Tak naučí se pohybovat
 uprostřed nich nedotčen jimi a nevyrusován, ani jich
 nevyhledává, ani nezavrhává. "učí se také rovno-
 váze mysli uprostřed různých trudů a svízolů,
 uprostřed změn rozkoše duševní a trýzně, neboť to
 vše je mu stálou výchovou, a je jen dál poučován
 rychle se střídajícími změnami, o nichž jsme se již
 zmínili, jimiž život jeho je veden ustavičně bdělou
 péčí jeho Mistra.

Když si nastávající žák do jisté míry osvojil
 těchto šest mentálních sakhauských vlastností, zbývá
 mu již jen, aby dospěl čtvrté schopnosti: hluboké
 a pronikavé touhy po osvobození, což žizně duše po
 spojení s Božstvím, jež je zároveň slibem vlastního
 vyplnění. Tato schopnost dovrší jeho přípravu ke
 skutečnému žakovství, neboť jakmile tato touha jed-
 nou se utvrdila, nemůže již nikdy být vykořeněna, a
 duše jež ji pocítila, nemůže již nikdy ukojit žizně
 u zdrojů pozemských; vody jejich vždy jí budou při-
 padat mdlé a nechutné, kdykoli jich okusí, takže se
 vždy od nich odvrátí se stále hlubší touhou po
 pravé vodě života. Na tomto stupni je duše zralou
 k zasvěcení, aby definitivně vstoupila do proudu,
 jenž ji provždy oddělí od zajmů života vnějšího
 vyjímajíc možnost sloužit v nich a jimi svému
 mistru a přispívat k v. voji rasy. Od té chvíle živo-
 žaka není životem pro sebe samu; je obětován na
 oltáři lidstva radostnou obětí pro veškerenstvo,
 již má být užito ku blahu všech.

Čtenáři přijde vhod, uvedeme-li mu i technické
 názvy těchto stupňů v sanskrtu a .áli, aby mohl vše

sledovat i v zevrubnějších knihách.

SANSKRIT
(u Indů)

PALI
(u Buddhistů)

1. stupen: VIVEKA:
rozlišování skutečného a neskutečného.

MAKODVARAVAJJANA:
otevření brány mysli; přesvědčení o nestálosti pozemských věcí.

2. VAIRAGIA:
lhostejnost k neskutečnému, k pomíjejcímu.

PARIKAMA:
příprava k jednání; lhostejnost k účinkům jednání.

3. SHATSAMPATTI:
a) Shama: kontrola myšlejek
b) Dama: kontrola jednání
c) Uparati: anástenlivost
d) Titiksha: trpělivost
e) Shraddhá: důvěra
f) Samadhana: rovnováha

UPACHARO:
pozornost na vlastní život

4. MUMUKSHA:
touha po osvobození

ANULOMA:
Přímý rozkaz a návod k následování, jehož se dostane po získání tří předchozích stupňů.

Pak je člověk **ADHIKARI** - pak je člověk **GOTRAHBU**.

Během let, strávených vyvíjením čtyř žádoucích schopností, učiní nastávající žák pokroky v mnohých jiných směrech. Dostane se mu oči mistra mnoha poučení, uděl ných mu obyčejně, když tělo hluboce a tvrdě usne. Tu duše uzavřená ve svém dobře organizovaném astrálním těle použije těla toho za nosiče vědomí a povznese se k mistru svému pro poučení a duchovní osvětlení. Je dále cvičen v meditaci a jeho účinný výcvik mimo fyzické tělo oživí mnohé z jeho vyšších sil a probudí je k praktickému působení; za takových meditací dospěje

vyšších končin bytí, pozná více ze života úrovně mentální. Naučí se užívat svých vzrůstajících sil ve službách lidstvu a po mnohé a mnohé hodiny ke tělesnému spánku bude pilně činným na astrální pláni, pomáhaje duším, jež se tam dostaly po smrti, skytaje útěchu obětem náhlých neštěstí, poučuje některé méně znalé naž je sám a nesčetnými způsoby pomáhaje všude, kde třeba, přizpůsobuje se k jejich vznešenému ústrastu jako spolupracovník bytí i sebe skromnějšího a sebe nižšího stupně.

Buďto na stezce na zkoušku nebo ještě později poskytne se žáků příležitost, aby vykonal jeden z oněch aktů zřeknutí se, jež jsou vyznačeny pro rychlejší vzestup člověka. Je mu dovoleno zřici se děvčatům, to je resignovat na život nebeské slávy, jenž ho očekává po osvobození se ze světa přírodního, život to, jenž by v jeho případě mohl býti stráven uprostřed říše arupické ve společnosti Mistrů a ve všech oněch vznešených rozkoších nejčistší moudrosti a lásky. Zřekne-li se tohoto plodu svého ušlechtilého, oddaného života, pak ony duchovní síly, jež by byly vydány v jeho děvčatům, jsou uvolněny pro všeobecné dobro světa a on sám zůstane v říši astrální očekávaje brzké nové zrození na zemi. Jeho Mistr v tomto případě vybírá pečlivě a bdí nad jeho znevůlněním veďa jej, aby se zrodil v poměrech příznivých jeho prospěšnosti pro svět, vhodných jeho vlastnímu prosáčku dalšímu stejně jako dlu, jež je nyní svěřeno jeho rukám. Proto se svěřuje rád rukám, jímž důvěřuje, přijímaje ochotně a radostně postavení ve světě, v němž nejlépe může konat službu a zůstávat svůj příděl práce při slavném díle evoluce lidstva. Blíže rodině v níž se zrodí dítě obývané takovou duší, duší jež přináší s sebou požehnání Mistrovo a je stále opatrováno a vedena, již dostává se všemožného přispění, aby své nižší nosiče rychle ovládla. Stane se někdy, až jen zřídka, že se žák vtělí do těla, jež prošlo již dětstvím a prvním mládím, byvši tu schránkou pro ženě pokročilého. Zdrží se takové i go jen na krátko, řekne má patnáct až dvacet roků a opustí své tělo na úsvitě počínající zralosti, když tělo to již

prošlo počátečním výcvikem a stává se rychle účinným nosičem duše. Je-li takové tělo velmi vhodné a některý chela (žák) čeká právě na příslušnou reinkarnaci, bytve pečlivě stráženo, pokud v něm bydlí ego, pro něž původně bylo zbudováno, aby bylo použito, když ono ego je opuštěno, dokončívá své životní období a vstupí do Kámaloky svojí cestou k děvachenu. Tu pak opuštěné tělo zaujme čekající chela; nový obyvatel nastěhuje se do opuštěného domu a tělo "zdaňlivé" mrtvé ožije znova. Takové případy nejsou sice obvyklé, nejsou však okultistům neznámé, a některé zprávy o tom najdeme v okultních knihách.

Již již je vtělení normální nebo abnormální, duše žák sám, pokračuje, a dochází k tomu, o níž jsme již mluvili, kdy je žák "připraven k zasvěcení"; branou zasvěcení (initiacce) prochází jako definitivně přijatý chela na stezku.

Stezka skládá se ze čtyř určitých oddílů a ke vstupu na každý nový oddíl připravuje nová iniciace. Každé toto zvláštní zasvěcení je provázeno rozšířením vědomí, jež dává tzv. "klíč poznání" příslušný metě, ke které připouští, a tento klíč poznání je zároveň klíčem moci, neboť poznání v pravdě je mocí ve všech říších přírody. Nastoupil-li žák na stezku, stává se "člověkem bez domova" (Ind nazývá tento stupeň Parivrajaka, poutník; Budhisté zoví jej Brattasatti, vstupívající do proudu. Tot označení chela mezi první a druhou iniciací).

neboť nepovažuje již zemi za svůj domov, nemá tu již utulku; jsou jsou vítána všechna místa, na nichž může sloužit Mistrovi svému. Nachází na této stezce "jesti trojí překážku pokroku, technicky "ponte" zvanou, již se musí zhoatit; neboť nyní když se má rychle zdokonalit, je na něm požadováno, aby nadobro vykořenil chyby své povahy a vyplnil úplně úkol, příslušný k jeho podmínkám. Trojí poute, jež musí smeknouti od sebe s nohou, prve než smí projít druhým zasvěcením, jsou: iluze osobního jáství, pochybnost a pvěra. Osobní "já" musí být u vědomí pocitováno jako iluze a musí provždy pozbyti své moci, kterou

rou se duši vtírá a vnucuje jako skutečnost. Žák musí znát reinkarnaci, karma a existenci Mistrů jakožto skutečnosti, ne je pouze připouštět jako intelektuální nutnosti, ale musí je znát jako fakta v přírodě, které sám zjistil, tak, že nemůže již nikdy na jaká pochybnost o nich vyvstat v jeho myslí.

Pověra zmizí, když člověk sezná skutečnosti a pozná pravé místo, jež zaujímají v hospodářství přírody obřady a různé zvyklé lidské výkony. "učí se užívat všech prostředků ale nebýt poután žádným když žák odhodí toto poute - někdy tento úkol zaber několik životů, někdy je dokonán pouhé části života jediného - dochází druhého zasvěcení a dalším "klíčem ku poznání" a s dalším rozšířením obzoru. Tu vidí žák již před sebou rychle se krátící úsek nuceného života na zemi, neboť když byl dospěl tohoto stupně, musí projít již jen třetím a čtvrtým zasvěcením - buď v tomto přítomném nebo následujícím životě (Hindu jmenu, a tu žáka Parahmese, člověkem nad "já", Buddhiste mu říká Arhet-vznešený).

Na tomto stupni musí žák uvést v plnou působivost vnitřní schopnosti příslušných vyšších svých těl, neboť již bude potřebovat k službě na vyšších úrovních bytí. Vyvinul-li je již dříve, bude tento odíl stezky jenom krátký; evšak branou sarti musí projít ještě jednou prve než je schopen přijmout třetí zasvěcení, nežli se stane "lebutí", tj. duší jež vzepne se k empyreu, tímto zázračným ptákem života, o němž tolik legend je známo. (Žáka na druhém stupni stezky jmenuje Ind Kuticheka)

Na tomto stupni stezky odvrhne žák čtvrtá a pátá poute, žádost a odpor; vidí božské, jediné já ve všem a vnější závoj nemůže ho již zaslepit, necht je krásný nebo šeredný.

Pohlíží na vše týž okem; nůžné poupě snášitelnosti, jež pěstoval na stezce přípravné, vykvete nyní v lásku vše objímající, jež zahrnuje všecko něžným svým objetím. "Je přítelem každého stvoření", "milovníkem všeho, co žije" - ve světě, kde žije všechno. Jsa takto živoucím vtalením božské lásky, dospívá rychle čtvrté iniciaci, jež jej

propouští na poslední oddíl Stezky, kde se stává "povyšeným nad jedince", vznešeným, uctyhodným. (Je to Namea, jenž uskutečňuje "já jsem On" dle Indi Anagamin, člověk jenž se již nenarodí u Buddhistů. Především pojem Kutichaka značí člověka jenž staví chatu: nalezl místo klidu. Buddhiste mu říká Sakridagamin, člověk jenž se již jen jednou narodí). Zde setrvá pokud chce sám, odvrhne poslední nejjemnější pouto, jež jej dosud vízí byt i útlými křehkými vlákny a dělí jej od osvobození. Odvrhne tu veškeré lpění na životě v jakémkoli tvaru a pak i veškerou touhu po žití mimo tvery; i to jsou pouta - a duše musí být nespoutána. Prochází třemi světy - ale ani sehemnější jich částěčka nesmí mít moc, aby ho zdržela; skvělost světa bez tverů nesmí zalíbit se mu více než konkrétní pávyby světů formy.

Pak, největší to čin zdokonalení - odvrhne poslední pouto - schopnost utvořit zvláštní "já", kterážto schopnost činí právě, že se cítí něčím od ostatních odděleným; neboť přebývá nyní na úrovni Jedinosti i ve svém bdělém vědomí, na pláni buddhičké, kde společné Já všeho bytí je poznáváno a prožíváno jakožto Jedinost. Tato schopnost (Ahamkara obvykle se jeví jako Mana, pýcha, protože pýcha je nejvlastnější projev "Já", pokud se odděluje od ostatních) byla s duší zároveň v ní zrozená, je podstatou individuality, a trvá potud, pokud vše, co v ní je cenného, není vpracováno do monády; může být odložena na prahu osvobození, zůstávajíce necenitelný svůj výtěžek monádě, tento smysl individuální jednotky, jenž je tak čistý a jemný, že neporuší citu jedinství všeho a nebude mu na překážku. Snadno pak již odpadne vše, co by ještě mohlo reagovat na rušivé vlivy, a chela stojí tu přiroděn slavným rouchem nezmarného a neproměnného klidu. Odvržení oné schopnosti k vytváření jáství odstranilo všechny nejasnosti a mlhy z duchovního zření, jež by mohly tlumit pronikavý vhled duše; poznáním jednoty, jedinství všeho odpadne nevědomost (avidya, první a poslední iluze, jež tvoří světy oddělené, první z Mídán, jež odpadá s dosažením osvobození) tato chyba, již vzniká veliká

odlišování se- o člověk je dokonalý, je svobodný.

Tu se končí Stezka; z konce Stezky je prahem Nirvány. Lák uvykl již přecházení ze svého těla do tohoto podivuhodného stavu vědomí, když ještě díval na poslední úseku Stezky; nyní, když překročí práh, stáje se vědomí nirvanické jeho vědomím normálním, neboť Nirvána je domovem osvobozeného Já. (Jivan-mukta, štítí osvobozené, u Indů; Askha, člověk jenž nemá již čemu se učit, u Buddhistů). Duše dokončila vzestup člověka, dospěla k hranici lidství; nad ní jsou celé stády šiky mocných bytostí, avšak jsou to bytosti již nadlidské; ukřižování v těle minulo, hodina osvobození odbyla - a vítězná vna: "Dokonáno jest!" vyvíjí se ze rtů vítěze. Hle, překročil práh, zmizel ve světle nirvanickém, zase jeden syn země přemohl smrt. Věká tajemství se skrývájí za závojem tohoto nadpřirozeného světla - navíme; cítíme jen tušení, že tam nalezneme se Já nejvyšší, že tam milující a milovaný jedno jsou. Dlouhé hledání je skončeno, křídla srdce navždy je uhašena, člověk došel do radosti přání svého.

Ztratil však země své dítě? Rozbylo lidstvo svého vítězného syna? Nikoli! Vystoupil znova z hlubiny světla a stojí opět na prahu nirvány, podobaje se sám zosobnění světla nejvyššího, vznešený náde vše vylíčení, projevený Syn boží. Nyní však jeho tvář je obrácená k zemi; oči jeho vyzařují soucitný božský a putujícími syny lidskými, jeho pokrevními bratři. Nemáže jich zůstat bez útěchy, bez pomoci, bloudící jako stádo bez pastýře. Zahalen slávou vznešeného číkaní, mohutný silou dokonalé moudrosti a "moci života nekonečného vrací se k zemi, aby oblézl a vedl lidstvo, Mistr moudrosti, královský Učitel, božský člověk.

Vraceje se takto k zemi zasvěcuje Mistr sebe se službě lidstva a mocnějšími silami, jimiž vládne, nežli měl, po ud ještě postupoval Stezkou Žakovství: věnoval se zcela této službě - přispívání lidstvu - a všechny mocné síly, jimiž vládne, řídí k uspokojení světového vývoje. Těm, kdož se blíží ku Stezce, splácí nyní dluh, učiněný ze oně vlastního Žakovství, vede je,

posílá jim, poučuje jich, jako byl veden, podporován a poučován druhdy sám.

To jsou stupně vzestupu člověka z nejnížejšího divočství k božskému lidství. A tomuto cíli stoupá lidstvo, této slávy dospěje naše rasa.

VYTVOŘENÍ KOSMU

annie besantová

(the o s o f i e)

Z celého obrovského plánu soustavy světů, v níž naše zeměkoule odehrává malou svoji úlohu, není možné - na tomto stupni našeho vývoje - podati více než několik skicovitě zachycených, slabě naznačených bodů.

Sloven Kosmos, vesmír, je zde míněna soustava, jež z našeho hlediska jeví se býti celkem pro sebe, pokud totiž vychází z jednoho jediného Loga a jeho život je udržována. Takovým celkem je naše sluneční soustava, v níž fyzické slunce sluší pokládati za nejnižší manifestaci Loga, působícího jakožto křehká střed svého kosmu; avšak každá jednotlivá forma jest jednou z jeho konkrétních manifestací jakožto životodárná, posilující, vším pronikající, vše ovládející, řídící a pořádející centrální síla.

Jeden starý komentář praví o slunci (Surya): "Slunce představuje svým viditelným odleskem první, nejnižší stav nekonečna, nejvyššího stavu univerzální přítomnosti, nejčistší, nejprve projevený Dech věčné neprojeveného Sat (býtí). Veškerá centrální fyzická, předmětná slunce jsou svoji podstatou nejnižším stavem prvního počátku božského Dechu, jsou, krátce shrnuto, nejnižším stavem, fyzickým tělem Loga." (Tajná věda, I.)

Všecky fyzické síly a energie jsou jen přeměnou života vyzevovaného sluncem, vládcem to a dárce života své soustavy. Proto bylo v mnohých nejstarších náboženstvích slunce symbolem nejvyššího Boha, symbol to opravdu tak přiléhavý, že i nevědomému vyhovoval vzhledem k pravému stavu věci co nejlépe.

Dobře praví Sinett ve spise "Soustava, k níž náležíme", na str. 4.: "Sluneční soustava je v pravdě okraj Přírody, uzavírající v sobě mnohem více, než kdo je s to vyzkoumati, vyjímaje některé z nejvyšších bytostí, jež mluví vyvinutí naše lidstvo. Teoreticky počítujeme bezpečně, pohlížíme-li na hvězdné nebe za

sci, že celá naše sluneční soustava je jenom křepěj v oceánu velikého Kosmu, ale tato křepěj sama o sobě je zase celým oceánem, porovnává-li z hlediska vědomí bytostí tak polorozvitých, jakými jsme my a nemůžeme tou dobou očekávat více než jen velmi neurčitý a nejasný pojem o jeho původu a složení. Jakkoli nejasný je tento pojem, jsme přece sto vykázat příslušné místo podřadným planetárním okruhům, v nichž probíhá vlastní naše evoluce, v soustavě, k níž tento okruh planetární náleží; jsme s to učinit si jakousi širokou představu o přibližné velikosti celé soustavy, o našem okruhu planetárním, o světě, v němž nyní působíme a o příslušných obdobích evolučních, jež nás, bytosti lidské, zajímají, ježto se jich účastníme."

A vskutku nemůžeme nabýti jistoty a jasnosti o svém postavení bez nějaké představy- byt byla sebe neurčitější- o našem poměru k celku. Ačto někteří badatelé se spokojují povinnou prací v nejbližším vlastním okruhu a zůstávají vzdálenější sféry životní, pokud sami nebudou k působnosti v nich povoláni, cítí jiní potřebu zkoumat dalekosáhlé obzory jevitě, ne němž jsme a jest jim intelektuální rozkoší vznášeti se nad ně a přehlížeti z výše celý okruh evoluční. Tuto touhu poznali vysocí duchovní strážci lidstva a vyli jí vstříc velkolepým narysováním kosmu z hlediska okultního, podaným jejich žačkou a vyslanou, H. F. Blaveckou, v "Tajné vědě", v čile to, jež je tím poučnější, čím hloub se v ně noří zkoumatel Odvěké Moudrosti a čím více se snaží se ovládati nižší sféry našeho vyvíjejícího se světa. Objevení se Loga, praví se v něm, zvěstovalo chvíli zrození našeho kosmu.

"Když On se projevil, všechno se projevilo Jím; jeho projev byl projevením se všeho, což jest."

(Mundekopenishada II. 10)

Přivádí s sebou plody kosmu minulého: vznešené duchovní Intelligence, kteří mají byti jeho spolupracovníky a činiteli ve vesmíru, jenž nyní má se zříditi. V čele jich všech je "sedm Logů", jak se nazývají, ježto každý z nich je středem určitého okrsku v kosmu, podobně jako nejvyšší Logos sám je středem celku. Komentář svrchu zmíněný praví:

"Sedměro bytostí slunečních je sedmero přesvatých, samozrozených z moci obsežené v matrici původní světové latky... energie, a níž vystupují v život v každém slunci, jest tím, co někteří jmenují Višnu, jenž jest Dechem Absolutna. Je to jediné projevené Žití a samo je reflexí Absolutního."

Toto jediné projevené Žití jest Logos, projevený Bůh. Z tohoto prvotního rozdělení má náš svět svoji sedmičetnou povahu, a všechny následující třídění sestupně projevují tuto sedmiklíčovou škálu. Pod každým z oněch sedmi druhotných Logů následují sestupné hierarchie Inteligencí, jež představují správu jeho říše. Mezi nimi jmenovaní jsou Lipikové, již jsou správci karma v jeho království a všech k němu příslušných bytostí, dále Mahárájové čili Devarájové, kteří bdí nad prováděním karmického zákona; dále nesčetné zástupy Stavitelů, kteří vytvářejí veškeré formy podle idejí, uchovávaných v pokladnici Loga, v Univerzální Mysli, a které od něho přecházejí k jeho sedmi, z nichž každý plánuje i pořádá svůj příslušný okrsek pod nejvyšším řízením vše produčevnujícího Života, dodáváje všemu v něm současně svého individuálního zabrvení.

H.P. Blevacká jmenuje těchto sedm okrsků, jež dohromady tvoří soustavu sluneční, sedmým středem L a y a. Praví:

"Sedměro středisek Laje jest sedm nultých bodů, užíváme-li názvu nultých bodů v též smyslu jako chemikové, abychom označili místo, u něhož počíná v esoterismu škála výpočtu všelikého diferencování. Nad těmito centry dává nám esoterní filosofie tušit již jen nejasné metafyzické obrysy "sedmi synů" Života a věta, sedm Logů hermetické filosofie i všech filosofii ostatních; od nich pak počíná diferenciace živlů, jež skládají naši sluneční soustavu"

Okrsek každého takového Loga jest jevištěm podivuhodného planetárního vývoje, je říší, v níž jsou prožívány stupně života, života, jehož viditelná fyzická planeta, jako např. oběžnice Venuše, jsou jenom přechodným vtělením. Nazveme Loga, jenž tento vývoj každé planety uskutečňuje a řídí, Logem planetárním,

sbychom tak předešli možné zmatky.

Z látky sluneční soustavy, již vyzářil ze sebe sám Logos centrální, vezme Logos planetární tolik, kolik potřebuje a zpracuje ji energiemi vlastního života, specializuje takto z obecné zásoby část látky té pro vlastní svou říši, sděluje jí svoje zvláštnosti. Vežto atomický stav látek v každé ze sedmi podúrovňů sluneční soustavy, je zachována kontinuita ve veškerém celku. — H.P. Blevacká poznamenává, atomy mají na každé planetě nikoli sebe samy, ale jen svá spojení. Pokračuje dále:

"Nejen živlové naší planety, ale i živly všech jejích sester v soustavě sluneční různí se svými kombinacemi jak od sebe navzájem, tak i od živlů kosmických mimo hranice naší sluneční soustavy. Každý atom má sedmerou úroveň bytí či existence, jak jsme poučení—"

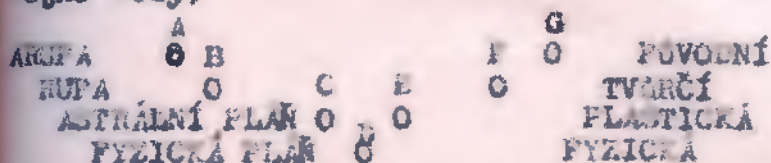
Seem to podúrovňů, jak jsme je pojmenovali, na každé úrovni hlavní.

Na třech nižších úrovních svého vyvíjejícího se světa utvoří si planetární Logos sedm koulí (globů), jež pro přehlednost pojmenujeme v tomto vylíčení A, B, C, D, E, F, G. Jest to "sedm vířících malých kol, z nichž každé vyvodí kolo následující" o nichž je mluveno v 6. stanci Knihy Dayan. "Utvoří je podle vzorů jiných kol a založí je v nehybnoucích centrech".

"Nehybnoucí" jsou střediska ta potud, že každé kolo nejen dá vznik svému nástupci, ale později na též centru samo zrodí se opět.

Tyto globy můžeme si představit seskupené po dvojicích na oblouku elipsy, s jednou koulí dole uprostřed; globy A a G, první a sedmý, stojí na stupni Arupa roviny mentální, globy B a F, druhý a šestý, na rupe stupni téže úrovně, globy C a E, třetí a pátý, jsou na úrovni astrální, koule D, čtvrtá je je na úrovni fyzické. O nich praví H.P. Blevacká, v Tajné Vědě str. 176, že jsou postupně umístěny na čtyřech nižších stupních světa tvárného a na obou podúrovňích světa mentálního (rupe a arupa). Mohou se předvésti tímto obrázkem (srov.

Tajné Vědy)

Poznámek slouží, že globus na pláni původní ná-
ní oním, jenž tkvěl v myslí Loge planetárního ele-
mentárního členého učiněným modelem.

Tož typický pořádek a postup, jenž však na růz-
ných stupních evoluce podléhá jistým změnám. Těchto
sedm globů tvoří planetární okruh nebo řetěz; pozo-
rujeme-li tento celý řetěz jakožto celek, jako něje-
kou bytost, planetárního jedince, třeba si uvědomit
že tento celek prochází sedmi určitými stupni své
evoluce. Sedm oných globů jakožto celek tvoří tělo
planetární a toto planetární tělo rozloží se a zno-
va se vynoří a e d m k r á t po sobě ze celý
život planetární. Má tedy planetární řetěz (okruh)
sedm rou inkarnací a výtěžek každé jednotlivé jest
předán inkarnaci další následující.

Každý takový řetěz neb okruh světů jest potom-
stvem a tvorbou předcházejícího, nižšího a při zro-
zení řetězu nového již neexistujícího okruhu jeho,
jakási reinkarnace (Tajná Věda).

Těchto sedm inkarnací - technicky zvaných "man-
vantary" - tvoří planetární evoluci, říší planetár-
ního Loge. Je to je sedm Logů planetárních, je jas-
no, že sedm těchto planetárních řetězů postupných
evolucí, každá jiná, tvoří dohromady sluneční sou-
stavu. (Binett je nazývá "sedm soustav evolučních".)
V starém kulturním komentáři tento původ sedmi Logů
z je jednoho jakožto i sedmi planetárních řetězů po-
stupných, každý o sedmi globech, se praví: "Z jedno-
ho světla sedm světél; z každého z těchto sedmi
sedmkrát sedm." (Tajná věda)

Pozorujeme-li inkarnace řetězu, manvantary, uhle-
dáme, že i ony jsou dále rozděleny v sedm oddílů.
Vlna života vyslaná planetárním Logem oběhla celý
řetěz a sedm těchto velkých vln životních, sedmero

oběhů dovršuje jednu manvantaru. Každý globus má tedy sedm období činnosti za jednu manvantaru, každý postupně stává se v ní jevištěm vyvíjejícího se života.

Sledující jednotlivý globus seznáme, že po čas jeho aktivity vyvinuje se na něm sedm základních ras lidstva spolu se šesti ostatními nečlověčími říši přírodními, navzájem na sobě závislými. Těchto sedm říší obahuje tvary na všech stupních evolučních; a jakžto před nimi přede všemi prostírají se ještě obsáhlé ~~prakticky~~ obzory spění vyššího, předcházející vyvíjející se formy s každého globu zanikajícího na následující, aby mohly ve svém vzrůstu pokračovat, když končí se období aktivity globu předcházejícího a přecházejí takto s koule na kouli až do konce celého okruhu; dále sledují vyvíjející se formy svůj oběh všemi sedmi okruhy skrze celou manvantaru; dále mohou stoupati manvantaru po manvantare až do konce reinkarnace každého planetárního řetězu, kde výtěžek celého planetárního vývoje bude sehrán Logem planetárním. Potřebs dokládati, že nám není známo téměř nic o celé této evoluci; jen nejvíce vynikající body tohoto úžasného celku byly nám Učitelé naznačeny.

Přistoupíme-li k planetárnímu vývoji, jehož je součástí vlastní náš svět, nevíme nic o průběhu, jímž prošlo sedm jeho globů, vyvinutých za první dvě manvantary. O třetí jeho manvantare víme toliko, že koule, která je dnes naším měsícem, byla globem B v tomto řetězu planetárním. Přece však aspon tento fakt dá nám jasněji seznati, co je míněno těmito sukcesivními reinkarnacemi planetárního okruhu. Sedm globů, které tvořily řetěz či okruh lunární, prošlo v příslušné jím lhůtě svojí sedmou evolucí; sedmkrát dech planetárního Loga přešel vlnou života celým okruhem vyvoláváje po řadě kouli za kouli v život. Jako by Logos sprevující svou říši, věnoval pozornostněprve globu A a vyvolal na něm postupně v existenci nesčíslné formy, jež celým svým souborem tvoří svět; když pak vývoj jich všech pokročil až po jistý stupeň, obrátí pozornost ke globu B, a globus A ponoří zatím se

v pokojný spánek. Takto byla vlna života pužena s globu na globus, až byl okruh uzavřen globem U, končícím svojí evolucí; pak následovalo období klidu- technicky zvané přelays- za něhož v n ě j- š í činnost evoluční ustala. Koncem tohoto období nastal vývoj znova počínaje druhý oběh a to jako prve u globu A. Průběh ten se opakoval šestkrát, ale když dospěl ke konci sedmý, poslední oběh životní vlny, nastala změna. Koule A, ukončivší sedmé období životní, znenáhla se rozložila a zmizela a nastane pouhý stav nehynoucích středisek lžys, pohřbených v klid.

Ze stavu tohoto vyvine se na úsvitě příští manventary nová koule A, jakožto nové těleso, v níž vyakytanou se "principy" předcházející planety A. Tato poznámka má za úkol jen sepon přibližný pojem poskytnout o poměru, v němž je nový globus A z druhé manventary ke starému z první; jinek o této souvislosti nevíme n proto nic.

O souvislosti mezi koulí D měsíční manventary, naším to měsícem- a mezi koulí D pozemské manventary - naší zemí- víme o něco více, a Sinett podal o tom vhodný výklad, v němž shrnul to málo, co víme, ve svém spise: "Soustava, k níž náležíme". Právě tam:

"Nová mlžná koule zemská seskupila se kolem stí středu, jenž byl k mroucí planetě asi v téže poměru, v jakém je nyní k sobě střed země a našeho měsíce. Avšak v tomto stavu mlhovinném zaujelo toto seskupení látky ohromný, mnohem větší objem, než zaujímá dnes pevná hmota naší země. Rozpínala se do všech směrů tak velice, že uzavřela starou planetu zcela ve své ohnivé objetí. Temperature nové mlhoviny byla asi značně vyšší než jakákoli temperature, kterou známe, a tím byla stará planeta po celém svém povrchu zahřátá do toho stupně že všecek její vzduch, voda a vůbec každá její zevzdušnění schopná látka uvedena byla ve stav plynný a dala se takto přenést k novému středisku přítěžlivosti v centru nové mlhoviny. akto

byly vzduch i moře staré planety převedeny na novou, a tak se stalo, že měsíc v nynějším stavu je suchou, vyprahlou, ztrnulou hmotou, bezoblačnou koulí již neobyvatelnou a nepotřebnou k obývání na jaké fyzické bytosti. Až schýlí se ke konci nynější manvantary, průběhem posledního, sedmého oběhu dovrší se jeho rozklad a hmota, již posud měsíc drží pohromadě, rozpadne se v kosmický prach."

Ve třetím svazku "Tajné Vědy" (str. 562) - ve kterémžto svazku jsou obsaženy některé nauky, jež H.P. Blavacká ústně sdílela se svými pokročilejšími žáky, je podotknuto:

"Na počátku evoluce našeho globu byl měsíc mnohem blíže zemi a byl také mnohem větší nežli je teď. Vzdálil se od země a objemem zmenšil se velmi. Měsíc dal v ecky své principy zemi. Nový měsíc se objeví v sedmém oběhu - a náš měsíc zvolna se rozloží úplně a zmizí."

Evolucí ze lunární manvantary vzniklo sedm tříd bytostí nazvaných technicky Otcové (Pitris), ježto oni zplodili bytosti manvantary pozemské. To jsou **M ě s í č n í P i t r i o v é** Tajné Vědy. Vyvinutější než Pitriové nejprvnější byli Otcové dvou dalších tříd nazývaní různě Pitriové Sluneční, neb **kké** Lidé, Nižší Dhyané, kteří byli mnohem pokročilejší, než aby byli mohli prožívat evoluci zemskou na prvních jejích stupních, potřebovali však přispění pozdějších fyzických stavů pozemských k dalšímu svému vývoji budoucímu. Vyšší z těchto dvou tříd, Pitriové Sluneční, skládali se z individualizovaných bytostí ještě jakoby zvířecích, tvořící to se zárodky duší, tj. měli již vyvinutá těla kausální; Pitriové druhé třídy čili Nižší Dhyané teprve se k vývoji kausálního těla chystali. První třída, Pitriové "ěsíční, byli v samých počátcích vytváření duše kausální, jevíce již mentalitu, avšak druhí a třetí vyvinuli teprve princip kámičský (žádostí). Těchto sedm tříd Pitriů "ěsíčních bylo výtěžkem, jež lunární okruh předal k dalšímu rozvíjení zemské, tj. **č t v r t é** reinkarnací planetárního okruhu. V podobě monád vstoupily tyto bytosti do

řetězu zemského, aby oduševnily jejich elementární essenci a formy, utvářené zde Staviteli. (H. P. Blavacká v Tajné Vědě nepojímá Pitrie, jež nazývá Sinett příslušníky I. až III. třídy "do počtu monád řetězu měsíčního"; mluví o nich zcela zvlášť nazývajíce je "Lidmi" a "Dhyan Chohany".) Těmi byli při tom tito Pitriové Měsíční na různém stupni vlastního vývoje. První jich třída vyvinula již princip mentální, druhá a třetí princip kamický, jenž ve třídě čtvrté přítomen byl teprve zárodečně, teprve se blížil zárodečnému stavu ve třídě páté, v šesté však a v sedmé vůbec ani se ještě nevyskytl.

Držím se v této práci názvosloví Tajné Vědy. V pozoruhodné práci Sinetta a Scott-Elliota o Pitriích Měsíčních jsou uvedeny Nižší Dhyané H. P. Blavacké, kteří se inkarnovali při třetí a čtvrté a oběhu (menaventurě) jakožto první a druhá třída Pitriů Měsíčních; jejich třetí třída jest tudíž Blavacké třída první stá. není nijakého rozdílu v uvedených faktech, jenom v názvosloví; avšak tato různost způsobila by studujícímu zmatek, kdyby nebyla tu vysvětlena.

"Stavitelé" jest název, zahrnující nestálou Intelligence, celé hierarchie bytostí postupně rozdílného vědomí a moci, jež provádějí na každé úrovni činnou stavbu forem. Vyšší řídí a ovládají, nižší upravují látku dle opatřených jim modelů. Zde poznáme, proč jsou v planetárním řetězu koule postupně za sebou. Globus A je říše originálních prvotypů, dle nichž vytvářejí se modely forem, jež se mají provéstí průběhem okruhu. Z myslí planetárního Loga vezmou nejvyšší Stavitelé, převzory ideové a řídí Stavitelé na úrovni arupa, kde vytvářejí prvotypické formy pro celý okruh. Na globu B jsou tyto formy reprodukovány v různých schránkách z látky mentální nižším druhem Stavitelů a jsou zvolna vyvíjeny různými pořadími, až jsou schopny, aby přijaly výplň hmotné hmoty. Potom převezmou kol Stavitelů v říši astrální a budují na globu C astrální formy s detaily již vypracovanějšími. Když

tyto formy jsou potud vyvity, pokud jim dovolují podmínky astrální, uchopí se díla Stavitelů na úrovni D a zřizují schránky tvarů na úrovni fyzické a takto jsou utvářeny nejnižší druhy látky v typy určité a formy nejpevnějších a nejúplnějších stavů.

Od tohoto středního bodu vzhůru mění se poněkud povaha evoluce. Až posud byla věnována největší pozornost výstavbě formy; na oblouku vzestupném je věnována svrchovaná péče užití formy za nosiče vyvíjejícího se života; a na druhé polovici vývoje na globu D a na globech E a F vyjadřuje se vědomí nejprve na fyzické pláni a pak i na astrální a nižší mentální rovnocennými formami, vytvořenými na oblouku sestupném. Na tomto oblouku vtiskne se monáda jak nejlépe může vyvíjejícím se formám, což se jeví jako dojem, intuice atp.

Na oblouku vzestupném vyjadřuje se vědomí naproti tomu s k r z e formy samy a vystupu e jako jejich vnitřní vůdce a vládce. Na kouli C, kde dospívá celý oběh ke konci, obývá monáda prvotypické formy koule A a užívá jich za své nosiče.

Na všech těchto stupních působili Měsíční Pitriové jakožto d u š e forem nejprve nad nimi bdíce a později je obývajíce. Jest zásluhou Pitriů první třídy, že nejtěžší břímě celého díla padá průběhem prvních tří oběhů. Pitriové druhé a třetí třídy vproudiv do forem vytvořených třídou první; první připraví tyto formy, oduševnujíce je po nějaký čas a potom ustoupí, ponechávajíce je k obývání druhým a třetím třídám. Na konec prvního oběhu byly podány prvotypické formy n e r o s t ů, aby byly vypracovány následujícími oběhy až dospějí svého nejhustšího stavu uprostřed oběhu čtvrtého. "O h e n" je "živlem" tohoto prvního oběhu. (Proto hlavním činitelem svrchu vyličené činnosti Měsíčních Pitriů v řetěze zemském dáváno též jméno Barhiád Pitriové, tj. Otcové tvárčích ohnů).

Při druhém oběhu Pitriové první třídy pokračují ve své lidské evoluci jen se dotýkajíce nižších jejích stupňů, právě jak spatřujeme na zárodku lidském, jenž po jistou dobu svého vývoje jeví

znaky této vývojové periody ještě dnes; zatím druhá třída ke konci druhého oběhu dospěla nejprvnějšího počátečního stupně lidského. Největším úkolem tohoto oběhu jest snesení prvotypních forem r o s t l i n n é h o žití z myslí Loga- forem to, na nichž v následuících obětech pracuje se dále, až dojdou konečné dokonalosti v oběhu pátém. "V z - d u c h" je živlem tohoto druhého oběhu.

Při třetím oběhu uplatňují se prvotřídní Pitriové v lidské formě definitivně; přes to, že tělo je vláknaté a obrovské, jest ještě na globu D dosti pevné aby počalo státi zpráva; je podobno postavám opičím a pokryto je vlasnatou srstí. Pitriové třetí třídy dospívají počátečního stupně lidského Pitriové druhé třídy (sluneční), zjeví se poprvé za toho oběhu na kouli D a vedou tu evoluci lidskou. Prvotypní formy zvířat jsou přijaty z myslí Loga a mají se vypracovat do úplné dokonalosti koncem oběhu šestého. "Voda" je zde živlem charakteristickým.

Čtvrtý oběh, střední se sedmi, jež tvoří evoluci zemskou, vyznačuje se tím, že přeneseny jsou v něm na globus A prvotypní formy lidské, a tento oběh je podobně význačně lidským jako byly určité předcházející oběhy, jeden zvířecí, jeden rostlinný a jeden nerostný. Teprve sice koncem sedmého oběhu dojde v nich lidstvo dokonalosti svého vývoje, ale podstatné možnosti lidské formy byly projevem již v prvotypech oběhu čtvrtého. "Země" je zde živlem panujícím, živem nejhustším, nejhmotnějším. Prvotřídní sluneční Pitriové vznášeli se pouze kolem koule D na počátečních stupních své činnosti; definitivně vtělují se však teprve, když asi v prostřed vývoje třetí rasy lidské třetí veliký proud života vyšel od Loga planetárního; a pak jen pozvolna, přičemž počet vtělení jejich vzrůstá úměrně s pokrokem rasy. Množství se jich vtěluje teprve na počátku rasy čtvrté.

Evoluce lidstva na naší zemi, kouli D, projevuje velice význačně zmíněnou již sedmou a sedminásobnou rozdílnost svých zjevů. Sedm lidských plemen objevilo se již za třetího oběhu

a za oběhu čtvrtého vystoupilo toto základní sedmidílné třídění velmi zřetelně na kouli C, kde se rozvílo sedm plemen, každé se sedmi podplemeny. Na globu D počíná lidstvo prvním plemenem, tak zv. rasou základní, na sedmi různých místech; "sedm jest jich, každá dle svého určení" - praví Tajná Věda v kap. II. Kniha Dzyanů. Těchto sedm typů tvoří dohromady vedle sebe - nikoli postupně po sobě - prvou rasu základní a každý z nich má zase sedm podplemen. Z první rasy základní - božtvarná, rosolovitá stvoření - vyvíla se druhá rasa základní tvary již určitější tvárností a z nich plémě třetí, vytvářející opicím podobné, neohrabané, obrovité postavy lidské. Uprostřed vývoje této třetí základní rasy, zvané lemurskou, sestoupily na zemi z jiného planetárního řetězu, z Venuše, mnohem pokročilejší členové tamního vysoce již vyvinutého lidstva, vznešené bytosti, častěji nazývané "Synové Světla" pro svůj zářící zjev, jinak Synové Rozumu (Manasu) - Manasaputras - vysokého stupně duchovního (Manasaputras je četná a vznešená hierarchie sebevědomých inteligencí, zahrnující mnohá oddělení a pořadí).

Usídlili se na zemi jakožto božští učitelé mladého lidstva; někteří propůjčili se za průchody třetí životní vlny, jimiž vpuštěny v animální řád lidi této doby a vrstvy jiskry monadického života, jež vytvářejí tělo kauzální. Takto byla individualisována první, druhá i třetí třída Pitriů Měsíčních - velká to většina všeho lidstva. Dvě třídy Pitriů Slunečních, kteří již byli individualisováni - jedna ještě před výstupem z lunárního řetězu a druhá později - tvoří dvojce nižší pořadí Manasaputrů; druhá tato třída vtěluje se ve třetím plemeni asi uprostřed jeho vývoje, první třída později, většinou až v plemeni čtvrtém, atlantském. Páté čili arijské plémě, vedoucí nynější evoluci lidstva, vyvinulo se z pátého podplemene atlantického, jehož nejméně nejší rodiny byly z ostatního množství vyloučeny a převedeny do střední Asie, kde se vyvinula z nich nová základní rasa (arijská) pod přímým dozorem a péčí bytostí vysokého řádu, označené technickým

názvem M a n u. Vystáhnovávali se z centrálního Asie usídlilo se první podplémě této rasy v Indii jižně pohorí himalájského a rozděleno ve svých čtvero kast: učitelů (kněží), bojovníků, kupců a pracovníků (indicky: Bramíné, Kšatrijové, Vajasové a Sudrové), stalo se vládnoucím plemenem na poloostrově indickém, podrobivši si národy čtvrté i třetí rasy, kteří tam před nimi obývali.

Koncem sedmého plemene sedmého oběhu, t.j. na sklonku naší zemské manvantary odevzdá náš okruh (řetěz) svému nástupci plody svého života; plody těmi budou dokonalejší božští lidé, Buddhové, Menuové, Chohaní, Mistři, schopní zachytit dílo vůdčí u vývoji kosmu pod správou Loga planetárního, spolu s celými národními zástupci méně vyvinutých bytostí všech stupňů vědomí, kteří ještě budou potřebovat fyzické zkušenosti.

Pátá, šestá a sedmá manvantara našeho planetárního řetězu jsou ještě v lůně budoucnosti, aby vystoupily, až skončí tato přítomná manvantara čtvrtá; a pak pojme planetární Logos v sebe veškeré plody evoluce a vstoupí se svými dětmi v období Klidu a Blaha. O tomto vznešeném stavu nelze nám mluvit, jakž bychom mohli na tomto stupni naší evoluce jen snít o jeho nevystihlé slávě? Tušíme pouze, že duch náš, přeblesčen, "vzkročí v radost Pána svého" a spočívá v Nám, shlédne před sebou se prostírající neomezené dálavy nekonečného života lásky; výšiny a hlubiny moci a radosti tak neobsahlé, jako jediné Jeho Bytí, tak nevyčerpatelné, jako jediné, což jest.

Mír budiž všem bytostem!

THE MYSTIC SPIRAL

- journey of the Soul

JILL PURCE-Thames and Hudson -London

úryvky z knihy- I.část

CESTA DUŠE

V jediném okamžiku nás může i ta nejsladší vůně postavit ke kořenům našeho bytí, celý náš život vyplnit letmým pocitem; pouhá vůně nás spojí s jiným časem a jiným místem. Tento vztah k němuž jsme došli znovuobjevením jistého okamžiku- to je spirálostezka po které jsme šli, abychom se dostali do stejného bodu v jiném zákrutu.

Veškeré naše zkušenost je jako tato pronásledující vůně, řádní známé situace se vracejí, pokud jsme je neovládli již v předešlém časovém okruhu. Čím více jsme je ovládli, tím strmější je vzestup, který je mírou našeho růstu. Spirála, po které cestujeme životem, je prostředkem, kterým se musíme sami se sebou srovnávat a zjišťovat jak dalece jsme se změnili od té doby, co jsme byli naposled ve městě, navštívili bratra, oslavili vánoce. Čas sám je cylický a pomocí spirály jeho navracejících se období máme pokrok a velkou část našeho porozumění. Spirála je dům, který jsme vystavěli, aby nás ochránil proti nepřetržitému plynutí života, proti jinek nekontrolovatelnému plynutí do neznáma. Protože, co je neznámé, to má moc nad námi, byli bychom jinek tak zranitelní jako nek ve své uliti, pokud by jeho ulita rostla stále do jednoho směru (a nezavíjela se).

Oběznámenost se životní zkušeností se kroutí do kola a chrání nás, vytvářejí ony tajemné horské výhledy spola skrytých zákrutů, které nám zjasňují spekulaci a anticipaci.

Strmost přímých cest je většinou z nás zakázaná (nepřístupná). Mystikové tomu říkali: "short cut",

cesta osvícení, ale to, co svítilo na cestu mytí-
kám, oslepuje obyčejného člověka, neřípraveného
na světlo plného poznání. Pro něho je nezaholená
pravda smrtí, proto musí přistoupit postupný vz-
stup, chráněn znovunabytím rovnováhy v
mírných zákrutách spirály.

PROUD, FORMA A SYMBOL

Jako každá jsoucnost v sestupné kále rea-
lit je spirála symbol. Představuje věčnost, proto-
že může pokračovat do nekonečna. Ale protože my
si nutně nekonečnost představujeme po našem, a
proto konečnou, jsme nuceni ohraničit neohrani-
čitelné. Pouze klamnými hranicemi si můžeme určit
nekonečnost pro sebe přístupnou. Proto v praxi
spirála končí na papíře o dvou rozměrech, v našem
časoprostorovém světě musíme ukončit její kresbu.
Svět a lidské vědomí (makrokosmos a mikrokosmos)
se skládá z nepřetržitostí a dynamického celku,
to může být vyjádřeno spirálou kolem svého stře-
du. Tento symbol, který se nepřetržitě otáčí, roz-
šiřuje a smršťuje, má proměnlivý střed a obvod,
a nemá začátek ani konec; pro naše účely ho může-
me nazvat kulový (sférický) vír.

Nepřetržitě otáčení sférického víru má v
přírodě analogie v proudění vody nebo vzduchu.
Tato forma již můžeme sledovat, když vypouštíme
kroužky kouře, nebo kapneme-li mléko do ustálené
vody, je vědci nazýváne vířivý prstenec.

V totalitě universální nepřetržitosti jsme
časem a prostorem omezení na sukcesivní a ana-
lytické pozorování jejich částí. Tyto části, po-
míjivé formace nepřetržitých pohybů přírody,
sčkoli nejsou perfektní, nám se zdají přibližně
stejně jako originál. Stejně jako roudění a růst
formy nepodobené embryem s mozem, ztělesňuje
předchozí přístup, který se obrací k sčbě, části
přesně demonstrují formování vířivého prstenu.
Mnohé formy v přírodě, sč složeny a zapříčiněny
různými jevy, jsou nejen stejné na pohled,

ale mají i identické matematické vyjádření. Vypadá to, že dohromady tvoří vyšší řád, který je nímž náš omezený smysl, příčin a následků. Spirálovitý pohyb jenž tvoří střed a "celek" je tím, kombinováno s gravitační kontrakcí vytváří sluneční systémy., jejichž středem je slunce a planety. Galaxie jsou také možná vytvořeny spirálovitým pohybem mezihvězdného plynu. To jsou makrokosmické dny a cykly zrcadlené člověkem v mikrokosmu, které ho opakuji jeho modelem, jenž, ať už bereme spánok, city, nebo sám čas, je všeobecně také cyklický.

tejně vířivé zákony vládnu pohybu vody, z které se skládají skoro 3/4 našeho těla. Voda je čistá, potencionální a nezformované matrice, z které veškerý život odvozuje své bytí.

Následkem toho její charakteristické vířivé plynutí; pomíjivé, ale neměnné zůstává ve všech věcech jako dědictví jejího původu. Zavinutím nezformovaných vod krystalizuje v jce, ustavičným otáčením hmoty či vědomí v sobě.

Tento řád odrážející až do mikroskopické a subatomické roviny, strukturuje i odráží naše vědomí. Plný význam organizace, který zřejmě znali Řekové, protože jejich slovo "kosmos" znamená "řád", je znovu demonstrován fyziky, kteří říkají, že hmota spočívá ve svých pohybech a organizaci. tejně růst lidského vědomí je ustavičné očišťování (tříbení) jeho organizace, vnášení řádu do individuálního mikrokosmu.

Ačkoli tento proces je vybudován strukturálně a je nezávislý na přírodní evoluci člověka, může být zrychlen a ulehčen pomocí msp a návodů. Těmito mapami jsou psychologické a náboženské systémy, které vyvinuli přechodní poutníci-prákovníci této cesty. Takovým očišťováním je alchymie, transmise přírodního člověka na bázi kovu spirituálního (ryzího zlata) opakováním hoření a stavění (solve et coagula-rozpust a zahuštění), kterými člověk chápe spirálu svého vědomí. Tato spirála není jediná, ale každá mnohá a dohromady tvoří spirálu multidimenzi, ve které je každý závit také komplet.

ní spirálou a každá spirála záviten. Navíc i My jsou spirálou se všemi závitů a spirálami v sobě.

Především se potřebujeme seznámit s povahou jejich závitů a vědomě vytyčit její zákony našich zákonů, jako ten Poeův Námořník, který klesaje na dno moelstromu pečlivým pozorováním porozuměl zákonitostem víru a byl vyneset toutéž spirálou, která ho strhávala dolů. Jednoduchá plošná spirála má řadu pozoruhodných znaků. Vychází a vrací se ke svému zdroji, což je nepřetržitost; její konce jsou opačné a zároveň stejné; ukazuje cyklus změn v kontinuu a alternaci polarit každého cyklu ztělesňuje principy expanze a kontrakce se změnou svého spádu a možnost simulárního pohybu v obou stranách na svých koncích. Ve sférickém víru tyto konce, střed a kraj, plynou jeden do druhého v podstatě jsou zaměnitelné.

V relativním světě času, prostoru a jejich důsledků, pohybu-možnost pohybu v obou směrech se manifestuje jako dvojí možnost, jako vír epějící vzhůru, nebo jako vír dolů. Spirála je vlastně asymetrická a vybere-li si směr podél vertikální osy, určuje cestu doleva nebo doprava, možnost běhu ke slunci nebo proti slunci. Posledně jmenovaný do šířky či "zlověstný" je ve spojitosti se vztahem člověka k pohybu nebes, říká se mu ek-tropický, odvíjí svůj pohyb z řádu do chaosu a dle C.G. Junga z vědomí do nevědomí. Díky této důležité asymetrii dvouproutčnost spirály může být odstraněna pouze jejím protažením skrze jinou prostorovou dimenzi, trojrozměrná vedená skrz čtyři dimenze atd. Směr je proto indikací dimenze a tradičně myšleno světlem, kterým spirála běží. Protože náš svět je většinou pravotočivý, má se za to, že Onen svět je levotočivý, to se vztahuje i na průniky do dalších dimenzí.

Podle Kabbaly existují čtyři světy, každý z nich je negativem své pozitivní existence. Museli bychom se dostat z tohoto relativního světa prostoru a času, aby možnost rotování asymetrických tvarů dalšími dimenzemi v prostoru axiálně se po-

dobala svému obrazu.

Vesmírný sférický vír je možná nejucelenější symbol, kterým můžeme znepovět naši kosmickou pout.

Stejně to i vyjádřil „Blake v básni „Milton“

„Povaha nehoréčnosti je tato:

Ne vše má svůj vlastní vír a když už jednou poutník věčnosti projde tímto vírem, pochopí že se točí nazpět na cestu, kterou prošel, dovnitř zeměkoule odhalené jako slunce...
Proto je nebe vír, kterým už prošel
a Země vír, kterým už prošla noha poutníka
„Věčnosti.“

EVOLUČNÍ SPIRÁLA

V každém z nás jsou tři stádia, kterými se děje je poznání. „akovým spirálovým procesem byl uskutečněn člověk, ale i kosmos, protože představuje chod evoluce.

Proto v době červánků lidstva jakož i v dětství neexistovalo oddělení nás od vnějšího světa dokud se (individuálně) či jako rasa) nestaneme sebeuvědomělými. Výsledkem následujícího zvrstí bylo to, že individuální a kolektivní Ego vykrystelizovalo a my jsme se museli podrobit jako subjekt a odlišit se od světa, který se pro nás stává objektem našeho zkoumání. Jak vidíme kontinuum se diferencovalo do „věcí“. Každá věc se rozdělila do dalších, aby se opět rozdělily ještě do dalších více věcí, dokud se kontinuum nevyvinulo v hierarchii i jazyk, který dříve plynul v slovesech, postupně se rozpáhl do podstatných jmen a spojek.

Třetím individuálním stádiem je intuitivní poznávání, nebo osvícení, přičemž subjekt i objekt se stávají znovu jedním celkem. Všeobecně tento návrat do kontinua nazýváme jen potřebu nového jazyka, který se snaží vytvořit fyzikové, ale také

te, že analytický a kvantitativní svět se svíjí do nové jednoduchosti. V nejbližším rozsahu sférického víru, před tím než se dostaví integrující moment stažení (uzavření) víru kolektivního osvícení je otočka dlouhá a pomalá. Každý člověk integrovaný, utvořený a v provedení individualizovaný, se stává univerzálním a extrém diferenciací individuálního vědomí vede zpět do totality. Na této spirále, každý z nás pozemšťanů je jako světlo, které je postupně jasnější, až se stává tak zamořeným a intenzivním, že už zde jde jen o jedno světlo, světlo kosmického vědomí, nebo jak říká Teilhard de Chardin: "psychická konvergence světla samotného: Bodem Omega".

DÝCHAJÍCÍ KOSMOS

Protože každý popis absolutna se musí vtěsnat do mezí, jsme schopni ho vyjevit použitím symbolů, které to říznou přímo skrz všechny vratvy a zákruty našeho vědomí.

Nemůžeme zde, než jen se dotknout hloubky těchto symbolů.. Každý je jak ota at kruh či bod. Protože symbol prochází všemi polkami a také dimenzemi, tyto musí být zviditelněny ve třech dimenzích, každý kruh jako koule.

Funkcí symbolu je jít ze "omezení fragmentu" a spojit různé části jednoho velku, nebo alternativně ty světy v nichž se tyto části manifestují, tyto světy jsou následující zákruty spirály. Každý symbol je spojení stejné frekvence s nadsvětem, vertikální most mezi předněty stejného "kosmického rytmu na různých pláňích reality". Jinými slovy, každý symbol je propojením s korespondentem na nejbližší zákrutu spirály.

Na plošné spirále, každý bod průseku mezi poleměrem a následující zákrutou, by byla manifestace symbolu zjevná z příslušných světů na hrubší, či jemnější rovině kosmické manifestace.

Jako Platonovi v zni v jeskyni, vidíme jen stíny obrazů a skutečných objektů, které samy o sobě jsou jen manifestací idejí a archetypů (neb nezmenitelných esencí). Jinými slovy "originály" fyzické manifestace přírody jsou jen symboly metafyzických realit, a i tyto posledně jmenované jsou pro svou multiplicitu pouze částmi "Jediné Esence"

Tzn., že všechny manifestace, a vše, co prožíváme je symbolické a "celek existence je kontinuum, které se řídí samo sebou. Nemá žádnou manifestovanou podobu, proto nemůže být sledováno smysly, ale jeho vlastní dynamismus se manifestuje v obrazech, jejichž struktura se podílí na struktuře kontinua". (Lang-Pu-Chin)

Je příznačné, že přestože jednoduší dvojrozměrná spirála je jedním z nejstarších symbolů pro věčnost, nikdy nebyla používána pro Absolutno. To proto, že nikdy není celá, její povaha vylučuje její kompletnost. Naše koncepce Absolutna jdou než k neomezenému rozměru, vyjadřují obsaženost. Ve třech tradicích je Bůh všeobsahnující. Všechny manifestace přesahuje a proto je v nich obsažen buď do něhož se také nevrací.

Přestože dvojrozměrná spirála začíná v nekonečnu a přesahuje do nekonečna, procházejíc všemi vnitřními záhyby manifestace v čase a relativním světě, je pouze symbol sférického víru. Tento, jeden z nejstarších symbolů, které byly člověku známy, je nejznámější jako znak Yin Yang. Ale přes jeho rozšíření na Dalším východě, nutno konstatovat, že na západě existoval symbol sférického víru možná ještě dříve. Známa je dvojité spirála vyrytá megalitickým člověkem.

Když je plošná spirála představována ve třech dimenzích, má svůj počátek a konec na otočných polích centrální osy, centrální nekonečnosti, nebo-li osy vědomí. Spirála se skutečně vrací stálým otáčením ke svému zdroji.. Její "koniec" není vůbec unesením relativity do nekonečnosti. Jedno je jednoduše jedno vzhlížející se v sobě a z toho pochází subjekt a objekt, je to dualita, skrze je vše známo.

Uchovejte si tento dvojí obraz v myslí a přistupme k třetímu bodu: vztahům mezi vzdáleností subjektu a objektu t.j. vědění; proto v japonštině "rozumět" znamená také "být rozdělen". Na kabbalistickém stromu života je tento prostor skutečně nazýván Vědáním "DAAT" a je to neviditelný bod na centrální ose mezi korunou (Kether) já jsem a Pravdou (Tepheret) já jsem. Rozumí se tomu jako spojení. Eheieh asher Eheieh, já jsem (subjekt), že já jsem (objekt). Tento třetí princip je zrcadlo ve vědomí v němž se vzhlíží čisté bytí.

V islámské tradici se praví: "Byl jsem ukrytý pohled a toužil jsem být poznán, tak jsem stvořil svět."

V sférickém víru je ukrytý pohled v bodu počátku. Aby bylo poznáno, protože pohled si uvědomuje, že je pohled, svět byl stvořen. Cykly vzniku, okruhy existence pokračují spirálou a odhalují svůj původ vytvořením (vantage) bodů. Z opačného bodu se původ může vidět a proto si být sám sebe vědom. Oddělení nebe a země vytvořilo světlo vědění, vědění, kterým je vše viděno i věděno. Toto cyklické uskutečňování se je v mytologii známo jako ochranný had, či drak ovíjející strom světa, neb horu, centrální osu, Axis Mundi. Tento drak reprezentuje také svět iluzí, záhybů manifestace, které hrdina musí zničit na své pouti ze pravdou, pokladem, dementem, Self, Já, umístěném v osném středu věcí.

Tento motiv se objevuje ve více či méně rozvedené podobě v mnoha tradicích; svět i člověk se spiritualizují na téže spirále; t.j. dech Kosmu. Výdechem se duch saržtuje, vytváří hmotu, do níž je zahrnut a zavinut; to je stvoření světa dechem božím! Vdechnutím se hmota rozprostírá a rozvíjí do ducha. Člověk, srdce mikrokosmu, řídí tento puls tím, že se stal vědomým, vdechuje, uskutečňuje žžžžž zpětný dech.

Vdechujeme proto, abychom vydechovali, to je pravda světa člověka, jenž byl stvořen stejným obrazem. Proto je život člověka v mnoha domýšlivých náboženských a mytologických systémech chápán

jako vědomé závojení původních závitů (kotoučů) manifestace...V rozsahu jednoduché spirály, cesta vědomí se jeví jako návrat po stejné cestě v rozsahu sférickém, návrat je kontinuum.

V bodě maximální kontrakce začíná expanze. Strídající fáze jsou popsány v kabbale. Každá individualita jde po spirále dolů kolem stromu života, zhmotní se, je obtěžkána v Dastu a zrozená v Malkuthu, neboli království, proto v okamžiku zrození si pínáší nebe na zemi, ale v tomto okamžiku se proces zvrací a skrze život začne jít po spirále zpět nahoru ke stromu života, odvíjejíc se do ducha. Pínáší si zemi zpět do nebe, zachováváje si v paměti vzpomínku na původní cestu. Skutečně všechno poznání, všechno životní vidění, je vědomé rozpomínání, předvědomé znalosti zavíjejících se cest.

Idea odvíjení byla známa W.B. Yeatsovi, který napsal:

Odvíjení je vdechování, neboli expanze velkého dechu. Je to zároveň návrat do původního imulsu; zavíjení do sebe přírodního světa od planetárních drah po honbu, od proudění našich zrakostí zkušeností, po cirkulaci našich jemných energií.

Z těchto uvedených důvodů hraje dýchání takovou úlohu v každé formě meditace. Zároveň to zahrnuje důležitost slov a dechu v mnoha kosmogonických a rozšíření myšlenky stvoření světa pojmenováním věcí jmény a písmeny abecedy, což se objevuje v Kabbalistické, Arabské a Hinduistické tradici. V islámu je "Božské vydechování" manifestace tvůrčího ženského principu jednoty, podobající se indické bohyni Šakti. Skrze tento Božský dech byly vyjeveny Božské archetypy, čili jména 28 písmen arabské abecedy. Strídavý dech "nepřetržitého tvorení" je původní Božský čin, podle slov Proroka: "Ten, kdo se nerozechvře upamatováním se na přítele, nemá žádného". Pulzující dech a rytmické vzývání svatých jmen kulminuje (jako ve šíření Dervišů) v kosmických pohybech a vibracích celého těla. S každým vydechnutím se manifestuje kosmický princip. Vrací se zpátky do Božské Esence v každém okamžiku kon-

a znovu se projevuje a externalizuje v okamžiku ex-
penze (S.M.Neer-Tři muslimští mudrcové). Každý okam-
žik existuje zde integrován do transcendentního pů-
vodu. Tyto střídající se fáze odpovídají ubývání a
dorůstání měsíce; podle mohamedánského mystika Ibn
Arabiho, 28 fází měsíce odpovídá 28 písmenem arabské
abecedy, jejichž podoba je odvozena od tvaru luny.
"avíc, protože jsou písmena fonetická, jejich formax
zvuk a vnitřní smysl je úzce spojen s Božími jmény.
Měsíc, jehož cyklický rytmus můžeme nejen vidět, ale i
pocítit, obdařil člověka mnohým ukazatelem k spirále,
přínejmenším jeho vztahu k rytmu a spirálovému proud-
ění vody, z které se skládá podstatná část našeho
těla.

SPIRÁLA ŽIVOTA

Spirálová tendence v každém z nás touží a roste
směrem k celku (celistvosti). "aždý celek je cyklický
má začátek, střed a konec. "očíná z nějakého bodu, roz-
prostřuje se a diferencuje, smršťuje se a mizí opět
v tomto bodě. Takový je běh našeho života a může být
i světa. Pouze škála času se změnila.

"ačínáme život jakoby z bodu, z nepetrného oplaze-
ného vajíčka. Podle matematiky bod má umístění, ale
nemá dimenze. Nemaže dimenze, je totální možnost a
přestože se může šířit stejně do všech směrů, je ne-
zbytně středem. Pokud zvětšíme tento bod, zjistíme,
že naše oplodněné vajíčko se stalo koulí. Naš cíl je
se navrátit do této koule, je to psychická celistvost
známe-li cíl ke kterému se vracíme, můžeme jít cestu
života za čas mezi bodem totální možnosti, zárodkem,
v němž je obsažena potencialita našeho životního
cyklu a fyzickou smrtí jako obrovskou okrouhlou en-
titou.

Jestliže je život cesta časem a proto nepřetr-
tost (kontinuum), můžeme si ho představit jako čáru
a navíc, protože se navrácí a přesto dál plyne, jako
spirálu. Pouze pokud by bylo možné se navrátit zpát-
ky do stejného bodu v čase, byl by to kruh. Každý

cirkulární pohyb do čtvrtého rozměru (časoprostorově) se stává spirálou; proto zcela zřejmě některé kosmické cyklické procesy v přírodě se v čase nikdy neopakuji. I oběh Země okolo Slunce je spirálou v čase a roky se od sebe liší.

Ať už my vnášíme pořádek našeho vnímání do světa kolem nás, nebo tento svět ho vnáší do nás, přesto je pouze jeden řád a ten panuje v mikrokosmu jako v makrokosmu. To, co je možno říci, že naše vědomí je koule, kterou můžeme opast spirálou a koule našeho vědomí je celek a má svou vlastní spirálovou cestu, to je mikrokosmické analogie pohybu naší Země otáčející se po spirále kolem sebe a kolem Slunce.

Pohyb Země otáčející se kolem své osy dle vznik okruhu individuálních astrologických diagramů. Tento cirkulární diagram, neb-li obraz psychické celistvosti, je mapou nebes obklopujících určité místo na Zemi přesně v okamžiku zrození. Z důvodů, které nám unikají, je celý život člověka ovlivněn událostmi jeho zrození. Povaha tohoto okamžiku, čas a místo prvého nadechnutí je jako program, jímž se nakrmí kosmický kompjuter, zatímco pamatující spirály kosmických těles jsou částmi obvodů tohoto kompjuteru, které se stahují a rozvíjejí jediný moment v časové škále osoby. Všechny naše vnitřní schopnosti a kety bytí jsou představovány kosmickým tělesem a určeny mentální pozicí tohoto tělesa, které má svůj vlastní přirozený cyklus rozvíjení v interakci s ostatními tělesy.

Rozvíjení lunárního cyklu těla se během života osoby děje ve třech revolučních vzestupech, počínaje vzestupem, který je startovním bodem v kruhu a okamžikem zrození, ukazujícím jako ručička na hodinách (kosmických). Každý zákrut je jako oběh sama okolo sebe, jehož tři cykly představují postupné rozvíjení těla, duše a ducha, v periodách čínicích přibližně 28 let. Když si nakreslíme kruh psychické celistvosti a rozdělíme na čtvrtiny, berouce za základ dvanáctinový astrologický diagram, pak trvá každý okruh 28 let a každá čtvrtina

představuje sedmiletou periodu přidělenou věku člověka, a řízenou příslušnou planetou. Celkový životní cyklus je 84 let, což představuje oběh Uranu. Ačkoli Země se otáčí kolem Slunce, člověku se zdá, že je to Slunce, které se otáčí okolo Země, protože díky měsíční změně pozic Země, Slunce vidíme na pozadí dvanácti různých sektorů ekliptické dráhy Země zobrazených Zodiakem. Pohyby Slunce v konstelacích musí být chápány jako pohyby Země a vtažena jako také individualit.. Spirála Slunce (či-li roční běh Země) je spirálou člověka ve vztahu k vnějšímu světu, zatímco spirála našeho diagramu otáčející se jako Země kol m své osy, vytváří spirálu našeho vnitřního života. Domínice těchto dvou makrokosmických spirál v čase, od okamžiku našeho zrození odpovídá hl. změně v evoluci našeho vědomí.

Tyto cykly jsou v čase spirálami, jejichž symbolický směr at nahoru nebo dolů je prvkem výběru. Když se učíme rozumět její povaze, každé spirála, metaforicky řečeno, stoupá, protože je jí povoleno stoupat, rozvíjet se, jestli se jí protivíme je stlačována a potlačována energie je její vlastní negativitou. Jestliže plně rozumíme její povaze, veškerý potenciál pro rozvoj každého z nás bude využit a naše cesta diagramem (chart) bude spirálou ke středu, k "nyní" (k pevné ose, kolem které se my s Země otáčí.)

.....

DVĚ VĚČNOSTI

Mezi poly naší cesty sférickým vírem, vidíme jak náš zdroj tak i síl. Táhne nás to do obou směrů, protože naše touha navrátit se do láne, popsaná

psychology, má svou protiváhu ve vášnivě touze mystiků po spojení s Bohem.

V první části života se převážně předháníme, externalizujeme a rozvíjíme převážně naše ego na bázi ponáhování se středem okolo. To je rozvoj našeho prvního v domě, sebe jako oddělené entity. "Každá je z polu, naše počínající záhyby expandují. Z počátku jsou malé, takže netrvá dlouho opset cyklus. Relativní rychlost rozvíjení a růstu v dětství jsou zpočátku obrovské. Jako děti máme před sebou obrovskou pouť, otočit naší sférou a navrátit se zpět domů. Každá další otočka cyklu trvá déle, rozvoj se zpomaluje a zákruty jsou čím dál stabilnější, čím víc se blíží k rovníku, čili bodu obratu. Stejný rozvoj můžeme sledovat ve dvou dimenzích Yin Yang, kde v nejvyšší synekstii plnosti cyklu téměř protikladu ruší rovnováhu a je příčinou zvratu ve směru, po němž se rychlost rotace víru (jako při všech návratech domů) zvětšuje.

EXPANZE

„Každý zákrut znamená nějakou obsaženost a ukončený cyklus rozvoje k celistvosti, ale protože každý je částí celku, ukončení je zároveň začátkem, tak aby spirála ukazovala ohrazení, kvalitu okružní cesty, kterou jsme zažili a ekvivalentní body dosažené každou novou otočkou.

KONTRAKCE

KONTRAKCE

Znovu přicházejí chvíle krizí a rozhodování, kdy se nám dostává porozumění, jsou veliými krizovými body iniciace, označují rozchod s jedním staven bytí a jeho smrt a zrození dalšího. "Koli-rát" říká Yeats "člověk žije a umírá mezi svými dvěma věčnostmi."

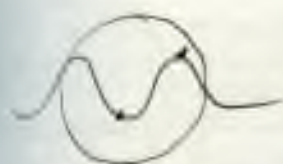
„Ona tradice, náboženství, mytologie a legendy popisují tyto dvě věčnosti, dva konce spirály života. Z hlediska psychologie, například to, s čím se a tokovým odporem rozcházíme, je neroztríděnou matricí nevědomí, existence luhovaná v předegoidních vzpomínkách, vodní propasti našeho života v lůně. Vše se zde zdá snadné a perfektní, věčné a nesmrtelné, to je Zlatý věk a Ráj, z kterého jsme byli

vyhnání. Rozbřesk vědomí byl sebeuvědoměním. Tím, že jsme pojedli ze stromu poznání, užívali jsme objektivně-zvzdělání a proto jako neví-poprve. To bylo prvé známení našeho rozvoje, otočení, abychom se z ozorovali a následná nárys identitys "celistvosti" v toku odmatého štěstí a v nezformovaném odlivu. Tento stav je popsán v mnoha mýtech stvoření, které jsou mikrokosmické zároveň. První fáze rozvoje ega se objevuje v mytologii jako ~~zlaté vejce~~ kosmické vejce. V hinduistické tradici to je Brahmové vejce, plouvající na vodách chaosu, prvé nesmělé oddělení, vznášející se vejce v materii, z které se skládá. Astrologicky to je fáze ovládaná Měsícem, protože ten řídí vody a odráží Slunce, jako ego odráží Já (sebe). Vejce je utvořeno neotáčivostí (spíše vláčením do sebe) a involucí bytí.

Jestliže začátek naší cesty bylo Zlaté vejce či Zlatý věk, jeho koncem bylo znovuzobjevení toho, co jsme ztratili, Zlatého rouna, či Zlaté alchymistů. Ale správná cesta k počátku je cesta dál. Jak říká Tao Te Ching: "Jít dál, znamená jít daleko, jít daleko, znamená vracet se."

Jít zpět by bylo jít proti řádu v cí a být vsát do níh virem. Návrat ke středu může nastat až po vzdálení se od něho jako nemůžeme být kontrakce bez expanze. Protože jedno vede k druhému, počáteční expanze a explorační vyvíjejícího se bytí je řízena jeho návratem z neomezené rozptýlenosti do nekonečna. Takto vykresleno Ego, které je stavěno do kontrastu s tím, co je mimo tyto meze, transcendentním Bohem, se vrací aby zrušilo své oddělení a našlo Imanentního Boha uvnitř sebe.

Cílem je najednou perfekce a opuštění sebe sama. Přestože to mohou být dva různé cíle, opuštění se může stát skrze vědění nutné k perfekci. Zánik Já v Bohu, cíl východní Nirvány, je zároveň opuštění zákruhů Mayi či iluzí, ze zákruhů existence a tudíž průnik ze spirály na centrální osu, centrum ve středu podmi- nek, které je zároveň realizací zdroje v našem vlastním bytí.

"protože, co střed přináší
musí zřejmý být
to, co trvá až do konce
a bylo tam od věčnosti."

(Goethe, *ästhetischer Diwan*)

Na některých cestách je střed skryt, na jiných, díky perfekci a vedení je zřejmý. V hinduistické tradici je střed zván "Diamantové tělo". Tento bod klidu, vzdálený citové vřavě každodenní existence, je popisován jako něco ~~jiného~~ nečitelného a nezměnitelného. V jiných tradicích je to skála živých vod, kámen filosofů, kámen založení jistoty, perla nebo klenot. A když se střed utvrzuje (zakaluje) jeho transparence se zvyšuje, ale nezničitelný má jasnost diamantu. Viděna dle plošné spirály naše cesta začíná v nekonečnosti a pohybuje se k vlastnímu centru, koncentrace nekonečnosti do bodu. Nekonečnosti je takto dosaženo procesem zvyšování řádu a koncentrováním.

Jedno (Ono), které je všude, je nalezeno v centru bytí, koncentrace Jednoho jako všude do jednoho jeho celku, centra. Tato koncentrace a organizace je nejzřetelnější v diamantu, jehož karbonické atomy, stejně jako v grafitu či uhlí, dosáhly stavu maxima řádu a perfekce. Cesta spirály začíná v transcendenci, ve fluidu nezformovaných vod, končí finální transparentí v perfekci diamantu.

..... střed

Protože je vesmír manifestovaný, nemůže být nekonečný. "Bod", který je osou normy, je nehybným celkem okruhu, na jehož okraji se otáčejí všechny možnosti, rozdíly a individuality". (Chuang Tzu). Tento manifestovaný bod je totální možností a obsehuje stejně jako jednota mnohost-konečnou možnost manifestace, trvání a šíření. Protože toto potenciální šíření je možné do všech stran, bod je středem. Sférický vír světa je možno vidět

jako vycházející z tohoto bodu a obsahující ho. To se také shoduje s koncepcí bodu, který vychází ze sebe a k sobě se vrací, přičemž ačkoliv je jen sám sebou, přesto je vším. V hinduistické koncepci je obdobně Bindu (semě) souzvučné se světovým vejcem. V hebrejské tradici se praví, že Největější Jednota stvořila tento svět jako embryo, protože embryo rostlo ze středu (pupku) Bůh počal tvořit svět od středu a z něho se šířil do všech směrů.

Ve shodě s fundamentálním principem rotace, který je vlastní fyzickému světu, embryo roste ze středu ve spirálu. Stejně čas a směry vesmíru se manifestují do centrální osy jako cykly existence, proto Lakotští indiáni říkají: "Kok je kruh okolo světa".

Stejně jako každá částice světa je vždy a všude analogická k celku, tak i "každý obsahuje v sobě možnost, aby se stal středem vzhledem k totálnímu bytí" (R. Guenon-symbolika kříže). Ve svém rituálu Kwakiutlové (indiáni) - "Jsem středem světa". Buddha řekl: "To já jsem vrcholem světa, to já jsem nejstarší."

Středem je stejně střed kteréhokoli místa či kterékoli osoby či bytosti. V řecké filosofii, v uměních, v kabale, v sofismu je za střed člověka považováno srdce určené jako místo inteligence Brahmy, Salemouna, Universálního Logu. Ačkoliv fyziologicky srdce je centrem cirkulace vlastního vitálního fluida tělem, srdce se ve všem smyslu neomezuje na tělesný prostor, a jeho poleha se nemusí krýt s tělesnou.

Absolutně rozdělení na subjekt a objekt se rozdělilo na nebe a zem a vytvořilo světovou osu, pol umístěný ve středu světa, přidržuje baldachýn nebe spojující je se zemí. Proto se stala centrální osou spojující a pronikající hor zontální stavby bytí, proniklo jejich centry a "místem manifestace toho, co tradice Dálného východu nazývá nečinnou aktivitou Nebes" (Guenon-symbolika kříže).

Posláním člověka je především spojovat nebe

se zemí. Každá osoba je tudíž centrální osou a ob-
 sahují ji v sobě, ne ní musí splňat tím, že aktivuje
 Jeanou energii ve svém spirituálním sloupu, či me-
 tafericky je ústředním pilířem vědomí, jeho výstu-
 pen na Stron Života, který oplátkou sešle světlo,
 či milost z onoho světa. Toto seslání pouze ozna-
 zuje, kdy osoba docílila, byt jen na chvíli, zmenu
 vědomí na centrální ose, v bodu klidu, neboli "cen-
 tru ve středu stavů". Tato osa světa "ve středu
 Země" se odívá do symbolické formy pilířů, pólů,
 hor, věží, templů či žebříků duše a je polem kam
 šplhali sibiřští šamané na svých nebeských letech
 nebe tím, co náleželo Aruntovi v Austrálii, který
 když byl rozbitý zapříčinil, že celý kmen byl tak
 konsternován, že "nějaký čas bloudil bezcílně a
 nakonec si lehl na zem a vyl, aby si pro něj pří-
 le smrt, předvídající katastrofu, konec světa, zvr t
 k chaosu". (M. Eliade-Posvěcený a znesvěcený).
 Tato osa protíná vertikálně všechny plány existen-
 ce, z kterých každá je rozdělena schody či příčka-
 mi, ~~xxxxxxxx~~ at už devíti schody Egyptských my-
 stérií Osiridových, sedmi Mithraickými zasvěcení,
 sedmi schody Buddhovými, sedmi zářezy na stromě
 sibiřských šamanů či sedmi schody Babylonského
 zigguratu. Navíc všechny kosmické či světé hory
 jako Meru, Gerizim, Kaf, Tabor a Olymp tvoří příčin-
 ná spojení mezi nebem a zemí. Vrchol hory je špi-
 cí nahoru se vinoucí spirály, bodem spojení nebe
 se zemí, které je neviditelnou spirálou vinoucí
 se dolů. Dále všechny chrámy jsou nápodobou svě-
 té hory, v katedrále v Chartes je studně, která
 sahá tak hluboko, jako špiče věží klukaka vysoko
 do nebe, proto, aby se věřící ocitli ve středu.
 Věže vytváří "bránu nebes", neboli otevření směrem
 nahoru, umožňující přímé vertikální spojení mezi
 nebem a zemí. Z této osy, jako ze středu kola, vše
 se šíří a rotuje ve spirále. Celý vědomí a jeho
 prostorověčasovými stavy, není než spirálou manifes-
 tace svého středu klidu; jak rotuje, rozširuje se
 a rotující se smršťuje a nízí ve zdroji, ze které-
 ho vyšel. Meditací člověk krouží do stavu celku,
 jehož je symbolem, jeho meditační aktivita nápo-
 dobuje aktivitu celku.

Tao Te Ching nás učí:

Přitiskni se ke konečné prázdnotě
 Hlídej nezvratný klid
 Každá z těch 10 000 věcí se hýbe a pracuje
 A přesto můžeme vidět prázdnotu,
 kam se musejí navrátit
 Všechny věci jakkoli vzkvétající
 Se vrátí a půjdou domů ke kořenům z kte-
 rých vyšly
 Tomuto zvratu ke kořenům se říká klid
 Je to poznání nezbytnosti Tě,
 Které se zove Nezměnitelná
 Poznání nezměnitelného znamená Osvícení
 Setrvání v nevědomosti je slepým spánkem
 ke katastrofě.

příště dokončení.

MICHEL QUOIST

Mezi člověkem a Bohem

(Tři kapitoly z knihy: Nasadit celý život k
záchraně celého člověka
Přijmout své manželství
Milovat znamená darovat se

Přeložil P.Vladimír Rudolf.Vydala Česká kato-
lická charita Praha 1969.

NASADIT CELI ŽIVOT K ZÁCHRANĚ CELÉHO ČLOVĚKA

"A ngážovanost" je slovo dnes velmi užívané, a to k označení lidské obětavosti vůči ostatním, především v jejich boji o lidsější společenské podmínky a životní podmínky. Člověk nemůže milovat Boha, nemiluje-li své bližní a své bližní nemiluje, nechá-li je trpět, aniž by na to nějak reagoval. Čím dále postupuje pokrok, tím více zla se v tírá do politického, hospodářského a sociálního života; do organizací, nařízení, zákonů....; do věcí samých, do všeho toho, co v celém souhrnu nazýváme "základní strukturou". Člověk tím trpí. K osvobození člověka není už možno spokojit se s individuálním jakkoli velkodušným řešením; je nutno vést boj právě ve sféře těchto základních struktur. Křesťan však musí trvale vědět, že cílem jeho další je záchrana člověka a zrušování věčného království.

-Necháš-li těžce zraněného ležet na ulici, oniž bys mu poskytl pomoc, budeš odsouzen pro zanedbání péče o osobu v nebezpečí smrti.

Ježíš Kristus řekl, že jdeš-li lhostejně kolem svého trpícího bratra, nebudeš mít život věčný.

-Vědět,

že lidé umírají hladu,

že žijí v brlohách nebo vůbec nemají přístře-

ží,
že jsou nezaměstnaní nebo dostávají bídné mzdy,

že jsou otroky svých pracovních podmínek,

že jsou lidé, kteří neumějí číst a psát,

že jsou lidé, které kosí epidemie, lidé starí
a opuštění atd.,

to vše vědět a nedělat proti tomu nic, to znamená podepsat před Bohem své vlastní ztracení.

-Na zemi není víc způsobů jak milovat Boha, je jen jeden jediný: obětovat se svým bližním.

- Snažíš-li se rozvíhnut svůj "vnitřní život" a přitom nerozvíjíš "vnější život" se svými bratry, silně se klameš. Nemůžeš si dělat nárok na spojení s Ježíšem Kristem v tichu své duše, necháš-li trpícího a umírajícího Ježíše Krista naříkat vedle tebe.

- Postavil-li tě Otec do světa na určité místo a udržuje-li tě na tomto místě, neříkej: "mám zvláštní poslání", nebo: "Pomáhám lidem-duchovně".

V tvém domě, ve tvé čtvrti, na tvém pracovišti, atd. na tebe čekají tvoji bratři a ty se nemůžeš vyhnout konkrétní bratrské lásce.

- Je pravda, že Bůh může od některých lidí vyžadovat větší míru kontempace v jejich životě, ale -kromě výjimek, které by musely být prozkoumány- neosvobozuje je pro to nikdy od lásky, která se projevuje činy.

- Řeholníci, kteří by ztratili zájem o lidi, a to nejen o jejich duchovní chudobu, ale i o jejich materiální bídu, stali by se řeholníky, kteří ztratili smysl pro Boha a jeho lásku.

- Nedoufej v únik do duchovních výšek.

Musíš růst nekonečně vzhůru, ale nikdy se nesmíš dovést dotýkat země.

- Cokoli činíš, abys skutečně zmírnil utrpení svých bratří, to ti zaručuje převost tvé lásky k Bohu.

- Vidíš-li dva muže jak se perou, odtrhneš je. Ale pokus se urovnat i důvod jejich rvačky.

Otrávil-li pitná voda víc osob, pečuj o nemocné, ale podnikni také kroky k tomu, aby voda byla dezinfikována.

Utrpení lidí má nespočetné příčiny; musíš své bratry utěšovat, musíš jim pomáhat, ale rovněž musíš bojovat proti příčinám jejich bolestí.

- To nejsou jen jednotlivci, kteří mají být zachráněni, ale celý lidský život a vše, co život představuje: dnešní skutečnost, at již náboženská

hospodářská nebo sociální....

Při svém zapojení musíš vyjádřit svou bratrskou lásku nejen v individuální službě svým bratrům, ale také ve službě celému lidskému společenství a to tím, že budeš se angažovat v otázce "základní struktury" života.

-Tvůj kamarád v podniku velmi těžce vydělává na živobytí; ty však celkem velmi lehce a snadno. Přinášíš-li osobně velké oběti, abys mu pomohl, je to chvályhodné! Ale co ostatní? A co příčiny?

Jistá dokonalost lásky k bližnímu v individuálních vztazích může mnohdy uklidnit tvé svědomí a skrýt nesmírný úkol mužného nasazení sil v celém společenství, a za spravedlivější a lidštější strukturu života.

-Jsi-li svědkem krádeže. Neděláš-li nic, abys ji zabránil, neděláš-li nic ani potom, abys ji ohlásil, jsi spoluvíníkem a zasluhuješ odsouzení.

Jsi ve světě svědkem nedostatku lásky a nespravedlnosti, což má za následek utrpení všeho druhu a pro velkou část lidstva.

-Beríš-li nic a neděláš-li nic, jsi spoluvíníkem ~~xxvxxixakxjxkxssxxkxkx~~ ineseš s ostatními tíhu těchto hříchů.

-Svět je ve svých základech tak zkažený, že jsi mnohdy povinen posílet se na zlu: dělník musí v továrně vyrábět bomby, obchodník musí prodávat alkohol, právník musí provádět rozvody, podnikatel, aby mu zadali práce, musí dávat úplatky...

Musíš to strpět. Ale tato zla smíš přijímat jen tehdy, jestliže se jinde nasazuješ proti nim.

-Setkáš-li se s utrpením, postarej se podle svých možností o to, abys je nejen bezodkladně ulehčil, ale, navíc, abys odstranil jeho příčiny; postarej se nejen o odstranění příčin, ale také o to, abys je bezodkladně zmírnil.

Nikdo není doopravdy dobrý, spravedlivý a pravdivý, dokud není rozhodnut obětovat se podle svých možností-celým srdcem, celou svou bytostí jednomu nebo druhému z těchto dvou úkolů.

-Kdyby všichni lidé měli co jíst,
měli dům,
auto,
ledničku,
kdyby všichni lidé měli dostatečné vzdělání,
zaměstnání,
kdyby si vědci a technici podrobili zemi,
lékaři potrhali rakovinu, dětokou obrnu, malomocenství a všechny nemoci.....,
kdyby společnost byla hospodářsky, politicky, sociálně zdravě založena,
byl by pak konečně svět rájem, kde by lidé žili šťastně? Nebyl, kdyby se lidské srdce nezměnilo.

-Musíš se zapojit a všemi prostředky bojovat silami bojovat za lidsější životní podmínky, ale musíš se přitom ochránit klamu, že jsou všemocné.

-Je třeba změnit nejprve
člověka
mentalitu,
nebo životní podmínky?
Usiluj o to, aby to vše bylo změněno současně.
Nezapomínej však, že při tom všem jde nakonec vždy o člověka, neboť právě ten je ve hře.

-Zlo je v člověku zahnížděno tak hluboko, že bez pomoci Boží je nikdo nemůže vyrvat.

Svět potřebuje křesťana (člověka-Krista), potřebuje tebe, aby byl zachráněn člověk a sasotné základy jeho existence.

-Člověk je nedělitelný, je třeba-jedním a týmž úsilím- zachránit člověka celého a nejen: dnes jeho tělo a zítra jeho duši.

-Musíš zachránit svět, to je tvoje povolání člověka. Musíš svět zachránit v Kristu, to je tvoje povolání křesťana; angažuješ-li se jako "člověk -kře-

stan", zachraňuješ svět a zachraňuješ ho v Kristu.

-Veškeré tvé úsilí musí být nahlíženo a prožíváno ve Víře.

-Jsi údem velkého Těla lidstva.

Jsi údem velkého mystického Těla.

V každém těle hraje každý úd svou roli.

Volbu tvého zapojení nesmí vést fantazie a vkus, nýbrž vůle, co nejlépe vyhovět přání Otce.

-Když tedy před očima:

dary, které Pán svěřil do tvých rukou,

prostředí, kam tě postavil,

osoby, mezi nimiž máš jít svou cestou,

abyš odhalil úkol, který ti Bůh určil.

-Jsi-li v kolektivu, nech si pomáhat a kontrolovat se od svých bratří; musíte společně zachránit svět.

-Není slabí nebo zbabělí, a v každém případě egoisti, si sednou, aby nemuseli jít.

Je lepší riskovat, že se při chůzi trochu ušpiníš, než zůstat v sedě.

-Hodnota angažovanosti nezávisí na její lidské důležitosti, ale na stupni "bytí při tom", na připravenosti a na lásce, kterou tato usilování živí.

-Tvé účinné a opravdové zapojení předpokládá, že ty ovícen vírou, naplněn důvěrou, šířím láskou pro lásku k bližnímu, zapojuješ sebe a své činy do plánu Božského Otce.

Pak můžeš bez výčitek říkat: "Otcе náš, jenž jsi na nebesích, přijď království tvé."

PŘIJMOVÍ SVÁ MANŽELSTVÍ

Je málo lidí, kteří by ani na chvíli nelitovali, že jsou jací jsou a nejsou, jací by chtěli být. Pokud jde o manželství, jsou příležitosti k nářkům a stížnostem časté. Mnoho manželů se domnívá, že se jim jejich manželství nevydařilo, že jeden

druhého "jen trpí". Být s druhým spokojen tak, jak je, tak jak jsme ho poznali během doby, přestat se vzájemně obviňovat, překlenout zdánlivou prohru... takový musí být vůle obou, chtějí-li v manželství žít šťastní.

o

-Zrekl by ses stavby domu proto, že dodaný materiál neodpovídá objednávce?

Zahodil bys vlněný svetr proto, že střih neodpovídá tomu, který ti nabízel?

Opustil bys své dítě proto, že nemá povahu a charakter jaký jsi očekával?

-Řekla by ses zložit domácnost proto, že tvůj manžel není takový, o jakém jsi snila, že tvá manželka není taková, jak jsi očekával?

-Jestliže ses oženil se svým snem, jednal jsi jako nedospělý. To vyčítej leda sám sobě a neobviňuj svého partnera, že není takový, jak sis ho představoval.

-Jsi-li zklamán, a vytrváš-li ve svém rozčarování a ukážeš-li je, vzdělujes tím druhého od sebe ještě víc, neboť druhý - aby se mohl přiblížit - potřebuje důvěru.

-Tvé nářky jsou spíše přehradami tam, kde má a být jednotas.

-Nikdy není příliš pozdě k o n e ě n ě přijmout toho, kdo s tebou již sdílí život. Je jen třeba chtít.

-Nemůžeš vést domácnost ve třech. Tvůj manžel, ty a tvůj sen. Chceš-li se vážně provdat, rozved se se svým snem.

-Nemůžeš-li postavit zámek, můžeš si alespoň postavit chalupu, ale nebudeš v ní šťasten, dokud budeš snít o svém zámku.

-Jsi rozhodnut skončit se svým snem, zapomenout na zámek svůj zámek... Znamená to odmítnout tím své iluze? Ne, nikdy je nepotlačíš.

Začni tím, že opustíš svého manžela, neboť jsi mu nikdy neodpustila, že není takový, jak sis ho představovala.

O b ě t u j Bohu své sklamaní, svůj nesplněný sen a vše, co v tobě žilo jako lítost a výčitky.

P ř i j m i konečně opravdově SKUTEČNOST druhého a SKUTEČNOST svého manželství.

-Nejde o to "předělat svůj život", ale o to předejlat sebe.

-Snad jsi ho nikdy skutečně nemilovala, protože jsi ho chtěla j e n pro s e b e?

Snad tě nikdy skutečně nemiloval, protože si tě přál jen pro s e b e?....a vaše dva egoismy se ne okamžik spojily a daly vám iluzi lásky.

-I když citová náglonnost zjevně zmizela, můžeš ho milovat, můžeš chtít jeho dobro, mít ho ráda.

Ale on...! Ale ona....!

Mesuď druhého, ale sud sebe. "estli tě skutečně už nemiluje, miluj ho tím víc aka nezištně. Osoba které by na dlouho odolávaly pravé lásce, je opravdu málo. Když miluješ, pomáháš milovat druhému.

-Stále si myslíš: on mne zklamal.

Mysli také: já jsem ho zklamala.

To on začal!

Tak dobrá, jednou on, jednou ty, a začni ho milovat srdcem zcela novým.

-Je tvá sklenka prázdná, můžeš ji naplnit. le co je-li plná...!

Jen hloubka tvé duše je mírou pro hloubku lásky kterou přijímáš.

-Říkáš, že má všechny chyby.

Říkávala jsi, že má všechny dobré vlastnosti.

Včera jsi se mylila a dnes se mylíš také.

Má dobré vlastnosti i vady, a ty je musíš přijmout všechny.

-To není moje vina, to on se změnil!

Nejdi to ty, kdo se změnil?...a změnil-li se, proč se tomu divíš? Vzala sis živého člověka a ne nějaký prelud. Milovat, to není volba pro jeden okamžik, ale navždy.

-Milovat muže, milovat ženu, to vždy znamená mi-

lovst nedokonalého tvora, ne ocenou, slabou bytostí, hříšníka....

Miluješ-li opravdově, uzdravíš ho, budeš ho snáše zachrániš ho.

-Milovat, může po případě křpat znamenat trpět i celý život; kéž by ti, kdo se rozhodují milovat, uvažovali o tom dřív, než se zasnoubí.

-Lvátoť manželství posvětila vaše spojení a pomůže vám je uskutečňovat každý den.

Jen Kristus může z vašeho manželství vymýt sobectví a vrátit tam lásku, ale aby k vám mohl vejít, dnes či zítra, potřebuje slyšet vaše ANO.

-Být spokojen se svým manželstvím znamená přijmout toho druhého, a le přijmout také Ježíše Krista Spasitele.

MILOVAT ZNAMENÁ DAROVAT SE

Všichni lidé mluví o lásce, volají po lásce, opěvují lásku, oplakávají lásku. Se jménu lásky pracují, trpí po celý život, objímají se nebo bojují, darují život nebo zabíjí. Nejsou lidské dějiny nekonečným hledáním lásky, protkaným úspěšnými úspěchy i strašnými prohrami? Je pravda, že nejhlubší touhou lidského srdce je milovat a být milován, neboť smyslem lidského bytí je v plném slove smyslu LÁSKA. Z lásky a pro lásku je člověk stvořen, jen láskou se může rozvíjet. O lásce se tradují nesčetné mylné názory. Toto magické, tak často zneužívané slovo směřuje životní postoje, které jsou si vzdálené jako bílá a černá, jako život a smrt. Pokusíme-li se rozptýlit tyto omyly a popsat lásku v jejím absolutnu, ukázat její postavy, pomůžeme tím člověku, aby se vydal správnou cestou ze láskou... i když láska je nekonci cesty jako ideál, který vede, ale kterého na zemi nikdy plně nedosáhneme.

-Klad je zlý: každoročně zabíjí miliony lidských bytostí. Nedostatek lásky je ještě vražednější:

rozkládá jednotu člověka a lidstva.

Člověk často neumí milovat; domnívá se, že miluje, zatím miluje jen sebe.

-Na dlouhý cest", která vede k lásce, zústenou moží stát, protože jsou svádění preludy lásky:

Jsi-li č jat k alzám před nějakým utrpením,
cítíš-li, že ti buší srdce v přítomnosti té či
oné osoby, není to z lásky ale z citovosti.

Necháš-li se upoutat jeho klidnou silou
nebo jejím kouzlem,
jestliže se-jím okouzlen -oddáš,
není to láska, ale potážka.

Jsi-li vzrušen, u vytržení před její krásou a
hlitáš ji pro požitek, shledáváš-li jeho ducho
pozoruhodným a vyhledáváš s potesením rozhovor
s ním, není to láska, ale obdivování.

Dychtíš-li ze všech síl získat její pohled, něž-
nost, polibek, jsi-li ochoten ke všemu, jen abys
ji mohl podržet v náručí, mít její tělo,
není to láska, je to jen neléhavé přání zrozené
z tvé smyslnosti.

Milovat -neznamená být druhým vzrušen,
cítit k druhému náklonnost,
oddát se mu,
obdivovat ho,
žádat si ho,
chtít se ho zmocnit.

Milovat v podstatě znamená darovat se druhému a
druhým.

Milovat, to není "cítit".

Čekáš-li s láskou, až budeš puzen citovostí, budeš
milovat jen málo lidí na Zemi... a jistě ne své n-
přátele. Milovat, to není pudové hnutí, to je v domé
rozhodnutí tvé vůle jít druhým vstříc a darovat
se jim.

-Často si hraješ na Palečka, nalezáš stále svou
cestu, cestu k sobě zpět. Ztrét se sobě, zapomen na
sebe, budeš milovat s větší jistotou.

-Hlad tě nutí, abys šel z domova koupit chleba.

Otvíráš dveře, abys pozoroval západ slunce.

Běžíš vstříc příteli, kterého jsi spatřil z okna

A tak i přání, obdiv, citová náklonnost mohou tě vytrhnout z moci tebe samého a přivést tě na cestu darování, ale nejsou ještě láskou. Pán ti je nabízí jako prostředky- hlavně když jde o spojení muže a ženy- aby ti pomohl zapomenout na sebe a vedl tě k lásce.

-Láska je jednosměrná cesta, vždy vychází od tebe, aby vedla k druhým. Pokaždé, když bereš nějakou věc nebo někoho pro sebe, přestáváš milovat, neboť přestáváš dávat. Vdeš proti směru.

-Vše, a čím se setkáš na své cestě, slouží k tomu, aby ti pomohlo více milovat:

Potrava, k vyvinu života, který máš v každém okamžiku darovat,

tvůj moped, aby ses mohl rychleji darovat,
tato deska, kniha, tento film, aby tě obohatily,
uvolnily

a abys byl ochoten více se darovat;

studia abys více poznal a připravil se tak lépe sloužit druhým,

manžel, manželka, abyste společně dali život,

tvá práce, nová rodina svého dělí přispěl ke
stavbě světa a k výživě rodiny,

přítel, abyste se darovali jeden druhému a tím
obohaceni, se mohli dát druhým,

dítě, abyste je darovali světu a pak druhému...

Vydej se na cestu. Přijímej vše, co je dobré, ale proto, abys vše deroval. Vezmeš-li něco nebo někoho pro sebe, neříkej, že ten předmět nebo tu osobu miluješ; neboť v okamžiku, kdy se jich zmocňuješ, abys je zadržel a ponechal pro sebe- i kdyby to bylo jen na okamžik- umírá ti láska mezi prsty.

Trháš-li květiny, pak proto, abys z nich udělal kytici. Uděláš-li kytici, pak proto, abys ji nabídl své milované... neboť květina neroste proto, aby v tvých rukou zvedla, ale aby způsobila radost a přinesla plod. Vostliže v okamžiku, kdy ji chceš utrhout, nemaš odvěhu ji nabídnout, pokračuj raději ve své cestě.

Tak je tomu i v životě. Nejste-li schopni jít kolem nějaké věci nebo kolem člověka, aniž bys je vzal jen pro sebe, pak pokračuj na své cestě. K lásce je potřebí být schopni zapřít sebe (aby sebezapření bylo plodné, musí být pozitivní, musí se stát obětí).

Přezkouej občas převrat svého a čistoty svého milování. Nedávej si prostě otázku: miluji? Nebo si: vzdávám se? Zapomínám na sebe? Dávám se?

Nedělej si iluzi lásky tím, že dáváš věci, peníze, stisk ruky, políbení, nebo snad i trochu svého času, své činnosti, aniž bys dal sebe.

To nejdůležitější v lásce nepozůstává v tom dát něco, ale především dát někoho.

Budeš milován, dáš-li sebe nebo když spolu s materiálním darem dáváš také sebe.

Proč pískáš na svého psa? Je-li uvázan, nemůže k tobě.

Proč říkáš: dávám se, je-li v zajištění věci, osob nebo sama sebe?

Upírá-li na svém pasce peru, svých nástrojích, svých knihách, svých obchodech nebo na své práci, na své činnosti, nebo na svém pohodlí nebo svých stycích, svých přátelích jen pro ně same, nebudeš moci dávat a dávat se.

Je-li vázan, musíš se odpoutat, abys mohl milovat.

Být odpoután neznamená být lhostejný, naopak, znamená to vážit si, obdivovat, ochutnávat, milovat tolik, že ani na okamžik nechceme čerpat pro sebe, aniž bychom také druhým nedali možnost těžit z našeho bohatství.

Pravá láska dělá člověka svobodným, protože osvobozuje od věci a od sebe samého.

Nejvíce bude milovat ten, kdo se nejvíce daruje. Chceš-li milovat až do krajnosti, musíš být ochoten darovat celý svůj život, tzn. pro druhé a pro druhého sobě zemanit.

Myslíš-li, že milovat je snadné, mýlíš se. Každá

lásky, je-li pravá, přivede tě jednoho dne ke kříži, neboť od té doby, co existuje hřích, je nesnadné zapomenout na sebe a zemřít sobě.

Milovat znamená od doby hříchu, být schopen ukřižovat se pro druhé.

„Čekáš-li, že dostaneš oplatku, nedostaneš nic. Musíme dávat.

Dáváš-li a říkáš-li si přitom:

teď dostanu také já, nedostaneš nic. Je nutno dávat zůstať.

Dáváš-li upřímně, aniž bys co čekal, obdržíš vše.

-To nejtěžší v lásce je najít odvahu vykročit do smrti, abychom dosáhli života. A proto často couváš před pravou láskou. Zdráháš se, klamáš a líkáš nabídkou nepřevých lásek, které mnohem více okamžitě uspokojí, než strach, že vyjdeš na prázdno a bereš závdavek.

-Miluješ-li, dáváš se. Zaručuješ-li se druhým, druzí tě obohacují. Tak v lásce roste do nekonečna ten kdo miluje, neboť, kdo je ochoten odpoutat se od sebe same, objevuje všechny ostatní a spojuje se s celým lidstvem.

-„Pravá láska - to je sobectví a návrat k sobě - vždy s sebou nese zklamání, ochuzení osoby, neboť je to prohra, zestárnutí a smrt.

Pravá láska však nabízí radost, neboť je rozvíjením osoby, dovršením, darem života.

-Ten, kdo nejvíce miloval, je Kristus; ne proto, že lidem prokázal nejvíce citové náklonnosti, ale protože

On dal nejvíce

a nejvědoměji

a nejdobrovolněji

a nejnezlátněji,

Přestáváš-li mluvit se dávat, přestáváš milovat

Přestáváš-li milovat, přestáváš růst.

Přestáváš-li růst, přestáváš se zdokonalovat,

přestáváš se rozvíjet v Bohu,

neboť milovat, - znamená jít Boží cestou a potkat

Boha.,

~~~~~  
příště:  
~~~~~

upenišady

s.wata

spirála(žekončení)

fulcanelli-tajemství katedrál

L.klíma

etcetcetcetcetcetcetcetcetcetcetc.

~~~~~
sborník textů určený pro soukromou studijní
potřebu

Je nutno vsít přehozený míček
přes ohrazení jejich života
a hrát s nimi.

Antonioni: ZVĚTŠENINA

ŽIVÁ A MRTVÁ VODA (pro domácí kutily)

V Uzbekistánu, při ropných vrtech se náhodou zjistilo, že při elektrolýze vody ve speciálním zařízení dochází k výrobě vody, která má vlastnosti, které doposud nebyly známy. Vzniká zásada - "živá voda" a kyselina "mrtvá voda". Toho využívají na těchto pracovištích k výrobě roztoků na mazání vrtných soustav, čímž ušetří národnímu hospodářství 300 000 rublů na každou vrtnou soupravu. Každoročně se zahajuje několik tisíc vrtů... úspory jsou miliardové. Když se ti dostane do rukou klíček, je nemožné ho nevyzkoušet do více dverí. Aktivovanou vodou míchali cement a pevnost se zvýšila o 30 %.

A konečně bavlník. Na dvoře výzkumného ústavu jsem uviděl tři záhonky s bílými poupaty. První záhonek zalévali obyčejnou vodou, druhý aktivovanou - zásaditou a třetí aktivovanou - kyselou vodou. Na zásaditém záhonku zpočátku rostly rostliny aktivněji, nežli na normálním. Na kyselém, pak jakoby nebylo nic zasazeno. Tehdy pojmenovali zásaditou vodu živou, kyselou mrtvou vodou. A když byl jeden záhonek zničen, tak ho polili živou vodou, pro to nevyzkoušet? A tu najednou bavlník na tomto záhonku, nejen své poupě dohnal, ale podle množství poupět je dokonce předehnal. "Kutec" záhonek metoda.

To však ještě nejsou výsledky, ale a značné ceaty a možnosti. Lisové choroby - trpí jimi brambory, rajčata, bavlník, okurky, hrach, peckoviny. Používají se různé chemické látky, leckdy bez výsledku, navíc mohou způsobovat škody na zdraví. Při jednorázové záливce nebo postřiku mrtvé vody plíseň definitivně mizí, bez vedlejších účinků, ještě dnes můžeme plody jíst.

Zdá se, že slova "mrtvá" a "živá" voda nejsou jen poetizovaným technickým termínem. Ve výzkumném ústavu se vyprávějí tuto příhodu: Instalovali svoje zařízení na jednom vrtu v Turkmenii. Léto, čtyřicetistupňová vedra a oni mají u vrtu ce

antikubrickovou nádrž s živou vodou. Přirozeně, že se v ní koupeli. - Vylezeš z vody a takový pocit lehkosti nastává... vyprávěl mi j známý. Potom začali pozorovat, že veškeré rány se rychle hojí. Při práci se železem není o úrazy nouze - a na jednom druhý den po koupeli bylo vše zahojené. Potom se k nám chodili koupet z dalších vrtů, kde svoje nádrže neměli. Jednou přišel ze mapy druhý pracovník a říká... chci se nechat převést na váš vrt. Proč? Ptám se. Vždyť vidíš, mám na rukou ekzém. Teď když se u vás koupám, velmi se mi to zlepšilo, ale bohat k vám každý den je nepohodlné. Lékařské pokyny byly tímto zahájeny, zatím chodí pracovníci ve v skumnech nataven s bankami do laboratoře pro živou vodu - někdo se pořezal, druhý má alergii. Skutečný příběh o živé a mrtvé vodě se začíná teprve v prázdné.

U.I. Angely vyznávající SSR, zasloužilý vynálezce
Karl-HEINRICH VON ZIVA A MATYÁ VODA (volné přelo-
ženo).

V průběhu devíti měsíců jsem provedl několik experimentů, stále dokončoval zařízení s cílem získání chemicky čisté vody s a předpokládanými vlastnostmi. Věnoval jsem se také studiu různých vlastností. V červnu roku jsem onemocněl na zářt ledvin a adenom (nezhoubný nádor prostaty) a byl jsem hospitalizován na urologické klinice Stavropol.

Na oddělení jsem byl léčen dále až k síci, ale když mě navrhli, jako jediné řešení operaci, neschválil jsem a byl jsem proto propuštěn domů. V nemocenskému stavu jsem zhotovil zařízení na výrobu žive a mrtve vody. První vyzkoušení jsem provedl na dlouhodobě nezhoditelně ráno mého syna (půl roku) na ruce. Ona se uzavřela do dvou dnů. Zadal jsem pit živou vodu 3x denně lžící. V průběhu týdenního léčení se mi začal zlepšovat psychický i fyzický stav. Ke konci jakoby adenom nikdy neexistoval, zmizela radikulitida a otek nohou. Po týdenní léčběné kúře, jsem byl opět přijat na vyšetření na speciální klinice. Nebyla zjištěna žádná nemoc, navíc se normalizoval krevní tlak. Pro větší názornost dleinta uvadu n kolik příkladů: soudecka se opětila svou ruku

železnou vodou-popáleniny 3. stupně. A léčení bylo použito živá a mrtvá voda a opotření zmizela za dva dny. Syn ing. Gončarov trpěl již 2 měsíce závažným dýcháním a nálepkem toho i krku. Použití různých léčebných prostředků a léků nedávalo výsledky. Po použití aktivované vody (6x denně potírat dásně mrtvou vodou a 3x denně pít lžičku živé vody) se dosáhlo během 3 dnů úplného vyléčení.

Autor říká, obrací se na mě lidé s různými nemocemi, léčil jsem více než 500 lidí a velmi kladnými výsledky. To můžu sám potvrdit. Voda je neškodná, nesází být vysoká koncentrace, pro celkovou normalizaci organismu stačí 8 pH, při léčení akutních nemocí 11 pH, živá.

Již dávno se provádí a je známo, že při elektrolyze tekoviny neutrální kyseliny jako je voda dochází k vytváření kolem anody kyselého prostředí a kolem katody k zásaditému, to lze snadno ověřit lakmusovým papírkem. Po vypnutí proudu se obě složky zase spojí. Když tedy nádobu, ve které provádíme elektrolyzu, rozdělíme polopropustnou přepážkou, která propouští ionty, čímž oddělíme katodovou a anodovou oblast, vzniknou dvě složky-kyselé a zásadité -mrtvá a živá voda.

Popis zařízení

Elektrický usměrňovač - 4 diody KY 712 zapojené do mostku (Grecovo zapojení 2+2) umístěné na izolované podložce (Pertinax), chlazení-žebrovité z hliníkového plechu. Ochranný obal-jakákoli krabička s protvrtanými stěnami.

Diafragmatický elektrolyzátor - vyrobte buď podle nákresu nebo jednoduchý a velmi účinný systém: akvarium, do něhož se vloží květináč, který vlastně tvoří polopropustnou přepážku. Obě nádoby se naplní vodou a vloží do ní elektrody z nerez plechu. Přívodní kabele bez vypínače. Poradit se s elektrikářem.

Z minusového přívodu získáme živou vodu- má barvu do bílé, z plusového obvodu mrtvou-barvu do žluté-

a. Přezkoušet při papírce, z koupí se v laboratorních potřebách nebo v Akvaristice.

Výroba vody trvá asi hodinu, při použití zdroje jednosměrného proudu - autobíječky, nebo svářeček, trvá delší dobu 22-26 hodin.

Po určitém čase výroby musíme květináč vyměnit, neboť přestává být propustný. Nyní je zapotřebí přes změnit el. pole u elektrod, tím se čistí. Proveďte se přehozením drátků.

Obavy, že by snad se mohly z nerez plochu vyloučit těžké kovy, jsou zbytečné, neboť byl proveden rozbor vody a voda byla v normálu, neopak získala na kvalitě, důležitě sestupná hodnota z 600 na 80.

Ležba

Adenom prostaty - 8 dní po sobě 4x denně 10 min. před jídlem vypít lžci živé vody. Po 3-4 dnech se normalizuje močení.

Angína - během 3 dnů kloktat 5x denně mrtvou vodou, po každém kloktání vypít lžci živé vody. Bol v krku mizí v průběhu 1 dne. Nemoc zlikvidována za 2-3 dny.

Bolesti kloubů - během 2-3 dnů 3x denně vypít lžci vody mrtvé. Bolesti mizí v průběhu 1 dne.

Bolesti hlavy, migrény - vypít lžci mrtvé vody.

Kontové plísň - omývat mrtvou vodou.

Nemeroidy - ráno omýt trhlínky mrtvou vodou, pak přikládat tampony namožené do ohrate živé vody, mýnit po častém odcizení, trhlínky se zacelí za 2 dny.

Chřipka, rýma - během 24 hodin 6x propíchnout nos (chřipka) mrtvou vodou, na noc vypít lžci živé vody.

Kašel - během 2 dnů pít 4x denně lžci živé vody po jídle, kašel přestane.

Kožní - během 2-3 dnů ráno omýt mrtvou, po 10 min.

živou vodou." Které zranění nesahají mrtvou vodou velmi úspěšně byly vyléčeny rozsáhlé plochy v kombinaci s léčivými rostlinami.

Ústní tlustého střeva - ohřát živou a mrtvou vodou na 37-40°C. Voda vypít 1dl mrtvé, za 30 min. 1dl živé vody.

Ušnice - vypít 1dl mrtvé vody. Ještě přejít ušnice nezní, během hodiny opakovat.

Opálení - případně puchýře propíchnout jehlou sterilizovanou mrtvou vodou a popálené místo smazat mrtvou vodou. Po 5 min. smazat živou vodou. Smazat 2-3x denně jen živou vodou 7x denně.

Prochlazení šíje - přiložit na šíji teplý obklad s mrtvou vodou a pít 4x denně 1dl mrtvé vody.

Edematózní zánět středního ucha - během dne 3x před jídlem vypít 1 1/2 dl živé vody, bolesti mizí za 24 hodin.

Opary - promýt mrtvou za 5 minut. Živou, během dne 3-5 x ještě živou. Hlavně rány promýt živou a přebárat. Léze ze zocelí za 24 hodin.

Sterilizace - předměty nebo tělo omyvat mrtvou vodou - plně sterilizuje.

Ústní procesy, vředy, skryté nádory, puchliny - v místech zany přikládat kompresní obklad ze živé vody. Před obkladem omýt mrtvou. Živou vodou na obklady ohřát na 40°C. Velmi účinné. Na noc vypít 1dl živé vody.

Žaludek - vypít sklenici živé vody, žaludek zmizí.

Hygiens obličej - omýt mrtvou, po uschnutí živou v. Celková normalizace zdravotního stavu - 3-4 dny 1dl živé vody.

Zaluzování vředy - 3x denně 1dl živé vody, spojit s bylinnou léčbou - výtečné.

Bolesti karpálního kanálu - obklady ze živé vody na zápěstí, spánek se neferuší, bolesti ustupují.

Leptochloridové nohy - omýt nohy omýt mrtvou vodou,
potom živou, obuv ošetřit tím, omýt v mrtvé vodě
nůž, ponožky propláchnout v mrtvé.

Ischia - 3x denně vypít 1 del mrtvé vody.

Radavice 1 rakovinového typu - omývat živou vodou,
na noc obklady, 2-3 - radavice zlikvidovány.

Radavice - 3x denně potírat dásně mrtvou vodou,
3x denně pít živou.

Použití aktivované vody pro léčení umožňuje léčbu
mnohých nemocí a nahradí mnohé léky. není však uni-
verzálním lékem na všechny nemoci!!!

Použití v zemědělství: desinfekce půdy, truhlíků ap.
- omývat mrtvou vodou.

Proti plísni a houbám postříkky mrtvou vodou-
léčba úspěchy.

celkové zlepšení zdravotního stavu rostlin - omývat 3x
postříkovat živou vodou - listy, zalivka živou.

Množení rostlin - k roztokům stimulantů používat
živou vodu... množení těžko množitelných ro-
stlin a delší kombinace, na které každý přijde
sám.

Upozornění:

Při instalaci přístroje se poraďte s odborníkem
- elektrikářem !!!

Při manipulaci s elektrodami vypněte přístroj!!

Zabývejte přístroj při provozu, tak, aby nebyl
přístupný zejména dětem!!!

Při provozu vstříkajte!!! Nejlepší elektrody jsou
uhlíkové!!!

Pozor - proud ve vodě zabíjí!!!

